

Bruksela, dnia 24.7.2013
COM(2013) 547 final

2013/0264 (COD)

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz zmieniająca
dyrektywy 2002/65/WE, 2013/36/UE i 2009/110/WE i uchylająca dyrektywę 2007/64/WE**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SWD(2013) 282 final}
{SWD(2013) 288 final}
{SWD(2013) 289 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Podstawa i cele wniosku

Rynek płatności elektronicznych w Europie oferuje duże możliwości pod względem innowacji. W ostatnich latach konsumenci znacznie zmienili swoje przyzwyczajenia, jeśli chodzi o sposób dokonywania płatności. Oprócz stale rosnącej liczby kart kredytowych i debetowych, do powstania nowych sposobów płatności przyczyniły się rozwój handlu elektronicznego oraz rosnąca popularność smartfonów. Korzyści płynące z przewyższenia rozdrobnienia w tym obszarze i pełniejszej integracji rynku na poziomie Unii są znaczne.

Niniejsza inicjatywa umożliwi konsumentom i akceptantom czerpanie pełni korzyści z rynku wewnętrznego, zwłaszcza w dziedzinie handlu elektronicznego. Celem niniejszego wniosku jest wsparcie procesu dalszego rozwoju ogólnounijnego rynku płatności elektronicznych, który umożliwi konsumentom, detalistom oraz innym uczestnikom rynku czerpanie pełni korzyści, jakie niesie unijny rynek wewnętrzny, zgodnie z założeniami strategii „Europa 2020” i agendy cyfrowej. Ta dalsza integracja staje się coraz ważniejsza, w miarę jak handel na świecie wykracza poza tradycyjne placówki handlowe, wkraczając w erę gospodarki cyfrowej.

Aby osiągnąć ten cel oraz wspierać większą konkurencję, wydajność i dalsze innowacje w obszarze e-płatności, powinny istnieć jasność prawa i równe warunki działania, sprzyjające uniwersalnemu obniżaniu poziomu kosztów i cen dla użytkowników usług płatniczych, zapewniające większy wybór i przejrzystość usług płatniczych, ułatwiające świadczenie innowacyjnych usług płatniczych, a także zapewniające bezpieczne i przejrzyste usługi tego rodzaju.

Cele te zostaną osiągnięte poprzez aktualizację i uzupełnienie dotychczasowych ram regulujących usługi płatnicze, ustanowienie przepisów zwiększających przejrzystość, innowacyjność i bezpieczeństwo w obszarze płatności detalicznych oraz zwiększenie spójności między przepisami poszczególnych państw członkowskich, kładąc nacisk na uzasadnione potrzeby konsumentów. Proponowane środki służą realizacji tych zamierzeń w sposób neutralny z punktu widzenia techniki, pozwalający zachować aktualność wprowadzonych rozwiązań w miarę dalszego rozwoju usług płatniczych.

Do niniejszego wniosku włączono również przepisy dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (tzw. „dyrektywa w sprawie usług płatniczych”)¹, która stanowi podstawę zharmonizowanych ram prawnych regulujących utworzenie zintegrowanego rynku płatności, przyczyniając się tym samym do wyrównania warunków działania oraz poprawy

¹ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

dostępności obecnych ram dotyczących płatności dla wszystkich zainteresowanych stron. W związku z tym na mocy innych przepisów proponowanego aktu prawnego dyrektywa ta miałaby jednocześnie zostać uchylona.

W sytuacji, gdy coraz bardziej zaciera się rozróżnienie na instytucje płatnicze (podlegające dyrektywie w sprawie usług płatniczych) i instytucje pieniądza elektronicznego (podlegające dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE², drugiej dyrektywie w sprawie pieniądza elektronicznego) w miarę zbieżności technologii i modeli biznesowych, optymalnym rozwiązaniem jest pełna modernizacja ram płatności cyfrowych polegająca na scaleniu obu kategorii uczestników rynku i dotyczących ich przepisów. Warunkiem wstępnym tego rozwiązania byłoby jednak przeprowadzenie przeglądu dyrektywy w sprawie pieniądza elektronicznego, aby zapewnić spójne ramy regulacyjne. Opóźniona transpozycja drugiej dyrektywy w sprawie pieniądza elektronicznego przez wiele państw członkowskich uniemożliwiła uzyskanie wystarczających doświadczeń związanych z tą dyrektywą, pozwalających na jej ocenę w powiązaniu z dyrektywą w sprawie usług płatniczych oraz zbadanie w ramach jej przeglądu możliwości osiągnięcia synergii. Przegląd dyrektywy 2009/110/WE planowany jest na 2014 r.

Kontekst ogólny

W okresie ostatnich 12 lat dzięki obecnym przepisom regulacyjnym i ustawodawczym dotyczącym płatności osiągnięto znaczne postępy w rozwoju płatności detalicznych w UE oraz znaczny poziom integracji w tym obszarze rynku.

Ramy prawne ustanowione dyrektywą w sprawie usług płatniczych, rozporządzeniem (WE) nr 924/2009 w sprawie płatności transgranicznych³ oraz drugą dyrektywą w sprawie pieniądza elektronicznego pozwoliły już osiągnąć znaczne postępy w integracji europejskich rynków płatności detalicznych. Rozporządzenie (UE) nr 260/2012⁴ w sprawie terminu migracji na system SEPA stanowiło kolejny krok, ustanawiając terminy migracji na system ogólnounijnych poleceń przelewu i poleceń zapłaty, zastępujący stosowane przez poszczególne państwa systemy krajowych i transgranicznych płatności w euro w ramach UE (1 lutego 2014 r. dla państw strefy euro). Uzupełnienie tych ram regulacyjnych stanowią orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości oraz decyzje Komisji podjęte w kontekście prawa konkurencji w obszarze płatności detalicznych.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

Rynek płatności detalicznych jest bardzo dynamiczny i w ostatnich kilku latach był areną istotnych innowacji. Jednocześnie ważne obszary rynku płatności, w szczególności płatności kartami i nowe sposoby płatności (takie jak płatności internetowe i płatności za pośrednictwem urządzeń przenośnych), są często nadal podzielone wzdłuż granic państwowych, utrudniając wydajny rozwój innowacyjnych i łatwych w użyciu cyfrowych usług płatniczych oraz ograniczając konsumentom i detalistom dostęp do wygodnych i bezpiecznych metod płatności (wyjątek stanowią ewentualnie karty kredytowe) na poziomie ogólnoeuropejskim umożliwiającym im zakupy coraz szerszego asortymentu towarów i usług. Najnowsze zmiany, jakie nastąpiły na tych rynkach, uwypukliły również pewne luki w obecnie obowiązujących ramach prawnych regulujących płatności, a także niedoskonałość rynku płatności realizowanych przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, które wyeliminować ma niniejsza inicjatywa.

Przegląd europejskich ram, a zwłaszcza dyrektywy w sprawie usług płatniczych, oraz konsultacje poświęcone zielonej księdze Komisji „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych”⁵ w 2012 r. pozwoliły stwierdzić konieczność wprowadzenia dalszych środków i dokonania aktualizacji ram regulacyjnych, w tym dostosowania dyrektywy w sprawie usług płatniczych, aby ramy regulujące płatności były w stanie skuteczniej zaspokajać potrzeby efektywnego europejskiego rynku płatności, w pełni przyczyniając się do stworzenia warunków rynkowych, które sprzyjają konkurencji, innowacji i bezpieczeństwu.

W komunikacie Komisji z 2012 r. „Akt o jednolitym rynku II – Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego”⁶ modernizację ram legislacyjnych regulujących płatności detaliczne wskazano jako priorytet ze względu na ich zdolność do generowania wzrostu gospodarczego i pobudzania innowacji. Przegląd dyrektywy w sprawie usług płatniczych oraz przygotowanie wniosku ustawodawczego dotyczącego wielostronnych opłat interchange z tytułu płatności realizowanych przy użyciu kart wymieniono jako jedno z kluczowych działań Komisji w 2013 r.

Obowiązujące przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Niniejsza inicjatywa stanowi element szerszego pakietu środków legislacyjnych dotyczących usług płatniczych. Uzupełnia ona i aktualizuje istniejące ramy prawne w zakresie usług płatniczych w obrębie UE, a w szczególności:

- dyrektywę 2007/64/WE ustanawiającą zharmonizowane ramy prawne, umożliwiające szybsze i łatwiejsze dokonywanie płatności w całej UE,

⁵ Zielona księga Komisji Europejskiej „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych”, COM(2011) 941 final.

⁶ Komunikat Komisji Europejskiej „Akt o jednolitym rynku II – Razem na rzecz nowego wzrostu gospodarczego”, COM(2012) 573 final.

wzmacniającą konkurencję w zakresie systemów płatności oraz ułatwiającą osiągnięcie korzyści skali. Dyrektywa ta ułatwiła również operacyjne wdrożenie jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA);

- rozporządzenie (WE) nr 924/2009 sprawie płatności transgranicznych zastępujące i uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 oraz rozszerzające zakres stosowania przepisów dotychczasowego rozporządzenia na polecenia zapłaty. Rozporządzenie to wyeliminowało zróżnicowane opłaty z tytułu płatności ponoszone przez użytkowników usług płatniczych w przypadku płatności krajowych i transgranicznych w euro w obrębie Unii Europejskiej. Stosuje się ono do wszystkich płatności przetwarzanych elektronicznie;
- rozporządzenie (UE) nr 260/2012 ustanawiające terminy migracji na system ogólnoeuropejskich poleceń przelewu i ogólnoeuropejskich poleceń zapłaty oraz zastępujące istniejące w poszczególnych państwach systemy krajowych i transgranicznych płatności w euro w obrębie Unii Europejskiej;
- dyrektywę 2009/110/WE w sprawie pieniądza elektronicznego, ustanawiającą ramy prawne regulujące emisję i wykup pieniądza elektronicznego oraz wprowadzającą system nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami pieniądza elektronicznego zgodny z wymogami, którym podlegają instytucje płatnicze, określonymi w dyrektywie w sprawie usług płatniczych;
- rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 określające przepisy nakładające na dostawców usług płatniczych wymóg przekazywania informacji na temat płatnika na każdym etapie łańcucha płatności do celów zapobiegania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, prowadzenia dochodzeń w przypadkach prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz wykrywania tych praktyk.

Oprócz ram legislacyjnych, w wyniku szeregu postępowań z zakresu konkurencji prowadzonych na szczeblu unijnym i krajowym wyeliminowano antykonkurencyjne praktyki na rynku płatności.

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Cele wniosku są w pełni spójne z polityką UE i celami Unii. Po pierwsze, proponowana dyrektywa usprawni funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług płatniczych oraz szerzej – rynku wszystkich towarów i usług, zważywszy na potrzebę istnienia innowacyjnych, wydajnych i bezpiecznych sposobów płatności. Ułatwiając przeprowadzanie transakcji gospodarczych w obrębie Unii, dyrektywa przyczyni się również do osiągnięcia szerszych celów strategii „Europa 2020” oraz pobudzenia wzrostu gospodarczego. Po drugie, niniejsza inicjatywa wspiera realizację polityki UE w innych obszarach takich jak ochrona danych, sankcje administracyjne oraz zapobieganie procederowi prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, a zwłaszcza:

- inicjatywy ustawodawcze Komisji dotyczące Europejskiej agendy cyfrowej⁷, a w szczególności wniosek Komisji dotyczący ram prawnych w zakresie identyfikacji

⁷ Komunikat Komisji Europejskiej: „Europejska agenda cyfrowa”, COM(2010) 245 final.

elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych⁸ oraz wniosek Komisji dotyczący środków mających na celu zapewnienie wysokiego wspólnego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii⁹ oraz priorytety wskazane w komunikacie w sprawie handlu elektronicznego i usług online¹⁰, które służą utworzeniu jednolitego rynku cyfrowego;

- wysiłki Komisji podejmowane w celu zwiększenia konkurencji poprzez ustanowienie jednakowych obowiązków, praw i szans dla uczestników rynku oraz ułatwienie transgranicznego świadczenia usług płatniczych;
- wniosek ustawodawczy Komisji dotyczący opłat interchange z tytułu transakcji płatniczych realizowanych przy użyciu kart oraz stosowania określonych ograniczających zasad i praktyk biznesowych, który jest przygotowywany w tym samym czasie co niniejszy wniosek przy zachowaniu ścisłej koordynacji;
- dyrektywę 2011/83/WE w sprawie praw konsumentów¹¹, która ma na celu upowszechnianie rzeczywistego wewnętrznego rynku transakcji zawieranych między przedsiębiorstwami a konsumentami oraz osiągnięcie odpowiedniej równowagi między wysokim poziomem ochrony konsumentów a konkurencyjnością przedsiębiorstw, ograniczając tym samym swobodę akceptantów, jeśli chodzi o pobieranie opłat z tytułu korzystania z instrumentów płatniczych do wysokości poniesionych kosztów.

2. KONSULTACJE Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENA SKUTKÓW

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

W dniu 11 stycznia 2012 r. Komisja Europejska opublikowała zieloną księgę „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych”¹², a następnie przeprowadziła szeroko zakrojone konsultacje społeczne. Komisja otrzymała ponad 300 odpowiedzi od organów publicznych, organizacji społeczeństwa obywatelskiego, federacji przedsiębiorców oraz przedsiębiorstw z różnych branż, reprezentujących szeroki wachlarz zainteresowanych stron. Również poza konsultacjami otrzymano szereg uwag, stanowisk i opinii.

⁸ Wniosek Komisji Europejskiej dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym, COM(2012) 238 final.

⁹ Wniosek Komisji Europejskiej dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w obrębie Unii, COM(2013) 48 final.

¹⁰ Komunikat Komisji Europejskiej: „Spójne ramy na rzecz wzmocnienia zaufania na jednolitym rynku cyfrowym handlu elektronicznego i usług online”, COM(2011) 942.

¹¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

¹² <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2011:0941:FIN:PL:PDF>.

Obszerne uwagi przekazane przez zainteresowane strony¹³ stanowiły źródło istotnych informacji na temat niektórych zachodzących w przedmiotowym obszarze zmian oraz ewentualnej konieczności wprowadzenia modyfikacji w dotychczasowych ramach dotyczących płatności. W dniu 4 maja 2012 r. odbyło się wysłuchanie publiczne poświęcone tej tematyce, w którym udział wzięło około 350 zainteresowanych stron.

W dniu 20 listopada 2012 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych”¹⁴. W rezolucji tej potwierdzono cele i przeszkody na drodze do integracji wskazane w zielonej księdze oraz wezwano do podjęcia działań legislacyjnych w różnych obszarach związanych z płatnościami realizowanymi przy użyciu kart, zalecając jednocześnie większą ostrożność w działaniach związanych z płatnościami realizowanymi przez internet oraz za pośrednictwem urządzeń przenośnych ze względu na mniejszą dojrzałość tych rynków. Wezwano w niej również do zreformowania modelu zarządzania jednolitym obszarem płatności w euro (SEPA).

Wyniki konsultacji wskazują na konieczność dokonania w istniejących ramach istotnych dostosowań regulacyjnych, aby wzmocnić efektywność europejskiego rynku płatności oraz przyczynić się do stworzenia warunków rynkowych sprzyjających konkurencji, innowacji i bezpieczeństwu.

Wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

W kontekście przeglądu dyrektywy w sprawie usług płatniczych oraz rozporządzenia w sprawie płatności transgranicznych na rynku wewnętrznym, a także ewentualnej konieczności zmiany obu tekstów prawnych Komisja podjęła dodatkowe prace, aby zebrać fakty w przedmiotowej dziedzinie oraz zapewnić pełne zaangażowanie różnych zainteresowanych stron.

Podstawę prowadzonego przez Komisję procesu przeglądu poświęconego skutkom dyrektywy w sprawie usług płatniczych oraz rozporządzenia w sprawie płatności transgranicznych na rynku wewnętrznym stanowią dwa specjalistyczne badania zewnętrzne. Badania te zapewniły Komisji kompleksowy obraz skutków gospodarczych i prawnych związanych z dyrektywą w sprawie usług płatniczych. W ramach pierwszego badania, przeprowadzonego przez zewnętrznych konsultantów z firmy Tipik w 2011 r., sporządzono ocenę zgodności z przepisami w kontekście transpozycji dyrektywy w sprawie usług płatniczych w 27 państwach członkowskich¹⁵. Na przestrzeni 2012 r. w ramach drugiego badania przygotowanego przez London Economics oraz iff we współpracy z PaySys dokonano analizy

¹³ http://ec.europa.eu/internal_market/payments/docs/cim/gp_feedback_statement_en.pdf.

¹⁴ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych” (2012/2040(INI)).

¹⁵ Badanie jest dostępne na stronie internetowej: http://ec.europa.eu/internal_market/payments/framework/transposition/index_en.htm.

wpływu dyrektywy w sprawie usług płatniczych na usługi płatnicze na rynku wewnętrznym, a także analizy stosowania rozporządzenia w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie. Zgromadzono także opinie państw członkowskich i znaczących uczestników rynku za pośrednictwem komitetów doradczych Komisji ds. polityki z zakresu płatności, tzn. Komitetu ds. Płatności (skupiającego przedstawicieli państw członkowskich UE) oraz Grupy Ekspertów ds. Rynku Systemów Płatniczych (w której skład wchodzi przedstawiciele podmiotów działających na rynku po stronie podaży i popytu). Ponadto w stosownych przypadkach Komisja odbyła dalsze konsultacje z właściwymi zainteresowanymi stronami poświęcone konkretnym kwestiom.

Ocena skutków

Komisja przeprowadziła ocenę skutków¹⁶, w której przeanalizowała potencjalne konsekwencje braku zintegrowanego europejskiego rynku płatności. Przeanalizowano w szczególności następujące czynniki stanowiące źródło problemów:

- niespójne stosowanie istniejących przepisów w poszczególnych państwach członkowskich z powodu wielu wariantów oraz często bardzo ogólnych kryteriów stosowania. W szczególności niektóre zwolnienia określone w dyrektywie w sprawie usług płatniczych wydają się zbyt ogólne lub przestarzałe w kontekście zmian następujących na rynku oraz są interpretowane w bardzo różny sposób. Luki jeśli chodzi o zakres stosowania przepisów powstają również w odniesieniu do płatności, w przypadku których jedna część transakcji realizowana jest poza EOG, oraz płatności w walutach krajów spoza UE, co prowadzi do utrzymywania się rozdrobnienia rynku, arbitrażu regulacyjnego oraz zakłóceń konkurencji;
- próżnia prawna w przypadku niektórych nowo powstałych dostawców usług internetowych, takich jak dostawcy usług będący osobami trzecimi oferujący możliwość inicjowania płatności w oparciu o bankowość internetową. Usługi te stanowią realną i często tańszą alternatywę dla płatności z wykorzystaniem kart i są atrakcyjne również dla konsumentów, którzy kart nie posiadają. Większość tych usługodawców obecnie nie podlega obowiązującym ramom prawnym, ponieważ w żadnym momencie nie znajdują się oni w posiadaniu jakichkolwiek środków. Próżnia prawna grozi zahamowaniem innowacji oraz ograniczeniem dostępu do rynku na odpowiednich warunkach;
- brak normalizacji i interoperacyjności – pod różnymi względami i w różnym stopniu – poszczególnych rozwiązań płatniczych (płatności przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych), zwłaszcza w kontekście transgranicznym; problem ten dodatkowo pogłębiają słabe mechanizmy zarządzania unijnym rynkiem płatności detalicznych;
- zróżnicowane i niespójne praktyki w zakresie pobierania opłat (z tytułu korzystania z danego instrumentu płatniczego, stosowane przez akceptantów) w poszczególnych państwach członkowskich (gdzie około połowa państw członkowskich UE

¹⁶ Różne warianty strategiczne i ich skutki szczegółowo omówiono w ocenie skutków dostępnej pod adresem [link to be added].

dopuszcza stosowanie opłat dodatkowych, a druga połowa zabrania tej praktyki), co prowadzi do dezorientacji wśród konsumentów, którzy dokonują zakupów za granicą lub w internecie, oraz tworzy nierówne warunki działania;

- w obszarze kart płatniczych – szereg ograniczających zasad i praktyk biznesowych zakłócających konkurencję (dotyczących wielostronnych opłat interchange oraz regulujących możliwość wyboru przez akceptantów akceptowanych przez siebie kart oraz ich elastyczność w tym względzie).

Wskazane problemy rodzą skutki dla konsumentów, akceptantów, dostawców nowych usług płatniczych oraz dla całego rynku usług płatniczych.

Na podstawie oceny skutków stwierdzono, że w kontekście dyrektywy w sprawie usług płatniczych najskuteczniejszym wariantem strategicznym umożliwiającym poprawę sytuacji – poprzez (i) wspieranie tworzenia równych warunków działania na zasadach uczciwej konkurencji dla istniejących i nowych dostawców płatności realizowanych przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, (ii) zwiększenie wydajności, przejrzystości i oferty instrumentów płatniczych dostępnych użytkownikom usług płatniczych (konsumentom i akceptantom) oraz (iii) zapewnienie wysokiego poziomu ochrony tych ostatnich – byłoby:

- wzmocnienie projektu SEPA oraz umożliwienie wszystkim zainteresowanym stronom pełnienia bardziej aktywnej roli przy opracowywaniu i realizacji polityki w zakresie płatności detalicznych (zarządzanie);
- ułatwienie normalizacji dzięki odpowiednim ramom w zakresie zarządzania i większemu zaangażowaniu europejskich organizacji normalizacyjnych (normalizacja);
- zapewnienie pewności prawa w obszarze opłat interchange z tytułu płatności realizowanych przy użyciu kart oraz zapewnienie jasności co do akceptowalnego modelu biznesowego na potrzeby obecnych i przyszłych inicjatyw z zakresu płatności realizowanych przy użyciu kart (opłaty interchange);
- zniesienie ograniczających zasad biznesowych dotyczących płatności realizowanych przy użyciu kart, które prowadzą do zakłóceń na rynku (środki wspierające z zakresu opłat interchange);
- harmonizacja polityki państw członkowskich w zakresie opłat dodatkowych zgodnie z decyzjami regulacyjnymi dotyczącymi opłat interchange (środki wspierające z zakresu opłat interchange);
- określenie warunków dostępu przez dostawców usług będących osobami trzecimi, w tym dostawców usług inicjowania płatności, do informacji na temat dostępności środków (zakres dyrektywy w sprawie usług płatniczych);
- dostosowanie zakresu i zwiększenie spójności ram legislacyjnych (zakres dyrektywy w sprawie usług płatniczych);
- usprawnienie wdrożenia istniejącej dyrektywy w sprawie usług płatniczych (środki mające na celu doprecyzowanie dyrektywy w sprawie usług płatniczych);
- wzmocnienie praw użytkowników usług płatniczych oraz ochrona praw konsumentów w obliczu zmian regulacyjnych (zakres dyrektywy w sprawie usług płatniczych, środki wspierające z zakresu opłat interchange).

Ocena skutków otrzymała pozytywną opinię Rady ds. Ocen Skutków podczas posiedzenia w dniu 20 marca 2013 r. Zgodnie z zaleceniem Rady w dokumencie wprowadzono szereg zmian, obejmujących zwłaszcza:

- uzasadnienie pilnej potrzeby zmiany dyrektywy w sprawie usług płatniczych oraz powody uregulowania wielostronnych opłat interchange za pomocą przepisów;
- uproszczenie prezentacji skutków poprzez skupienie się na skutkach najważniejszych wariantów w głównej części dokumentu i przeniesienie mniej istotnych kwestii do załączników;
- pełniejsze wyjaśnienie współzależności między poszczególnymi wariantami i pakietami.

Większość proponowanych środków z zakresu polityki uwzględniono w obecnym wniosku. Dotyczy to zwłaszcza obszarów już objętych obowiązującymi przepisami dyrektywy w sprawie usług płatniczych np. dostępu dostawców usług płatniczych będących osobami trzecimi do rynku, opłat dodatkowych czy też przepisów dotyczących instytucji płatniczych. Inne środki, zwłaszcza uregulowanie wielostronnych opłat interchange oraz środki pomocnicze, zostaną uwzględnione w poświęconym im wnioskowi ustawodawczym przedstawionym równolegle z niniejszym wnioskiem.

Niektóre z wyżej opisanych aspektów, np. kwestie dotyczące zaangażowania europejskich organizacji normalizacyjnych i zarządzania SEPA, zostaną uregulowane za pomocą środków nieustawodawczych.

Wzmocnienia wymagają istniejące mechanizmy zarządzania systemem SEPA, w tym rola istniejącej Rady ds. SEPA, będącej organem zarządzającym ad hoc wysokiego szczebla, który został utworzony pod wspólnym przewodnictwem Komisji i Europejskiego Banku Centralnego na początkowy okres trzech lat w celu zwiększania udziału zainteresowanych stron w systemie SEPA. W tym celu należy doprecyzować mandat Rady ds. SEPA, zweryfikować jej skład oraz zapewnić bardziej zrównoważone uwzględnienie interesów strony podaźowej i popytowej rynku, aby zapewnić świadczenie przez Radę skutecznego doradztwa na rzecz Komisji i Europejskiego Banku Centralnego w sprawie kierunków rozwoju SEPA w przyszłości oraz ułatwienie tworzenia zintegrowanego, konkurencyjnego i innowacyjnego rynku płatności detalicznych, w szczególności w strefie euro. Komisja będzie współpracować z Europejskim Bankiem Centralnym przy określaniu odpowiednich sposobów uregulowania kwestii dotyczących zadań, składu, przewodnictwa oraz funkcjonowania mechanizmów zarządzania systemem SEPA.

3. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

Podstawa prawna

Podstawę prawną niniejszego wniosku stanowi art. 114 TFUE.

Pomocniczość i proporcjonalność

Zintegrowany unijny rynek elektronicznych płatności detalicznych przyczynia się do osiągnięcia celu art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej przewidującego utworzenie rynku wewnętrznego. Integracja rynku jest konieczna, aby umożliwić obywatelom Unii korzystanie z wielu korzyści, jakie rynek ten ze sobą niesie. Korzyści te obejmują większą konkurencję między dostawcami usług płatniczych oraz szerszą ofertę, więcej innowacji i większe bezpieczeństwo dla użytkowników usług płatniczych, zwłaszcza konsumentów. Zintegrowany

rynek płatności w ostatecznym rozrachunku ułatwia dostawy towarów i świadczenie usług w kontekście transgranicznym, przyczyniając się tym samym do stworzenia prawdziwego jednolitego rynku. Skala zmian dyrektywy w sprawie usług płatniczych jest współmierna do skali problemów, jakie pojawiły się do tej pory. Dyrektywa ogólnie nadal spełnia swoje cele; jednocześnie unijne ramy prawne muszą ewoluować, aby uwzględnić najnowsze zmiany technologiczne i biznesowe w obszarze płatności detalicznych.

Zintegrowany rynek płatności, opierający się z natury na sieciach, które przekraczają granice poszczególnych państw, wymaga ogólnounijnego podejścia, ponieważ obowiązujące zasady, przepisy, procedury i normy muszą być spójne we wszystkich państwach członkowskich, aby zapewnić pewność prawa i równe warunki działania wszystkim zainteresowanym uczestnikom rynku. Zważywszy na obecny stopień rozdrobnienia rynku, samodzielne działania na szczeblu państw członkowskich nie byłyby w stanie przyczynić się do osiągnięcia celu, jakim jest stworzenie zintegrowanego i wydajnego rynku płatności na potrzeby krajowego i transgranicznego obrotu towarami i usługami.

Podejście to wspiera dalszy rozwój jednolitego obszaru płatności w euro (SEPA) oraz jest zgodne z agendą cyfrową, a zwłaszcza sprzyja tworzeniu jednolitego rynku cyfrowego. Będzie ono wspierać innowacje technologiczne oraz przyczyni się do pobudzenia wzrostu gospodarczego i tworzenia nowych miejsc pracy, zwłaszcza w obszarze handlu elektronicznego i mobilnego.

4. WPLYW NA BUDŻET

Dyrektywa ma wpływ na budżet, jak wskazano w ocenie skutków finansowych regulacji dołączonej do niniejszego wniosku.

5. INFORMACJE DODATKOWE

Europejski Obszar Gospodarczy

Proponowany akt prawny ma znaczenie dla EOG i w związku z tym jego zakres powinien obejmować Europejski Obszar Gospodarczy.

Dokumenty wyjaśniające

Nowa dyrektywa, której dotyczy niniejszy wniosek, dostosowuje szereg przepisów istniejącej dyrektywy oraz przewiduje nowe obowiązki, którym podlegać będą państwa członkowskie, takie jak nowe przepisy dotyczące bezpieczeństwa, przy zapewnieniu odpowiedniego marginesu swobody, jeśli chodzi o sposób transpozycji tych obowiązków do prawa krajowego. W związku z tym państwa członkowskie są proszone o przekazanie dokumentów wyjaśniających dotyczących środków transpozycji, które zostaną przyjęte, aby umożliwić Komisji skuteczniejszą identyfikację właściwych środków krajowych i monitorowanie prawidłowej transpozycji dyrektywy.

Szczegółowe omówienie wniosku

Poniższe streszczenie ma na celu ułatwić przebieg procesu decyzyjnego poprzez zarysowanie najważniejszych zmian w stosunku do treści uchylanej dyrektywy w sprawie usług płatniczych.

Art. 2 – Zakres stosowania: proponuje się rozszerzenie zakresu stosowania dyrektywy zarówno w odniesieniu do zakresu geograficznego, jak i uwzględnionych walut.

Art. 2 ust. 1: przepisy dyrektywy w sprawie usług płatniczych dotyczące przejrzystości i wymogów informacyjnych będą miały również zastosowanie do transakcji płatniczych, w ramach których środki przekazywane są do państw trzecich, w przypadku gdy tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terenie Unii Europejskiej (tzw. transakcje „częstkowe”), jeśli chodzi o te części transakcji płatniczej, które realizowane są w Unii Europejskiej.

Art. 2 ust. 2: zakres przepisów dyrektywy w sprawie usług płatniczych dotyczących przejrzystości i wymogów informacyjnych zostanie rozszerzony, aby objąć wszystkie waluty, a nie, jak ma to obecnie miejsce, wyłącznie waluty państw członkowskich UE.

Art. 3 – Działalność wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy: przepis ten doprecyzowuje i aktualizuje rodzaje działalności związanej z realizacją płatności wyłączone z zakresu stosowania obecnej dyrektywy w sprawie usług płatniczych:

Art. 3 lit. b): wyłączenie transakcji płatniczych realizowanych za pośrednictwem agenta handlowego zostało zmienione w taki sposób, że stosować się będzie wyłącznie do agentów handlowych, którzy działają w imieniu albo płatnika, albo odbiorcy, a nie do agentów handlowych, którzy działają zarówno w imieniu płatnika, jak i odbiorcy. Wyłączenie to przewidziane w obecnej dyrektywie w sprawie usług płatniczych było coraz częściej stosowane w odniesieniu do transakcji płatniczych obsługiwanych przez platformy handlu elektronicznego w imieniu zarówno sprzedawcy (odbiorcy płatności), jak i kupującego (płatnika). Takie zastosowanie wykracza poza cel tego wyłączenia i dlatego powinno zostać dodatkowo ograniczone.

Art. 3 lit. k): wyłączenie z tytułu „ograniczonej sieci” było w coraz większym stopniu stosowane do dużych sieci obsługujących dużą liczbę płatności i znaczny asortyment produktów i usług, co wyraźnie wykracza poza pierwotny cel tego wyłączenia i sprawia, że duża liczba płatności pozostaje poza zakresem ram regulacyjnych oraz stawia regulowanych uczestników rynku w gorszej pozycji konkurencyjnej. Nowa definicja, która jest zgodna z definicją ograniczonych sieci zawartą w dyrektywie 2009/110/WE, powinna przyczynić się do ograniczenia tego ryzyka.

Art. 3 lit. l): obecne wyłączenie dotyczące treści cyfrowych czy też operatorów systemów telekomunikacyjnych przeredagowano, ograniczając jego zakres: będzie ono miało zastosowanie wyłącznie do dodatkowych usług płatniczych realizowanych przez dostawców sieci lub dostawców usług komunikacji elektronicznej, np. operatorów telekomunikacyjnych. Wyłączenie to będzie miało zastosowanie do udostępniania treści cyfrowych dostarczanych przez osoby trzecie, z zastrzeżeniem pewnych progów określonych w niniejszej dyrektywie. Nowa definicja powinna zapewnić równe warunki działania różnym dostawcom oraz skuteczniej uwzględnić wymogi ochrony konsumentów w kontekście płatności.

Skreślenie dawnego art. 3 lit. o): wyłączenie usług bankomatowych oferowanych przez niezależnych operatorów bankomatów z zakresu dyrektywy w sprawie usług płatniczych doprowadziło do stworzenia sieci bankomatów pobierających od konsumentów wysokie opłaty za wypłaty gotówki z tych urządzeń. Wydaje się, że przepis ten stanowił zachętę dla istniejących sieci bankomatów będących własnością banków do rozwiązywania dotychczasowych stosunków umownych z innymi dostawcami usług płatniczych po to, by bezpośrednio pobierać wyższe opłaty od konsumentów. Dlatego też wyłączenie to należy skreślić.

Art. 9 – Wymogi ochronne: wymogi ochronne zostaną uproszczone, przy czym te wymogi, którym podlegają instytucje płatnicze, które uzyskały zezwolenie na podstawie dyrektywy w sprawie usług płatniczych, zostaną pełniej zharmonizowane, w szczególności poprzez ograniczenie przysługującej obecnie państwom członkowskim możliwości ograniczania zakresu wymogów ochronnych oraz liczby możliwych sposobów ochrony, aby wyrównać warunki działania oraz zwiększyć pewność prawa.

Art. 14 – Europejski elektroniczny punkt dostępu w ramach EUNB: jeden elektroniczny punkt dostępu powinien zapewnić zwiększoną przejrzystość posiadających zezwolenie i zarejestrowanych instytucji płatniczych poprzez zapewnienie wzajemnego połączenia rejestrów publicznych państw członkowskich na szczeblu Unii.

Art. 27 – Warunki: możliwość stosowania „uproszczonego” systemu do „małych instytucji płatniczych” zostanie rozszerzona i obejmie większą liczbę małych instytucji, zważywszy że niektóre państwa członkowskie miały negatywne doświadczenia (m.in. niewypłacalność) z małymi dostawcami usług płatniczych, których skala działalności przekracza obecny próg umożliwiający skorzystanie z wyłączenia. Celem takiego rozwiązania jest osiągnięcie odpowiedniej równowagi oraz – z jednej strony – uniknięcie nakładania na bardzo małe instytucje obciążeń regulacyjnych i – z drugiej strony – zadbanie o to, by użytkownicy usług płatniczych korzystali z odpowiedniego poziomu ochrony.

Art. 29 – Dostęp do systemów płatności: artykuł ten uściśla przepisy regulujące dostęp do systemów płatności poprzez doprecyzowanie warunków pośredniego dostępu instytucji płatniczych do systemów płatności wyznaczonych na podstawie dyrektywy 98/26/WE (dyrektywa w sprawie zamknięcia rozliczeń) w podobny sposób, jak w przypadku dostępu zapewnionego mniejszym instytucjom kredytowym.

Art. 55 ust. 3 i 4 – Obowiązujące opłaty: przepisy tego artykułu pełniej zharmonizują praktyki pobierania dodatkowych opłat, z należyтым uwzględnieniem przepisów dyrektywy 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów oraz wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) XXX w sprawie opłat interchange z tytułu transakcji płatniczych realizowanych przy użyciu kart, który przedstawiono równolegle z niniejszym wnioskiem. Elastyczność dopuszczona przepisami obecnej dyrektywy w sprawie płatności umożliwia akceptantom pobieranie od płatnika dodatkowych opłat, przyznawanie mu zniżek lub w inny sposób skłanianie go do wyboru najbardziej wydajnego sposobu płatności – z zastrzeżeniem, że państwa członkowskie mogą zakazać pobierania takich dodatkowych opłat lub je ograniczyć na swoim terytorium – doprowadziła do powstania krańcowej niejednorodności na rynku. Z przewidzianej w dyrektywie w sprawie

usług płatniczych możliwości zakazu stosowania dodatkowych opłat skorzystało trzynaście państw członkowskich. Różne systemy obowiązujące w poszczególnych państwach członkowskich są źródłem problemów i dezorientacji dla akceptantów i konsumentów, w szczególności w przypadku sprzedaży i zakupu towarów i usług przez internet w kontekście transgranicznym. Proponowany zakaz pobierania dodatkowych opłat jest bezpośrednio związany z ograniczeniem wysokości opłat interchange przewidzianym w wyżej wymienionym wniosku dotyczącym rozporządzenia w sprawie opłat interchange z tytułu transakcji realizowanych przy użyciu kart. Zważywszy na znaczną obniżkę opłat, które akceptant musi płacić na rzecz swojego banku, praktyka pobierania dodatkowych opłat nie ma już uzasadnienia w przypadku kart podlegających regulowanym wielostronnym opłatom interchange, które stanowią ponad 95 % rynku kart używanych przez konsumentów. Proponowane przepisy przyczynią się zatem do bardziej pozytywnych doświadczeń konsumentów związanych z płaceniem za towary lub usługi przy użyciu kart w całej Unii oraz do powszechniejszego wykorzystywania kart płatniczych zamiast gotówki.

Jeśli chodzi o karty, w przypadku których opłaty interchange nie będą uregulowane zgodnie z powyższym wnioskiem w sprawie opłat interchange z tytułu transakcji realizowanych przy użyciu kart, tzn. karty firmowe oraz trójstronne systemy kart płatniczych, akceptanci będą nadal mogli pobierać dodatkowe opłaty, pod warunkiem że ich wysokość odpowiadać będzie faktycznie poniesionym kosztom, z należyтым uwzględnieniem dyrektywy 2011/83/UE. Art. 65 i 66 – Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych i płatnika za nieautoryzowane transakcje płatnicze: proponowane zmiany uproszczą i pełniej zharmonizują przepisy regulujące odpowiedzialność w przypadku nieautoryzowanych transakcji, zapewniając większą ochronę uzasadnionych interesów użytkowników usług płatniczych. Z wyjątkiem przypadków oszustwa lub rażącego niedbalstwa, maksymalna kwota, jaką użytkownik usług płatniczych może być w jakichkolwiek okolicznościach zobowiązany zapłacić w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej, zostanie obniżona z obecnej kwoty 150 EUR do kwoty 50 EUR. Przepisy te precyzują również, że opóźnienie w realizacji płatności niekoniecznie powoduje obowiązek dokonania zwrotu.

Art. 67 – Zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem: przepis ten doprecyzowuje prawo do otrzymania zwrotu w przypadku transakcji realizowanej przy użyciu polecenia zapłaty, dostosowując je do zapisów zbioru przepisów SEPA dotyczących podstawowej usługi polecenia zapłaty (SEPA) – pod warunkiem że opłacone towary nie zostały jeszcze użyte lub nie skorzystano jeszcze z opłaconych usług. Na podstawie obecnych przepisów stosuje się różne systemy zwrotu środków w przypadku poleceń zapłaty, w zależności od tego, czy udzielono uprzedniej autoryzacji lub pobrana kwota przekroczyła oczekiwaną kwotę, czy też uzgodniono dodatkowe prawo.

Art. 85 – Środki bezpieczeństwa: proponowane przepisy uwzględniają kwestie związane z bezpieczeństwem i autoryzacją zgodnie z wnioskiem Komisji dotyczącym dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji.

Tytuły I–V i załącznik I pkt 7 – objęcie zakresem stosowania dyrektywy nowych usług i dostawców usług umożliwiające zapewnienie dostępu do rachunków płatniczych: dyrektywa

w sprawie usług płatniczych w obecnym kształcie nie obejmuje uczestników rynków, którzy w żadnym momencie nie znajdują się w posiadaniu środków płatnika lub odbiorcy. Fakt, że ci dostawcy usług będący osobami trzecimi nie podlegają obecnie regulacji, przynajmniej w niektórych państwach członkowskich, budzi zastrzeżenia z punktu widzenia bezpieczeństwa, ochrony danych i odpowiedzialności, pomimo korzyści, jakie zapewniają te usługi oraz wspomniani dostawcy usług. Niniejszy wniosek włącza w zakres stosowania dyrektywy w sprawie usług płatniczych (załącznik I pkt 7) dostawców usług będących osobami trzecimi, którzy oferują zwłaszcza usługi inicjowania płatności w oparciu o bankowość internetową. Powinno to zwiększyć dostępność nowych tanich rozwiązań z zakresu płatności elektronicznych w internecie, przy zapewnieniu odpowiednich standardów bezpieczeństwa, ochrony danych i odpowiedzialności. Aby móc świadczyć usługi inicjowania płatności, dostawcy ci będą musieli uzyskać zezwolenie lub zarejestrować się oraz podlegać będą nadzorowi jak instytucje płatnicze (Tytuł II). Podobnie jak inni dostawcy usług płatniczych, będą oni podlegać zharmonizowanym prawom i obowiązkom, a zwłaszcza wymogom w zakresie bezpieczeństwa (art. 85 i 86). Planowane przepisy uregulują w szczególności warunki dostępu do informacji o rachunku (art. 58), wymogi dotyczące autoryzacji (art. 87) oraz korygowania transakcji (art. 63 i 64), a także zrównoważony podział odpowiedzialności (art. 65 i 66). Z tego nowego systemu skorzystają nowi dostawcy usług płatniczych, niezależnie od tego, czy w jakimkolwiek momencie są w posiadaniu środków płatnika lub odbiorcy.

Rozdział 6 – Pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw regulujące rozstrzyganie sporów: przepisy te przyczynią się do zapewnienia pełniejszej faktycznej zgodności z przepisami dyrektywy. Nowe środki aktualizują wymogi dotyczące pozasądowych procedur wnoszenia skarg i dochodzenia praw oraz odpowiednich kar.

Art. 92 – Sankcje: państwa członkowskie będą zobowiązane – zgodnie z innymi przedstawionymi w ostatnim czasie wnioskami ustawodawczymi dotyczącymi sektora usług finansowych – ujednolicić sankcje administracyjne, zapewnić dostępności odpowiednich środków i sankcji administracyjnych za naruszenie wymogów dyrektywy oraz zagwarantować należyte stosowanie tych środków i sankcji.

Europejski Urząd Nadzoru Bankowego: dyrektywa dotyczy kilku obszarów, w których przewidziano prowadzenie przez EUNB prac w charakterze organu przyczyniającego się do konsekwentnego i spójnego funkcjonowania mechanizmów nadzorczych (o czym jest mowa w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010). W szczególności EUNB poproszony zostanie o wydanie wytycznych i opracowanie projektów regulacyjnych standardów technicznych w różnych obszarach, m.in. w celu sprecyzowania przepisów dotyczących wydawania „paszportów” instytucjom płatniczym działającym w wielu państwach członkowskich lub zapewnienia ustanowienia odpowiednich wymogów w zakresie bezpieczeństwa.

Wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego oraz zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2013/36/UE i 2009/110/WE i uchylająca dyrektywę 2007/64/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹⁷,
uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego¹⁸,
po konsultacji z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ostatnich latach osiągnięto znaczne postępy w integracji płatności detalicznych w Unii, w szczególności w kontekście aktów unijnego prawa regulujących płatności, zwłaszcza dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹⁹, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009²⁰, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE²¹ oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012²². Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE²³ uzupełniono ramy prawne regulujące usługi płatnicze poprzez ustanowienie określonego limitu ograniczającego

¹⁷ Dz.U. C [...] z [...], s.[...].

¹⁸ Dz.U. C [...] z [...], s.[...].

¹⁹ Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 319 z 5.12.2007, s. 1).

²⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 924/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie płatności transgranicznych we Wspólnocie oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 2560/2001 (Dz.U. L 266 z 9.10.2009, s. 11).

²¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/110/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością, zmieniająca dyrektywy 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylająca dyrektywę 2000/46/WE (Dz.U. L 267 z 10.10.2009, s. 7).

²² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

²³ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EEG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EEG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 304 z 22.11.2011, s. 64).

możliwość pobierania przez detalistów od swoich klientów dodatkowych opłat z tytułu korzystania z niektórych sposobów płatności.

- (2) Dyrektywę 2007/64/WE przyjęto w grudniu 2007 r. w oparciu o wniosek Komisji z grudnia 2005 r. Od tego czasu na rynku płatności detalicznych zaszły znaczne zmiany pod względem innowacji technicznych, przejawiające się gwałtownym rozwojem szeregu rozwiązań z zakresu płatności elektronicznych i płatności realizowanych przy użyciu urządzeń przenośnych oraz pojawieniem się na rynku nowych rodzajów usług płatniczych.
- (3) Przegląd unijnych ram prawnych dotyczących usług płatniczych, a zwłaszcza analiza skutków dyrektywy 2007/64/WE oraz konsultacje poświęcone zielonej księdze Komisji „W kierunku zintegrowanego europejskiego rynku płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych”²⁴ wskazały, że zaistniałe zmiany stały się źródłem poważnych wyzwań z regulacyjnego punktu widzenia. Ważne obszary rynku płatności, w szczególności płatności realizowane przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, są często nadal podzielone wzdłuż granic krajowych. Wiele innowacyjnych produktów i usług płatniczych nie wchodzi – w całości lub w znacznej części – w zakres stosowania dyrektywy 2007/64/WE. Ponadto zakres stosowania dyrektywy 2007/64/WE, a zwłaszcza wyłączone z tego zakresu elementy takie jak niektóre rodzaje działalności związanej z płatnościami, w kilku przypadkach okazały się – w świetle zmian na rynku – zbyt wieloznaczne, zbyt ogólne lub po prostu przestarzałe. Doprowadziło to do braku pewności prawa, potencjalnych zagrożeń bezpieczeństwa w łańcuchu płatności oraz braku ochrony konsumentów w niektórych obszarach. W przypadku innowacyjnych i łatwych w użyciu cyfrowych usług płatniczych wystąpiły trudności z popularyzacją tych rozwiązań i zapewnieniem konsumentom i detalistom skutecznych, wygodnych i bezpiecznych metod płatności w Unii.
- (4) Ustanowienie zintegrowanego jednolitego rynku płatności elektronicznych ma zasadnicze znaczenie, aby – zważywszy na rozwój gospodarki cyfrowej – umożliwić konsumentom, akceptantom i przedsiębiorstwom czerpanie pełni korzyści, jakie niesie rynek wewnętrzny.
- (5) Należy ustanowić nowe przepisy w celu wyeliminowania luk w przepisach, zapewniając jednocześnie większość jasność prawa i spójne stosowanie ram legislacyjnych w całej Unii. Dotychczasowym oraz nowym uczestnikom rynku należy zagwarantować równorzędne warunki działania, ułatwiając upowszechnienie nowych sposobów płatności wśród szerokiego kręgu użytkowników i zapewniając wysoki poziom ochrony konsumentów przy korzystaniu z tych usług płatniczych w całej Unii. Powinno to doprowadzić do spadku kosztów i cen dla użytkowników usług płatniczych oraz przyczynić się do powstania szerszej oferty usług płatniczych i zapewnienia ich przejrzystości.
- (6) W ostatnich latach nastąpił wzrost zagrożeń bezpieczeństwa związanych z płatnościami elektronicznymi, którego przyczyną jest większa złożoność techniczna płatności elektronicznych, stale rosnąca liczba transakcji z wykorzystaniem płatności elektronicznych na całym świecie oraz pojawiające się nowe rodzaje usług płatniczych. Bezpieczne usługi płatnicze stanowią zasadniczy warunek prawidłowo funkcjonującego rynku usług płatniczych, dlatego też użytkownicy usług płatniczych powinni być przed takimi zagrożeniami należycie chronieni. Usługi płatnicze mają decydujące znaczenie dla zapewnienia trwałości ważnych rodzajów działalności o charakterze ekonomiczno-społecznym i dlatego dostawców usług płatniczych, takich jak instytucje kredytowe, uznano za podmioty gospodarcze zgodnie z art. 3 ust. 8 dyrektywy [proszę wstawić nr dyrektywy w

²⁴

COM(2012) 941 final.

sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji po jej przyjęciu] Parlamentu Europejskiego i Rady (dalej „dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji”)²⁵.

- (7) Oprócz ogólnych środków przewidzianych w dyrektywie [*proszę wstawić nr dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji po jej przyjęciu*], które będą podejmowane na szczeblu państw członkowskich, zagrożenia bezpieczeństwa związane z transakcjami płatniczymi powinny również być neutralizowane na poziomie dostawców usług płatniczych. Środki bezpieczeństwa podejmowane przez dostawców usług płatniczych powinny być współmierne do danego zagrożenia. Należy ustanowić mechanizm regularnej sprawozdawczości, aby zadbać o to, by dostawcy usług płatniczych co roku przekazywali właściwym organom zaktualizowane informacje dotyczące oceny zagrożeń bezpieczeństwa, na które są narażeni, oraz (dodatkowych) środków, które podjęli w odpowiedzi na te zagrożenia. Ponadto, aby zapewnić ograniczenie do minimum szkód, na jakie narażeni są inni dostawcy usług płatniczych i systemy płatności (takich jak poważne zakłócenie funkcjonowania systemu płatności), a także użytkownicy, należy zadbać o to, by dostawcy usług płatniczych mieli obowiązek zgłaszać bez zbędnej zwłoki poważne incydenty z zakresu bezpieczeństwa Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.
- (8) Zmienione ramy regulacyjne dotyczące usług płatniczych uzupełnia rozporządzenie (UE) [XX/XX/XX] Parlamentu Europejskiego i Rady²⁶. Rozporządzenie to wprowadza przepisy dotyczące pobierania wielostronnych i dwustronnych opłat interchange z tytułu wszystkich transakcji realizowanych przez konsumentów przy użyciu kart debetowych i kredytowych oraz płatności elektronicznych i płatności realizowanych za pośrednictwem urządzeń przenośnych wynikających z tych transakcji oraz wprowadza ograniczenia dotyczące stosowania niektórych zasad biznesowych w odniesieniu do transakcji realizowanych przy użyciu kart. Rozporządzenie to ma na celu dalsze przyspieszenie procesu tworzenia skutecznego zintegrowanego rynku płatności realizowanych przy użyciu kart.
- (9) Aby uniknąć stosowania w poszczególnych państwach członkowskich rozbieżnych podjąć ze szkodą dla konsumentów, przewidziane w niniejszej dyrektywie przepisy dotyczące przejrzystości i wymogów informacyjnych mające zastosowanie do dostawców usług płatniczych powinny mieć również zastosowanie do transakcji, w których dostawca usług płatniczych płatnika lub odbiorcy znajduje się na terytorium Europejskiego Obszaru Gospodarczego (dalej „EOG”), a drugi dostawca usług płatniczych znajduje się poza granicami EOG. Należy również objąć zakresem stosowania przepisów dotyczących przejrzystości i wymogów informacyjnych transakcje we wszystkich walutach realizowane między dostawcami usług płatniczych znajdującymi się na terytorium EOG.
- (10) Definicja usług płatniczych powinna być neutralna z punktu widzenia technologii oraz powinna umożliwiać dalsze opracowywanie nowych rodzajów usług płatniczych, zapewniając jednocześnie równorzędne warunki prowadzenia działalności zarówno istniejącym, jak i nowym dostawcom usług płatniczych.
- (11) Ustanowione w dyrektywie 2007/64/WE wyłączenie z zakresu jej stosowania transakcji płatniczych realizowanych za pośrednictwem agenta handlowego w imieniu płatnika lub odbiorcy stosowane jest w poszczególnych państwach członkowskich w bardzo zróżnicowany sposób. Niektóre państwa członkowskie dopuszczają stosowanie wyłączenia

²⁵ Dyrektywa XXXX/XX/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [data] r. w sprawie środków mających na celu zapewnienie wspólnego wysokiego poziomu bezpieczeństwa sieci i informacji w całej Unii (Dz.U. L z [...], s. [...]).

²⁶ Rozporządzenie (UE) nr [XX/XX/XX/] Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia [data] r. w sprawie opłat interchange z tytułu transakcji płatniczych realizowanych przy użyciu kart (Dz.U. L z [...], s. [...]).

przez platformy handlu elektronicznego, które działają jako pośrednicy w imieniu indywidualnych kupujących i sprzedających, nie zapewniając żadnej faktycznej możliwości negocjowania czy też zawarcia transakcji sprzedaży lub kupna towarów lub usług. Wykracza to poza zamierzony zakres wyłączenia i może potęgować ryzyko dla konsumentów, ponieważ dostawcy ci pozostają poza ramami prawnymi, które zapewniają ochronę. Zróżnicowane praktyki w zakresie stosowania przepisów powodują również zakłócenie konkurencji na rynku płatności. Aby uwzględnić te zastrzeżenia, należy doprecyzować tę definicję oraz sformułować ją w jaśniejszy sposób.

- (12) Informacje zwrotne pochodzące z rynku wskazują, że w ramach działalności związanej z realizacją płatności objętej wyłączeniem z tytułu ograniczonej sieci często obsługiwane są płatności na skalę masową i na wysokie kwoty oraz oferowane są konsumentom setki lub tysiące różnych produktów i usług, co jest sprzeczne z celem wyłączenia z tytułu ograniczonej sieci przewidzianego w dyrektywie 2007/64/WE. Sytuacja ta powoduje większe ryzyko i brak ochrony prawnej dla użytkowników usług płatniczych, zwłaszcza konsumentów, oraz stawia w wyraźnie niekorzystnym położeniu regulowanych uczestników rynku. Aby ograniczyć te zagrożenia konieczny jest precyzyjniejszy opis ograniczonej sieci, zgodnie z dyrektywą 2009/110/WE. Instrument płatniczy można zatem uznać za wykorzystywany w ramach takiej ograniczonej sieci, jeśli można go wykorzystać wyłącznie do nabycia towarów i usług w określonym sklepie lub sieci sklepów albo do nabycia ograniczonego asortymentu towarów lub usług, bez względu na geograficzne położenie punktu sprzedaży. Instrumenty tego rodzaju mogą obejmować karty sklepowe, karty paliwowe, karty członkowskie, karty transportu publicznego, bony na posiłki lub bony na konkretne usługi, które podlegają niekiedy szczególnym przepisom prawa podatkowego lub prawa pracy, mającym wspierać korzystanie z tych instrumentów, aby osiągnąć cele określone w przepisach socjalnych. W przypadku gdy taki instrument o celu szczególnym przeradza się w instrument o celu ogólnym, wyłączenie z zakresu niniejszej dyrektywy nie powinno mieć dłużej zastosowania. Z zakresu niniejszej dyrektywy nie należy wyłączać instrumentów, które można wykorzystać do zakupów w sklepach określonej grupy akceptantów, ponieważ takie instrumenty są zazwyczaj zaprojektowane z myślą o ciągle powiększających się sieciach podmiotów świadczących usługi. Wyłączenie powinno stosować się w połączeniu ze spoczywającym na potencjalnych dostawcach usług płatniczych obowiązkiem zgłaszania działalności wchodzącej w zakres definicji ograniczonej sieci.
- (13) Z zakresu stosowania dyrektywy 2007/64/WE wyłączono niektóre transakcje płatnicze realizowane za pośrednictwem urządzeń telekomunikacyjnych lub informatycznych, w których operator sieci nie tylko pełni rolę pośrednika przy dostawie cyfrowych towarów i usług za pośrednictwem danego urządzenia, ale wzbogaca je o pewną wartość. W szczególności wyłączenie to umożliwia dokonywanie zakupów (m.in. dzwonek do telefonów lub usług SMS o podwyższonej wartości), za które opłaty są pobierane przez operatora lub wykazywane na rachunku telefonicznym, i przyczynia się do opracowywania nowych modeli biznesowych opierających się na sprzedaży treści cyfrowych o niewielkiej wartości. Z informacji zwrotnych pochodzących z rynku wynika, że brak jest dowodów na to, by ta metoda płatności, ciesząca się zaufaniem konsumentów jako wygodne narzędzie w przypadku płatności na niskie kwoty, przerodziła się w ogólna usługę pośrednictwa w płatnościach. Ze względu jednak na fakt, że obowiązujące wyłączenie zostało sformułowane w sposób niejednoznaczny, przepis ten został wdrożony w różny sposób w poszczególnych państwach członkowskich. Przekłada się to na brak pewności prawa dla operatorów i konsumentów oraz umożliwiło w niektórych przypadkach dostawcom innych usług pośrednictwa w płatnościach rościć sobie prawa do objęcia tych usług wyłączeniem z zakresu stosowania dyrektywy 2007/64/WE. Należy zatem zawęzić zakres stosowania tej dyrektywy. Wyłączeniem tym powinny zostać konkretnie objęte mikropłatności za treści

cyfrowe, takie jak dzwonki do telefonów, tapety, utwory muzyczne, gry, pliki wideo czy aplikacje. Wyłączenie to powinno mieć zastosowanie jedynie do usług płatniczych świadczonych jako usługi dodatkowe w stosunku do usług komunikacji elektronicznej (tzn. podstawowej działalności danego operatora).

- (14) Podobnie z zakresu stosowania dyrektywy 2007/64/WE wyłączono usługi płatnicze oferowane przez operatorów bankomatów, którzy są niezależni od banków lub innych dostawców usług płatniczych. Przepis ten – pierwotnie sformułowany w celu stworzenia zachęty do instalowania wolnostojących bankomatów na obszarach oddalonych i słabo zaludnionych poprzez umożliwienie ich operatorom pobierania dodatkowych opłat oprócz opłat uiszczanych na rzecz dostawców usług płatniczych, którzy wydali daną kartę – nie miał w zamierzeniu być stosowany przez operatorów bankomatów obsługujących sieci obejmujące setki, a nawet tysiące bankomatów, pokrywające terytorium jednego państwa członkowskiego lub większej ich liczby. Doprowadził on do tego, że wspomniana dyrektywa nie miała zastosowania do rosnącego segmentu rynku bankomatów, wywierając negatywny wpływ na poziom ochrony konsumentów. Dotychczasowe uregulowania zachęcały również istniejących operatorów bankomatów do zmiany swoich modeli biznesowych i rozwiązywania dotychczasowych stosunków umownych z dostawcami usług płatniczych, aby pobierać wyższe opłaty bezpośrednio od konsumentów. Dlatego też wyłączenie to należy skreślić.
- (15) Dostawcy usług pragnący skorzystać z wyłączenia przewidzianego w dyrektywie 2007/64/WE często nie zasięgają opinii organów w kwestii tego, czy ich działalność objęta jest zakresem stosowania tej dyrektywy, czy też jest z niej wyłączona, lecz polegają na swojej własnej ocenie. Wydaje się, że niektóre wyłączenia mogły być wykorzystywane przez dostawców usług płatniczych do zmiany modeli biznesowych w taki sposób, by prowadzona przez nich działalność polegająca na realizacji płatności znalazła się poza zakresem stosowania tej dyrektywy. Może to prowadzić do wzrostu poziomu ryzyka, na jakie narażeni są użytkownicy usług płatniczych, oraz powstania nierównych warunków dla dostawców usług płatniczych na rynku wewnętrznym. Dlatego też dostawcy usług powinni być zobowiązani do zgłaszania właściwym organom niektórych rodzajów działalności, aby zapewnić jednolitą interpretację przepisów na całym rynku wewnętrznym.
- (16) Należy przewidzieć wymóg zgłaszania przez potencjalnych dostawców usług płatniczych zamiaru prowadzenia działalności w ramach ograniczonej sieci, jeśli wolumen transakcji płatniczych przekroczy pewien próg. Właściwe organy powinny dokonywać sprawdzenia, czy taką działalność można uznać za działalność prowadzoną w ramach ograniczonej sieci, oraz podejmować uzasadnione decyzje w tym względzie, w oparciu o kryteria określone w art. 3 lit. k).
- (17) Formułując nowe przepisy, należy kierować się podejściem przyjętym w dyrektywie 2007/64/WE, obejmując regulacjami wszystkie rodzaje usług płatności elektronicznych. Dlatego też te nowe przepisy nie powinny mieć nadal zastosowania do usług, w przypadku których transfer środków pieniężnych od płatnika do odbiorcy lub ich transport dokonywany jest wyłącznie w banknotach i monetach, ani też gdy transfer dokonywany jest na podstawie czeku papierowego, weksla papierowego, weksla własnego lub innego instrumentu, bonów w postaci papierowej lub kart wystawionych przez dostawcę usług płatniczych bądź inną osobę w celu przekazania środków do dyspozycji odbiorcy.
- (18) Od czasu przyjęcia dyrektywy 2007/64/WE pojawiły się nowe rodzaje usług płatniczych, zwłaszcza w obszarze płatności realizowanych przez internet. W szczególności nastąpił rozwój dostawców usług będących osobami trzecimi, oferujących konsumentom i akceptantom tzw. usługi inicjowania płatności, których świadczenie często nie wiąże się z wejściem w posiadanie środków, które mają zostać przekazane. Usługi te ułatwiają płatności realizowane w ramach handlu elektronicznego poprzez ustanowienie interfejsu

programowego między stroną internetową akceptanta a platformą bankowości internetowej konsumenta w celu inicjowania płatności internetowych w oparciu o polecenia przelewu lub polecenia zapłaty. Dostawcy usług będący osobami trzecimi oferują tanie rozwiązania stanowiące alternatywę dla płatności realizowanych przy użyciu kart zarówno dla akceptantów, jak i konsumentów, oraz zapewniają konsumentom możliwość dokonywania zakupów w internecie, nawet jeśli nie posiadają oni kart kredytowych. Ponieważ jednak dostawcy ci nie podlegają obecnie przepisom dyrektywy 2007/64/WE, niekoniecznie są oni nadzorowani przez właściwe organy i wypełniają wymogi przewidziane w tej dyrektywie. Taki stan rzeczy jest źródłem szeregu problemów prawnych związanych m.in. z ochroną konsumentów, bezpieczeństwem i odpowiedzialnością, a także konkurencją i ochroną danych. Nowe przepisy powinny więc regulować te kwestie.

- (19) Usługa przekazu pieniężnego jest prostą usługą płatniczą, która zwykle polega na przekazaniu gotówki przez płatnika dostawcy usług płatniczych, który przesyła odpowiednią kwotę, na przykład poprzez sieć komunikacyjną, odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy. W niektórych państwach członkowskich supermarkety oraz inne podmioty prowadzące sprzedaż towarów i usług świadczą na rzecz ogółu klientów podobną usługę umożliwiającą płacenie rachunków za media i innych stałych opłat związanych z prowadzeniem gospodarstwa domowego. Te usługi umożliwiające opłacanie rachunków powinny być traktowane jako usługa przekazu pieniężnego, chyba że właściwe organy uznają, że działalność ta mieści się w definicji innego rodzaju usług płatniczych.
- (20) Należy określić kategorie dostawców usług płatniczych, którzy mogą zgodnie z prawem świadczyć usługi płatnicze w całej Unii, a mianowicie instytucje kredytowe, które przyjmują depozyty od użytkowników, które mogą być wykorzystywane do finansowania transakcji płatniczych, i które powinny nadal podlegać wymogom ostrożnościowym przewidzianym w dyrektywie 2013/36/UE Parlamentu Europejskiego i Rady²⁷, instytucje pieniądza elektronicznego, które emitują pieniądź elektroniczny, który może być wykorzystywany do finansowania transakcji płatniczych, i które powinny nadal podlegać wymogom ostrożnościowym przewidzianym w dyrektywie 2009/110/WE, instytucje płatnicze oraz instytucje świadczące żyro pocztowe, które zgodnie z prawem krajowym zostały do tego uprawnione.
- (21) Niniejszą dyrektywą należy ustanowić przepisy regulujące dokonywanie transakcji płatniczych, w których środkiem pieniężnym jest pieniądź elektroniczny, o którym mowa w dyrektywie 2009/110/WE. Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak regulować emisji pieniądza elektronicznego ani nie powinna zmieniać przepisów dotyczących nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami pieniądza elektronicznego określonych w tej dyrektywie. Tym samym instytucje płatnicze nie powinny być uprawnione do emitowania pieniądza elektronicznego.
- (22) W dyrektywie 2007/64/WE ustanowiono system nadzoru ostrożnościowego, wprowadzając jednolite zezwolenie dla wszystkich dostawców usług płatniczych, które nie wiążą się z przyjmowaniem depozytów lub emisją pieniądza elektronicznego. W tym celu dyrektywą 2007/64/WE wprowadzono nową kategorię dostawców usług płatniczych – „instytucje płatnicze” – poprzez ustanowienie zezwolenia na świadczenie usług płatniczych na

²⁷ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

terytorium całej Unii udzielanego – pod warunkiem spełnienia szeregu rygorystycznych i kompleksowych warunków – osobom prawnym nieobjętym dotychczasowymi kategoriami. Te same warunki powinny więc mieć zastosowanie do tych usług w całej Unii.

- (23) Warunki udzielania instytucjom płatniczym i utrzymywania przez nie zezwolenia nie uległy znacznym zmianom. Podobnie jak w dyrektywie 2007/64/WE, warunki te obejmują wymogi ostrożnościowe wspólne do ryzyka operacyjnego i finansowego, na jakie narażone są te instytucje w trakcie prowadzenia swojej działalności. W związku z tym konieczne są solidne zasady dotyczące kapitału założycielskiego w połączeniu z kapitałem bieżącym, które we właściwym czasie można by bardziej szczegółowo rozwinąć zależnie od potrzeb rynku. Ze względu na dużą różnorodność w obszarze usług płatniczych niniejsza dyrektywa powinna dopuszczać stosowanie różnych metod przy zapewnieniu pewnego zakresu swobody w sprawowaniu nadzoru, aby zapewnić traktowanie tego samego rodzaju ryzyka w ten sam sposób w odniesieniu do wszystkich dostawców usług płatniczych. Wymogi, którym podlegają instytucje płatnicze, powinny uwzględniać fakt, że instytucje te angażują się w bardziej specjalistyczne i ograniczone rodzaje działalności, a zatem są źródłem ryzyka o węższym zakresie, które łatwiej jest monitorować i kontrolować niż rodzaje ryzyka, które występują w związku z szerszym spektrum działalności instytucji kredytowych. Instytucjom płatniczym należy w szczególności zakazać przyjmowania depozytów od użytkowników, zezwalając na korzystanie ze środków pieniężnych otrzymanych od użytkowników jedynie w celu świadczenia usług płatniczych. Wymagane przepisy ostrożnościowe dotyczące m.in. kapitału założycielskiego powinny być proporcjonalne do ryzyka związanego z daną usługą płatniczą świadczoną przez instytucję płatniczą. Usługi umożliwiające jedynie dostęp do rachunków płatniczych, jednak bez oferowania rachunków, należy uznać za generujące średnie ryzyko w odniesieniu do kapitału założycielskiego.
- (24) Należy ustanowić przepis, zgodnie z którym środki pieniężne klientów oraz środki pieniężne instytucji płatniczej przeznaczone na inne rodzaje jej działalności powinny być przechowywane oddzielnie. Wymogi ochronne wydają się być jednak konieczne tylko wówczas, gdy instytucja płatnicza jest w posiadaniu środków pieniężnych klientów. Instytucje płatnicze powinny także podlegać skutecznym wymogom w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu.
- (25) Niniejsza dyrektywa nie powinna wprowadzać zmian w zakresie obowiązków instytucji płatniczych dotyczących ich sprawozdawczości finansowej oraz badania ich rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych. Instytucje płatnicze powinny sporządzać swoje roczne i skonsolidowane sprawozdania finansowe zgodnie z dyrektywą Rady 78/660/EWG²⁸ oraz, w stosownych przypadkach, dyrektywami Rady 83/349/EWG²⁹ i 86/635/EWG³⁰. Roczne i skonsolidowane sprawozdania finansowe powinny być poddawane badaniu, chyba że instytucja płatnicza jest zwolniona z tego obowiązku na mocy dyrektywy 78/660/EWG i, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG.
- (26) Wraz z rozwojem techniki w ostatnich latach pojawiło się wiele usług uzupełniających, takich jak usługi zapewniające dostęp do informacji o rachunku oraz usługi agregacji rachunków. Usługi te należy również włączyć w zakres stosowania niniejszej dyrektywy,

²⁸ Dyrektywa Rady 78/660/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych niektórych rodzajów spółek (Dz.U. L 222 z 14.8.1978, s. 11).

²⁹ Dyrektywa Rady 83/349/EWG z dnia 13 czerwca 1983 r. w sprawie skonsolidowanych sprawozdań finansowych (Dz.U. L 193 z 18.7.1983, s. 1).

³⁰ Dyrektywa Rady 86/635/EWG z dnia 8 grudnia 1986 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych banków i innych instytucji finansowych (Dz.U. L 372 z 31.12.1986, s. 1).

aby zapewnić konsumentom odpowiedni poziom ochrony oraz pewności prawa w odniesieniu do statusu tych usług.

- (27) Dostawcy usług płatniczych podejmujący się świadczenia usługi płatniczej lub usług płatniczych objętych zakresem niniejszej dyrektywy powinni zawsze posiadać rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do celów transakcji płatniczych. Aby instytucje płatnicze były w stanie świadczyć usługi płatnicze, powinny one bezwzględnie posiadać dostęp do rachunków płatniczych. Państwa członkowskie powinny zadbać o to, by taki dostęp był zapewniany w sposób współmierny do uzasadnionego celu, jakiemu ma służyć.
- (28) Niniejsza dyrektywa powinna regulować udzielanie kredytów przez instytucje płatnicze, tj. udzielanie linii kredytowych i wydawanie kart kredytowych, jedynie w przypadkach, gdy jest to ściśle związane z usługami płatniczymi. Instytucjom płatniczym należy zezwolić na udzielanie kredytu w kontekście ich działalności transgranicznej tylko wówczas, gdy taki kredyt udzielany jest w celu ułatwienia realizacji usług płatniczych i ma charakter krótkoterminowy oraz jest udzielany na okres nieprzekraczający 12 miesięcy, w tym na zasadzie odnawialnej, pod warunkiem że jest on refinansowany głównie ze środków własnych instytucji płatniczej, jak również innych środków pieniężnych pochodzących z rynków kapitałowych, lecz nie za pomocą środków pieniężnych przechowywanych w imieniu klientów do celów usług płatniczych. Przepisy te nie powinny naruszać przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE³¹ lub innych odpowiednich przepisów prawa unijnego lub krajowego dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które nie zostały zharmonizowane tą dyrektywą.
- (29) Ogólnie rzecz biorąc, można stwierdzić, że współpraca między właściwymi organami krajowymi odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym, prowadzenie kontroli oraz podejmowanie decyzji w sprawie cofnięcia tych zezwoleń przebiega pomyślnie. Należy jednak zacieśnić współpracę między właściwymi organami w odniesieniu do wymiany informacji oraz spójnego stosowania i interpretowania przepisów dyrektywy w przypadkach, gdy posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza chciałaby świadczyć usługi płatnicze również w państwie członkowskim innym niż jej państwo członkowskie pochodzenia, korzystając ze swobody przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług („paszport”). Należy zwrócić się do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB) o przygotowanie zbioru wytycznych w zakresie współpracy i wymiany danych.
- (30) W celu zwiększenia przejrzystości instytucji płatniczych posiadających zezwolenie wydane przez właściwe organy lub przez nie zarejestrowanych, w tym ich agentów i oddziałów, w ramach EUNB należy stworzyć portal internetowy pełniący funkcję europejskiego elektronicznego punktu dostępu, który połączy ze sobą rejestry krajowe. Środki te powinny przyczyniać się do zacieśniania współpracy między właściwymi organami.
- (31) Należy zwiększyć dostępność dokładnych, aktualnych informacji poprzez nałożenie na instytucje płatnicze wymogu informowania właściwego organu z państwa członkowskiego pochodzenia bez zbędnej zwłoki o wszelkich zmianach mających wpływ na dokładność informacji i dowodów przekazanych w związku z udzieleniem zezwolenia, w tym o dodatkowych agentach, oddziałach lub podmiotach, którym zlecono czynności. W przypadku wątpliwości właściwe organy powinny również weryfikować poprawność otrzymanych informacji.

³¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

- (32) Chociaż w niniejszej dyrektywie określono minimalny zakres uprawnień, które właściwe organy powinny posiadać do celów nadzorowania przestrzegania przez instytucje płatnicze przepisów, uprawnienia te powinny być wykonywane z poszanowaniem praw podstawowych, w tym prawa do prywatności. W przypadku wykonywania uprawnień, które mogą wiązać się z poważną ingerencją w prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, domu i wolność komunikowania się, państwa członkowskie powinny posiadać odpowiednie i skuteczne mechanizmy ochronne zapobiegające nadużyciom i uznaniowości, na przykład w szczególności poprzez wymóg uzyskania uprzedniej zgody władzy sądowniczej danego państwa członkowskiego.
- (33) Należy zadbać o to, by wszystkie osoby świadczące usługi przekazu środków pieniężnych podlegały określonym minimalnym wymogom prawnym i regulacyjnym. Należy zatem wprowadzić wymóg ewidencjonowania tożsamości oraz danych adresowych wszystkich osób świadczących usługi przekazu środków pieniężnych, w tym osób, które nie są w stanie spełnić w pełnym zakresie warunków uzyskania zezwolenia na prowadzenie działalności jako instytucja płatnicza. To podejście jest zgodne z uzasadnieniem specjalnego zalecenia VI Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy, które przewiduje zapewnienie mechanizmu, który umożliwia traktowanie mimo wszystko jako instytucje płatnicze dostawców usług płatniczych, którzy nie są w stanie spełnić wszystkich warunków określonych w tym zaleceniu. Do tych celów państwa członkowskie powinny wpisywać takich dostawców do rejestru instytucji płatniczych bez stosowania w stosunku do nich wszystkich lub części warunków uzyskania zezwolenia. Ta możliwość zastosowania wyłączenia musi jednak podlegać rygorystycznym wymogom odnoszącym się do wolumenu transakcji płatniczych. Instytucje płatnicze, wobec których zastosowano wyłączenie, nie powinny móc korzystać ze swobody przedsiębiorczości ani swobody świadczenia usług, ani nie powinny pośrednio – będąc członkami systemu płatności – wykonywać tych praw.
- (34) Konieczne jest umożliwienie każdemu dostawcy usług płatniczych dostępu do usług zapewnianych w oparciu o infrastrukturę techniczną systemów płatności. Taki dostęp powinien jednak podlegać odpowiednim wymogom służącym zapewnieniu integralności i stabilności tych systemów. Każdy dostawca usług płatniczych ubiegający się o uczestnictwo w systemie płatności powinien przedstawić uczestnikom systemu płatności dowody na to, że jego rozwiązania wewnętrzne chronią go w wystarczającym stopniu przed wszelkimi rodzajami ryzyka. Te systemy płatności obejmują zazwyczaj np. czterostronne systemy płatności kartą, jak również duże systemy obsługujące polecenia przelewu i polecenia zapłaty. W celu zapewnienia równego traktowania na terytorium całej Unii różnych kategorii dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie zgodnie z warunkami określonymi w ich zezwoleniu, konieczne jest doprecyzowanie zasad dotyczących zezwalania na świadczenie usług płatniczych i dostępu do systemów płatności.
- (35) Należy ustanowić przepis stanowiący o niedyskryminującym traktowaniu posiadających zezwolenie instytucji płatniczych i instytucji kredytowych, tak by każdy dostawca usług płatniczych konkurujący na rynku wewnętrznym mógł korzystać z usług związanych z infrastrukturą techniczną tych systemów płatności na tych samych warunkach. Właściwe jest zapewnienie różnego traktowania dostawców usług płatniczych posiadających zezwolenie oraz dostawców usług płatniczych korzystających z wyłączenia na mocy niniejszej dyrektywy, jak również korzystających z odstępstwa na mocy art. 3 dyrektywy 2009/110/WE, ze względu na różnice w obowiązujących ich ramach prawnych dotyczących nadzoru ostrożnościowego. W każdym razie zróżnicowane warunki cenowe powinny być dozwolone jedynie wówczas, gdy jest to uzasadnione różnicami w wysokości kosztów

poniesionych przez dostawców usług płatniczych. Powyższe uregulowania powinny pozostawać bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do ograniczania dostępu do systemów istotnych z punktu widzenia ryzyka systemowego zgodnie z dyrektywą 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³² oraz bez uszczerbku dla kompetencji Europejskiego Banku Centralnego oraz Europejskiego Systemu Banków Centralnych (ESBC) w zakresie dostępu do systemów płatności.

- (36) W niektórych przypadkach państwa członkowskie przyznają konkretnym dostawcom usług płatniczych pośredni dostęp do wyznaczonych systemów płatności, analogicznie do przepisów dyrektywy 98/26/WE. Decyzja ta pozostaje w gestii zainteresowanego państwa członkowskiego. Aby jednak zapewnić uczciwą konkurencję między dostawcami usług płatniczych, niniejsza dyrektywa powinna stanowić, że w przypadku gdy państwo członkowskie przyznało dostawcy usług płatniczych pośredni dostęp do takich systemów, inni dostawcy usług płatniczych, którzy znajdują się w takiej samej sytuacji, powinni korzystać z takiego samego, niedyskryminującego traktowania.
- (37) W ostatnich latach niektóre trójstronne systemy płatności, w których dany system pełni rolę wyłącznego dostawcy usług płatniczych zarówno dla płatnika, jak i odbiorcy, stały się uznanymi uczestnikami rynku usług przetwarzania płatności. Bezzasadne jest zatem dalsze umożliwianie tym systemom korzystania z wyłączenia dotyczącego zapewniania dostępu innym dostawcom usług płatniczych, w sytuacji gdy inne systemy płatności nie mogą korzystać z takiego wyłączenia.
- (38) Należy ustanowić zasady, aby zapewnić przejrzystość warunków świadczenia usług płatniczych i związanych z nimi wymogów informacyjnych.
- (39) Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć zastosowania do transakcji płatniczych dokonywanych gotówką, gdyż istnieje już jednolity rynek płatności gotówką, ani do transakcji płatniczych realizowanych z użyciem czeków papierowych, ponieważ takie transakcje ze swojej natury nie mogą być przetwarzane tak wydajnie, jak inne sposoby płatności. Dobre praktyki w tej dziedzinie powinny być jednak oparte na zasadach określonych w niniejszej dyrektywie.
- (40) Ponieważ konsumenci i przedsiębiorstwa nie są w takiej samej sytuacji, nie wymagają jednolitego poziomu ochrony. Podczas gdy istotne jest zagwarantowanie praw konsumentów przepisami, których obowiązywania nie można wyłączyć na podstawie umowy, rozsądne jest umożliwienie przedsiębiorstwom i organizacjom dokonywania innych uzgodnień w sytuacji, gdy nie mają do czynienia z konsumentami. Państwa członkowskie powinny mieć jednak możliwość wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym mikroprzedsiębiorstwa, zdefiniowane w zaleceniu Komisji 2003/361/WE³³, powinny być traktowane w ten sam sposób co konsumenci. W każdym razie pewne podstawowe przepisy niniejszej dyrektywy powinny mieć zawsze zastosowanie, bez względu na status użytkownika.
- (41) Niniejsza dyrektywa powinna określać spoczywające na dostawcach usług płatniczych obowiązki w zakresie informowania użytkowników tych usług, którzy powinni otrzymywać informacje o usługach płatniczych charakteryzujące się jednolicie wysokim poziomem jasności, aby móc dokonywać świadomego wyboru i swobodnie wybierać oferty z całej Unii. W celu zachowania przejrzystości niniejsza dyrektywa powinna ustanowić

³² Dyrektywa 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 45).

³³ Zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36).

zharmonizowane wymogi, które są konieczne, aby zapewnić przekazywanie użytkownikom usług płatniczych niezbędnych i odpowiednio szczegółowych informacji dotyczących umowy o usługę płatniczą i transakcji płatniczych. W celu wspierania prawidłowego funkcjonowania jednolitego rynku usług płatniczych państwa członkowskie powinny mieć możliwość przyjmowania tylko tych przepisów dotyczących informowania, które zostały ustanowione niniejszą dyrektywą.

- (42) Konsumenci powinni być chronieni przed nieuczciwymi i wprowadzającymi w błąd praktykami, zgodnie z dyrektywą 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁴, a także dyrektywą 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁵ i dyrektywą 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁶. Dodatkowe przepisy zawarte w tych dyrektywach mają nadal zastosowanie. Należy jednak w szczególności doprecyzować związek niniejszej dyrektywy z dyrektywą 2002/65/WE w odniesieniu do wymogów dotyczących informacji przekazywanych przed zawarciem umowy.
- (43) Wymagane informacje powinny być proporcjonalne do potrzeb użytkowników i przekazywane w standardowym formacie. Wymogi dotyczące informacji przekazywanych w odniesieniu do pojedynczej transakcji płatniczej powinny być jednak inne niż w przypadku umowy ramowej przewidującej szereg transakcji płatniczych.
- (44) W praktyce umowy ramowe i objęte nimi transakcje płatnicze są znacznie powszechniejsze i istotniejsze pod względem gospodarczym niż pojedyncze transakcje płatnicze. Jeśli istnieje rachunek płatniczy lub konkretny instrument płatniczy, wymagana jest umowa ramowa. Wymogi dotyczące wstępnych informacji o umowach ramowych powinny być zatem dosyć wszechstronne, a informacje powinny być zawsze dostarczane na papierze lub innych trwałych nośnikach informacji, takich jak wydruki z drukarek wyciągów, płyty CD-ROM, DVD i twarde dyski komputerów osobistych, które umożliwiają przechowywanie poczty elektronicznej, oraz strony internetowe, o ile strony takie umożliwiają dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci. Dostawca usług płatniczych i użytkownik tych usług powinni mieć jednak możliwość uzgodnienia w umowie ramowej sposobu podawania późniejszych informacji o dokonanych transakcjach płatniczych, na przykład uzgadniając, że w ramach bankowości internetowej wszystkie informacje o rachunku płatniczym są udostępniane online.
- (45) W przypadku pojedynczych transakcji płatniczych dostawca usług płatniczych powinien zawsze podawać z własnej inicjatywy tylko najważniejsze informacje. Ponieważ płatnik jest zwykle obecny przy składaniu dyspozycji zlecenia płatniczego, nie jest konieczny wymóg dostarczania w każdym przypadku informacji na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji. Dostawca usług płatniczych może podawać informacje ustnie przy okienku lub zapewniać do nich łatwy dostęp w inny sposób, na przykład poprzez umieszczenie warunków na tablicy ogłoszeń w miejscu świadczenia usług. Należy również podać informacje o tym, gdzie można uzyskać bardziej szczegółowe informacje (np. adres strony

³⁴ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, s. 22).

³⁵ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1).

³⁶ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość (Dz.U. L 271 z 9.10.2002, s. 16).

internetowej). Na życzenie konsumenta najważniejsze informacje należy jednak podawać na papierze lub na innym trwałym nośniku informacji.

- (46) Niniejsza dyrektywa powinna przewidywać prawo konsumenta do otrzymywania stosownych informacji bezpłatnie, dopóki nie jest on związany umową o usługę płatniczą. W każdej chwili w okresie trwania stosunku umownego konsument powinien mieć również możliwość zażądania bezpłatnego otrzymania wstępnych informacji, jak również umowy ramowej w wersji papierowej, tak aby umożliwić mu porównanie usług oferowanych przez dostawców usług płatniczych i warunków ich świadczenia oraz – w przypadku wszelkich sporów – weryfikacji swoich praw i obowiązków umownych. Przepisy te powinny być zgodne z dyrektywą 2002/65/WE. Zawarte w niniejszej dyrektywie wyraźnie określone przepisy dotyczące bezpłatnych informacji nie powinny skutkować powstaniem możliwości nakładania opłat za dostarczanie informacji konsumentom na mocy innych obowiązujących dyrektyw.
- (47) Sposób, w jaki dostawca usług płatniczych ma przekazywać wymagane informacje użytkownikowi usług płatniczych, powinien uwzględniać potrzeby tego ostatniego, jak również praktyczne aspekty techniczne i efektywność pod względem kosztów, w zależności od sytuacji wynikającej z uzgodnień zawartych w odpowiedniej umowie o usługę płatniczą. Niniejsza dyrektywa powinna zatem wprowadzić rozróżnienie między dwoma możliwymi sposobami przekazywania informacji przez dostawcę usług płatniczych: dostawca usług płatniczych powinien dostarczać, tj. aktywnie przekazywać, te informacje w odpowiednim czasie, zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy, bez konieczności dalszych działań ze strony użytkownika usług płatniczych, albo informacje te powinny być udostępniane użytkownikowi usług płatniczych, z uwzględnieniem wszelkich ewentualnych jego żądań dotyczących dalszych informacji. W tym drugim przypadku użytkownik usług płatniczych powinien sam podjąć inicjatywę w celu uzyskania informacji, np. zażądać ich wyraźnie od dostawcy usług płatniczych, zalogować się do skrzynki pocztowej w ramach rachunku bankowego lub włożyć kartę bankową do drukarki w celu otrzymania wyciągu z rachunku. Do tych celów dostawca usług płatniczych powinien zadbać o to, by dostęp do informacji był możliwy i by informacje były dostępne dla użytkownika usług płatniczych.
- (48) Konsument powinien otrzymywać podstawowe informacje o przeprowadzonych transakcjach płatniczych bez dodatkowych opłat. W przypadku pojedynczej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych nie powinien pobierać oddzielnych opłat za te informacje. Na podobnej zasadzie comiesięczne informacje o transakcjach płatniczych realizowanych na podstawie umowy ramowej powinny być podawane bezpłatnie. Uwzględniając jednak znaczenie przejrzystości w ustalaniu cen oraz różnorodne potrzeby klientów, strony powinny mieć możliwość uzgodnienia opłat za informacje przekazywane z większą częstotliwością lub za informacje dodatkowe. Aby uwzględnić zróżnicowane praktyki krajowe, państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia przepisów, zgodnie z którymi miesięczne wyciągi z rachunków płatniczych w formie papierowej muszą być zawsze przekazywane bezpłatnie.
- (49) Mając na celu zwiększenie mobilności klientów, należy stworzyć konsumentom możliwość wypowiedzenia umowy ramowej po upływie jednego roku bez ponoszenia jakichkolwiek opłat. Wynikający z umowy okres wypowiedzenia w przypadku konsumentów powinien wynosić nie więcej niż miesiąc, a w przypadku dostawców usług płatniczych – nie mniej niż dwa miesiące. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek wypowiedzenia umowy o usługę płatniczą w wyjątkowych okolicznościach na mocy innych właściwych przepisów unijnych lub krajowych, takich jak przepisy dotyczące prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, ani na wszelkie działania służące zamrożeniu środków pieniężnych lub wszelkie inne środki szczegółowe związane z zapobieganiem przestępstwom i prowadzeniem dochodzeń w ich sprawie.

- (50) Instrumenty przeznaczone do dokonywania płatności na niskie kwoty powinny stanowić tanie i łatwe w użyciu alternatywne rozwiązanie w przypadku zakupu niedrogich towarów i usług oraz nie powinny być obciążone nadmiernymi wymogami. Stosowne wymogi informacyjne i przepisy dotyczące ich wykonywania powinny być zatem ograniczone do podstawowych informacji, z uwzględnieniem również możliwości technicznych, których można zasadnie oczekiwać od instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności na niskie kwoty. Pomimo uproszczonego systemu użytkownicy usług płatniczych powinni korzystać z odpowiedniego poziomu ochrony z uwzględnieniem ograniczonego ryzyka związanego z tymi instrumentami płatniczymi, szczególnie w odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych.
- (51) Należy ustanowić kryteria, których spełnienie pozwoli dostawcom usług będących osobami trzecimi uzyskać dostęp do informacji o dostępności środków pieniężnych na rachunku użytkownika usług płatniczych prowadzonym u innego dostawcy usług płatniczych oraz korzystać z tych informacji. W szczególności zarówno dostawca usług będący osobą trzecią, jak i dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek użytkownika usług płatniczych powinni spełniać niezbędne wymogi w zakresie ochrony danych i bezpieczeństwa, które zostały określone lub o których mowa w niniejszej dyrektywie lub które uwzględniono w wytycznych EUNB. Płatnicy powinni udzielić dostawcy usług będącemu osobą trzecią wyraźnej zgody na dostęp do ich rachunku płatniczego oraz powinni być odpowiednio informowani o zakresie tego dostępu. Aby umożliwić rozwój innych dostawców usług płatniczych, którzy nie mogą przyjmować depozytów, instytucje kredytowe powinny przekazywać im informacje na temat dostępności środków pieniężnych, jeżeli płatnik wyraził zgodę na przekazanie tej informacji dostawcy usług płatniczych, który jest emitentem instrumentu płatniczego.
- (52) Należy odpowiednio dostosować prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych i dostawców usług płatniczych, aby uwzględnić udział dostawcy usług będącego osobą trzecią w danej transakcji, każdorazowo gdy wykorzystywana jest usługa inicjowania płatności. W szczególności wyważony podział odpowiedzialności między dostawcą usług płatniczych prowadzącym rachunek a dostawcą usług będącym osobą trzecią, którzy biorą udział w transakcji powinien skłonić ich do przyjęcia odpowiedzialności za etapy transakcji, które są pod kontrolą każdego z nich i w oparciu o które można wyraźnie wskazać stronę odpowiedzialną w przypadku wystąpienia incydentu. W przypadku oszustwa lub sporu na dostawcy usług będącym osobą trzecią powinien spoczywać szczególny obowiązek udostępnienia płatnikowi i dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek numeru identyfikacyjnego transakcji oraz informacji o autoryzacji dotyczącej danej transakcji.
- (53) Aby ograniczyć ryzyko i konsekwencje nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, użytkownik usług płatniczych powinien jak najszybciej poinformować dostawcę usług płatniczych o wszelkich reklamacjach dotyczących rzekomo nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych, pod warunkiem że dostawca usług płatniczych wypełnił swoje obowiązki z zakresu informowania zgodnie z niniejszą dyrektywą. Jeżeli użytkownik usług płatniczych dokona zgłoszenia w terminie, powinien mieć możliwość dochodzenia tych roszczeń zgodnie z okresami przedawnienia określonymi w prawie krajowym. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na inne roszczenia między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych.
- (54) W przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych płatnik powinien niezwłocznie uzyskać zwrot kwoty danej transakcji. Aby zapobiec powstaniu jakiegokolwiek szkody po stronie płatnika, data waluty zastosowana w odniesieniu do zwrotu nie powinna być późniejsza niż data obciążenia rachunku daną kwotą. Aby zachęcić użytkownika usług płatniczych do zgłaszania swojemu dostawcy bez zbędnej zwłoki każdej kradzieży lub utraty instrumentu płatniczego, a tym samym aby zmniejszyć ryzyko nieautoryzowanych transakcji płatniczych, użytkownik powinien ponosić odpowiedzialność wyłącznie do

wysokości bardzo niewielkiej kwoty, chyba że użytkownik ten działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się rażącego niedbalstwa w tym zakresie. W tym kontekście kwota w wysokości 50 EUR wydaje się być odpowiednia, aby zapewnić zharmonizowany, wysoki poziom ochrony w Unii. Ponadto od momentu zgłoszenia dostawcy usług płatniczych przez użytkownika faktu, że może dojść do nieuprawnionego użycia jego instrumentu płatniczego, użytkownik nie powinien być zobowiązany do pokrycia żadnych dalszych szkód wynikających z nieuprawnionego użycia tego instrumentu. Niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na odpowiedzialność dostawców usług płatniczych za bezpieczeństwo techniczne ich produktów.

- (55) Oceniając ewentualne zaniedbanie ze strony użytkownika usług płatniczych, należy uwzględnić wszystkie okoliczności. Fakt i stopień domniemanego zaniedbania powinny być zasadniczo oceniane zgodnie z prawem krajowym. Warunki umowne regulujące wydawanie i korzystanie z instrumentu płatniczego, które prowadziłyby do zwiększenia ciężaru dowodu spoczywającego na konsumentcie lub zmniejszenia ciężaru dowodu spoczywającego na wydawcy instrumentu, powinny zostać uznane za nieważne. Ponadto w szczególnych sytuacjach, a zwłaszcza w przypadku gdy instrument płatniczy jest nieobecny w punkcie sprzedaży, jak ma to miejsce w przypadku płatności online realizowanych przez internet, należy postanowić, że obowiązek przedstawienia dowodów domniemanego zaniedbania spoczywa na dostawcy usług płatniczych, ponieważ płatnik dysponuje w takim przypadku bardzo ograniczonymi środkami w tym względzie.
- (56) Należy uregulować kwestię podziału strat w przypadku nieautoryzowanych transakcji płatniczych. Z wyjątkiem przypadków oszustwa lub rażącego niedbalstwa, konsument nie powinien być w żadnym przypadku zobowiązany do zapłaty kwoty wyższej niż 50 EUR w przypadku nieautoryzowanej transakcji na jego rachunku. Odmienne przepisy mogą mieć zastosowanie do użytkowników usług płatniczych niebędących konsumentami, ponieważ takim użytkownikom jest zwykle łatwiej dokonać oceny ryzyka oszustwa i przedsięwziąć środki zapobiegawcze.
- (57) Niniejsza dyrektywa powinna ustanowić przepisy dotyczące zwrotu w celu ochrony konsumenta w przypadkach, gdy kwota wykonanej transakcji płatniczej przekracza kwotę, której można było w uzasadniony sposób oczekiwać. Aby zapobiec powstaniu szkody finansowej po stronie płatnika, należy zapewnić, by data waluty zastosowana w odniesieniu do jakiegokolwiek zwrotu nie była późniejsza niż data obciążenia rachunku daną kwotą. W przypadku poleceń zapłaty dostawcy usług płatniczych powinni być w stanie zapewnić jeszcze korzystniejsze warunki swoim klientom, którym powinno przysługiwać bezwarunkowe prawo do otrzymania zwrotu kwoty wszelkich spornych transakcji płatniczych. To bezwarunkowe prawo do otrzymania zwrotu, które zapewnia najwyższy poziom ochrony konsumentów, nie jest jednak uzasadnione w przypadkach, gdy akceptant wykonał już umowę i wykorzystano już dane towary lub usługi. Jeżeli użytkownik zażąda zwrotu w związku z transakcją płatniczą, prawo do uzyskania zwrotu nie powinno wpływać na odpowiedzialność płatnika wobec odbiorcy wynikającą ze stosunku leżącego u podstaw tej transakcji, np. obowiązek zapłaty za zamówione, wykorzystane lub prawidłowo ujęte w rachunku towary lub usługi, ani też na prawa użytkownika do odwołania zlecenia płatniczego.
- (58) Na potrzeby planowania finansowego i w celu terminowego wypełniania zobowiązań płatniczych konsumentci i przedsiębiorstwa muszą mieć pewność co do czasu, jakiego potrzeba na wykonanie zlecenia płatniczego. W związku z tym niniejsza dyrektywa powinna określać moment, w którym prawa i obowiązki nabierają mocy, a mianowicie moment, w którym dostawca usług płatniczych otrzymuje zlecenie płatnicze, także wtedy, gdy miał możliwość otrzymać je za pomocą środków komunikacji uzgodnionych w umowie o usługę płatniczą, niezależnie od wszelkiego wcześniejszego zaangażowania w proces prowadzący do sporządzenia i przekazania zlecenia płatniczego, np. kontrole bezpieczeństwa i kontrole

dostępności środków pieniężnych, informacje o korzystaniu z indywidualnego numeru identyfikacyjnego lub wydanie przyrzeczenia zapłaty. Ponadto otrzymanie zlecenia płatniczego powinno nastąpić w momencie otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika zlecenia płatniczego, którego kwotą ma być obciążony rachunek płatnika. Dzień lub moment, w którym odbiorca przekazuje dostawcy usług zlecenie płatnicze dotyczące pobrania, np. kwoty płatności kartą lub kwoty polecenia zapłaty, lub w którym odbiorca otrzymuje zaliczkę na poczet stosownych kwot od swojego dostawcy usług płatniczych (poprzez warunkowe uznanie rachunku), nie powinien mieć w tym względzie znaczenia. Użytkownicy powinni móc oczekiwać prawidłowego wykonania kompletnego i ważnego zlecenia płatniczego, jeżeli dostawca usług płatniczych nie ma umownych ani ustawowych podstaw do odmowy jego wykonania. Jeżeli dostawca usług płatniczych odmówi wykonania zlecenia płatniczego, decyzję odmowną i jej uzasadnienie należy jak najszybciej przekazać użytkownikowi usług płatniczych z zastrzeżeniem wymogów prawa Unii i prawa krajowego.

- (59) Mając na względzie fakt, że nowoczesne, w pełni zautomatyzowane systemy płatności przetwarzają transakcje płatnicze z dużą szybkością, co oznacza, że od określonego momentu odwołanie zleceń płatniczych nie jest możliwe bez poniesienia wysokich kosztów ręcznej ingerencji w ten proces, konieczne jest określenie wyraźnego, nieprzekraczalnego terminu odwołania płatności. W zależności jednak od rodzaju usługi płatniczej i zlecenia płatniczego moment ten może być inny, stosowanie do uzgodnień między stronami. Odwołanie powinno w tym kontekście mieć zastosowanie jedynie w ramach stosunku między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych, a zatem nie powinno naruszać nieodwołalności i ostateczności transakcji płatniczych w systemach płatności.
- (60) Taka nieodwołalność nie powinna mieć wpływu na spoczywające na dostawcy usług płatniczych na mocy prawa niektórych państw członkowskich – na podstawie umowy ramowej płatnika lub krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych lub wytycznych – prawo lub obowiązek dokonania na rzecz płatnika zwrotu kwoty wykonanej transakcji płatniczej w przypadku sporu pomiędzy płatnikiem a odbiorcą. Zwrot taki powinien być uważany za nowe zlecenie płatnicze. Z wyjątkiem tych przypadków spory prawne powstałe na tle stosunku stanowiącego podstawę zlecenia płatniczego powinny być rozstrzygane wyłącznie między płatnikiem a odbiorcą.
- (61) Aby zapewnić w pełni zintegrowany, zautomatyzowany system przetwarzania płatności oraz pewność prawa w odniesieniu do wypełniania przez użytkowników usług płatniczych wobec siebie wszelkich obowiązków, istotne jest, by rachunek odbiorcy uznawany był pełną kwotą dokonanego przez płatnika przekazu środków. Tym samym żaden z pośredników uczestniczących w realizacji transakcji płatniczych nie powinien mieć możliwości dokonywania potrąceń z przekazywanej kwoty. Odbiorca powinien mieć jednak możliwość zawarcia ze swoim dostawcą usług płatniczych umowy, na mocy której ten ostatni będzie mógł potrącać własne opłaty. Niemniej jednak, aby umożliwić odbiorcy sprawdzenie, czy należna kwota została prawidłowo zapłacona, przekazane następnie informacje dotyczące transakcji płatniczej powinny zawierać nie tylko pełną kwotę przekazanych środków pieniężnych, ale także kwotę wszelkich opłat.
- (62) Zebrane doświadczenia pokazują, że podział opłat między płatnikiem a odbiorcą płatności jest najbardziej wydajnym systemem, jako że ułatwia on zautomatyzowane przetwarzanie płatności. W związku z tym należy ustanowić przepis regulujący opłaty pobierane bezpośrednio od płatnika i odbiorcy w zwykłych okolicznościach przez ich dostawców usług płatniczych. Przepis ten powinien jednak mieć zastosowanie wyłącznie w przypadkach, gdy transakcja płatnicza nie wymaga wymiany walut. Kwota wszelkich pobieranych opłat może wynosić także zero, ponieważ przepisy niniejszej dyrektywy nie powinny mieć wpływu na praktykę, zgodnie z którą dostawca usług płatniczych nie obciąża

konsumentów opłatą za uznanie ich rachunku. Podobnie, w zależności od warunków umowy, dostawca usług płatniczych może obciążyć opłatą za skorzystanie z usługi płatniczej jedynie odbiorcę płatności (akceptanta), wskutek czego na płatnika nie są nakładane żadne opłaty. Opłaty związane z korzystaniem z systemów płatności mogą mieć postać opłaty abonamentowej. Przepisy dotyczące przekazywanej kwoty lub wszelkich pobieranych opłat nie mają bezpośredniego wpływu na ustalanie cen pomiędzy dostawcami usług płatniczych lub wszelkimi pośrednikami.

- (63) Zróżnicowane praktyki krajowe w zakresie pobierania opłat z tytułu korzystania z danego instrumentu płatniczego (dalej „pobieranie dodatkowych opłat”) doprowadziły do powstania krańcowej niejednorodności unijnego rynku płatności oraz stały się źródłem niepewności dla konsumentów, zwłaszcza w kontekście handlu elektronicznego i w kontekście transgranicznym. Akceptanci mający siedzibę w państwach członkowskich, w których dozwolone jest pobieranie dodatkowych opłat, oferują produkty i usługi w państwach członkowskich, w których praktyka ta jest zakazana, a mimo to nadal pobierają tam dodatkowe opłaty od konsumentów. Ponadto silnym argumentem przemawiającym za zasadnością weryfikacji tej praktyki jest fakt, że w rozporządzeniu (UE) nr xxx/yyyy ustanowiono przepisy dotyczące wielostronnych opłat interchange z tytułu płatności realizowanych przy użyciu kart. Ponieważ opłaty interchange stanowią główny czynnik przyczyniający się do wysokich kosztów większości płatności realizowanych przy użyciu kart, a pobieranie dodatkowych opłat jest zasadniczo praktyką ograniczoną do płatności tego rodzaju, przepisom dotyczącym opłat interchange powinna towarzyszyć zmiana przepisów regulujących pobieranie dodatkowych opłat. W interesie przejrzystości kosztów oraz korzystania z najbardziej wydajnych instrumentów płatniczych, państwa członkowskie i dostawcy usług płatniczych nie powinni uniemożliwiać odbiorcy pobierania opłaty od płatnika z tytułu korzystania z konkretnego instrumentu płatniczego, z należyтым uwzględnieniem przepisów określonych w dyrektywie 2011/83/UE. Prawo odbiorcy do żądania dodatkowej opłaty powinno mieć jednak wyłącznie zastosowanie w stosunku do instrumentów płatniczych, w przypadku których opłaty interchange nie są uregulowane. Rozwiązanie to powinno ukierunkować wybór użytkowników, stanowiąc dla nich zachętę do korzystania z najtańszych sposobów płatności.
- (64) W celu zwiększenia wydajności systemów płatności w całej Unii wszystkie zlecenia płatnicze inicjowane przez płatnika i denominowane w euro lub w walucie państwa członkowskiego spoza strefy euro, w tym polecenia przelewu i przekazy pieniężne, powinny być wykonywane w maksymalnym terminie jednego dnia. Do wszystkich innych rodzajów płatności, takich jak płatności inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, w tym polecenia zapłaty i płatności kartami, powinien mieć zastosowanie ten sam jednodniowy termin wykonania, o ile między dostawcą usług płatniczych a płatnikiem nie istnieje wyraźne porozumienie określające dłuższy termin wykonania zlecenia. Powinna istnieć możliwość wydłużenia powyższych terminów o jeden dodatkowy dzień roboczy, jeżeli zlecenie płatnicze złożono na papierze. Pozwala to zachować ciągłość świadczenia usług płatniczych tym konsumentom, którzy przyzwyczajeni są do korzystania tylko z dokumentów papierowych. W przypadku korzystania z systemu polecenia zapłaty dostawca usług płatniczych odbiorcy powinien przekazać dyspozycję pobrania środków w terminie uzgodnionym między odbiorcą a jego dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w ustalonym terminie. Zważywszy na fakt, że infrastruktury płatnicze są zazwyczaj wysoce wydajne, państwa członkowskie powinny w stosownych przypadkach mieć możliwość utrzymania lub ustalenia przepisów określających termin wykonania krótszy niż jeden dzień roboczy, aby zapobiec obniżeniu poziomu usług w porównaniu ze stanem obecnym.

- (65) Przepisy dotyczące wykonania płatności na pełną kwotę oraz terminu wykonania powinny stanowić dobrą praktykę w przypadku, gdy jeden z dostawców usług nie ma siedziby w Unii.
- (66) Aby użytkownicy usług płatniczych mogli dokonywać wyboru, muszą posiadać informacje na temat rzeczywistych kosztów i opłat związanych z usługami płatniczymi. Tym samym niedozwolone powinno być stosowanie nieprzejrzystych metod ustalania cen, ponieważ powszechnie przyjmuje się, że metody te sprawiają, że ustalenie rzeczywistej ceny usługi płatniczej jest niezmiernie trudne dla użytkownika. Zabroniona powinna być szczególnie praktyka polegająca na przyjmowaniu niekorzystnej dla użytkownika daty waluty.
- (67) Warunkiem niezakłóconego i wydajnego funkcjonowania systemu płatności jest istniejące po stronie użytkownika przekonanie, że dostawca usług płatniczych wykona transakcję płatniczą w sposób prawidłowy i w uzgodnionym terminie. Dostawca jest zwykle w stanie dokonać oceny rodzajów ryzyka związanego z transakcją płatniczą. To dostawca zapewnia system płatności, wprowadza rozwiązania umożliwiające odzyskanie niewłaściwie przekazanych lub mylnie przypisanych środków pieniężnych i w większości przypadków podejmuje decyzję o pośrednikach uczestniczących w wykonywaniu transakcji płatniczej. W obliczu powyższych argumentów w pełni zasadne jest, z wyjątkiem przypadków wystąpienia nadzwyczajnych i nieprzewidywalnych okoliczności, obarczenie dostawcy usług płatniczych odpowiedzialnością za wykonanie zlecenia płatniczego, które otrzymał od użytkownika, z wyjątkiem przypadków działania i zaniechania ze strony dostawcy usług płatniczych odbiorcy, za którego wybór odpowiada jedynie odbiorca. Aby jednak nie pozostawiać płatnika bez ochrony w mało prawdopodobnych okolicznościach, kiedy nie ma całkowitej pewności (*non liquet*), czy kwota płatności została należycie otrzymana przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy, stosowny ciężar dowodu powinien spoczywać na dostawcy usług płatniczych płatnika. Co do zasady można oczekiwać, że instytucja pośrednicząca – zwykle organ „neutralny”, taki jak bank centralny lub izba rozliczeniowa – przekazująca kwotę płatności od wysyłającego do otrzymującego dostawcy usług płatniczych, zachowa dane dotyczące rachunku i będzie w stanie je udostępnić, kiedy tylko pojawi się taka potrzeba. Z chwilą gdy rachunek płatniczy otrzymującego dostawcy usług płatniczych został uznany kwotą płatności, odbiorcy powinno niezwłocznie przysługiwać roszczenie wobec swojego dostawcy usług płatniczych o uznanie jego rachunku tą kwotą.
- (68) Dostawca usług płatniczych płatnika powinien przyjąć odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie płatności, w tym w szczególności za pełną kwotę transakcji płatniczej i termin wykonania, oraz pełną odpowiedzialność za wszelkie uchybienia innych stron na kolejnych etapach łańcucha płatności aż do rachunku odbiorcy. W ramach tej odpowiedzialności, w przypadku gdy rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy nie zostanie uznany pełną kwotą lub zostanie uznany pełną kwotą z opóźnieniem, dostawca usług płatniczych płatnika powinien skorygować transakcję płatniczą lub bez zbędnej zwłoki zwrócić płatnikowi odpowiednią kwotę tej transakcji, bez uszczerbku dla wszelkich innych ewentualnych roszczeń, które mogą przysługiwać zgodnie z prawem krajowym. Ze względu na odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych płatnik lub odbiorca nie powinni być obciążani żadnymi kosztami związanymi z nieprawidłową płatnością. W przypadku niewykonania, wadliwego lub opóźnionego wykonania transakcji płatniczych państwa członkowskie powinny zapewnić, by data waluty płatności korygujących wykonywanych przez dostawców usług płatniczych była zawsze taka sama jak data waluty obowiązująca w przypadku prawidłowego wykonania transakcji.
- (69) Niniejsza dyrektywa powinna dotyczyć jedynie zobowiązań umownych i podziału odpowiedzialności między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych. Prawidłowe funkcjonowanie poleceń przelewu i innych usług płatniczych wymaga jednak od dostawców usług płatniczych i ich pośredników, takich jak podmioty zajmujące się przetwarzaniem płatności, posiadania umów, w których uzgodnione są ich wzajemne prawa

i obowiązki. Kwestie związane z odpowiedzialnością stanowią zasadniczą część tych ujednoliconych umów. Aby dostawcy usług płatniczych i pośrednicy biorący udział w transakcji płatniczej mogli na sobie wzajemnie polegać, niezbędna jest pewność prawa gwarantująca, że dostawca usług płatniczych nieponoszący odpowiedzialności otrzyma rekompensatę za poniesione straty lub kwoty zapłacone na mocy przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących odpowiedzialności. Dalsze prawa regresu i szczegółowa treść tych praw oraz sposób dochodzenia roszczeń od dostawcy usług płatniczych lub pośrednika w związku z wadliwie wykonaną transakcją płatniczą powinny być określone w ustaleniach umownych.

- (70) Dostawca usług płatniczych powinien mieć możliwość określenia w jednoznaczny sposób informacji wymaganych do prawidłowego wykonania zlecenia płatniczego. Z drugiej jednak strony – aby uniknąć rozdrobnienia i zapobiec zagrożeniom dla procesu tworzenia w Unii zintegrowanych systemów płatności – państwa członkowskie nie powinny mieć możliwości wprowadzania wymogu stosowania w przypadku transakcji płatniczych szczególnych identyfikatorów. Nie powinno to jednak uniemożliwiać państwom członkowskim nałożenia na dostawcę usług płatniczych płatnika wymogu postępowania z należytą starannością oraz weryfikacji – o ile jest to możliwe z technicznego punktu widzenia i nie wymaga ręcznej ingerencji w proces realizacji płatności – spójności niepowtarzalnego identyfikatora, a w przypadku stwierdzenia braku spójności niepowtarzalnego identyfikatora – odmowy wykonania zlecenia płatniczego i powiadomienia o tym płatnika. Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych powinna ograniczać się do prawidłowego wykonania transakcji płatniczej zgodnie ze zleceniem płatniczym złożonym przez użytkownika tej usługi.
- (71) Dla ułatwienia skutecznego zapobiegania nadużyciom i w celu zwalczania oszustw płatniczych w całej Unii należy przewidzieć sprawną wymianę danych między dostawcami usług płatniczych, którym należy zezwolić na gromadzenie, przetwarzanie i wymianę danych osobowych osób zamieszanych w oszustwa płatnicze. Do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają przepisy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady³⁷, przepisy krajowe transponujące dyrektywę 95/46/WE oraz przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady³⁸.
- (72) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych oraz respektuje zasady uznane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w tym prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo do ochrony danych osobowych, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo do skutecznego środka prawnego oraz zakaz ponownego sądenia lub karania w postępowaniu karnym za ten sam czyn zabroniony pod groźbą kary. Niniejsza dyrektywa musi być wdrażana zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (73) Niezbędne jest zapewnienie skutecznego egzekwowania przepisów prawa krajowego przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy. Należy zatem ustanowić odpowiednie procedury, które umożliwią składanie skarg na dostawców usług płatniczych nieprzestrzegających tych przepisów, a także zapewnią nakładanie, w stosownych przypadkach, skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji. Mając na względzie zapewnienie faktycznego przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie powinny wyznaczyć

³⁷ Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

³⁸ Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1).

właściwe organy, które spełniają warunki określone w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010³⁹ oraz które w swoich działaniach są niezależne od dostawców usług płatniczych. Ze względu na przejrzystość państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję o wyznaczonych organach, przekazując wyraźny opis ich obowiązków przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

- (74) Bez uszczerbku dla prawa klientów do wniesienia powództwa do sądu, państwa członkowskie powinny zapewnić łatwo dostępny i racjonalny pod względem kosztów mechanizm pozasądowego rozstrzygania sporów między dostawcami usług płatniczych a konsumentami, które wynikają z praw i obowiązków określonych w niniejszej dyrektywie. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008⁴⁰ stanowi, że żadne warunki umowne dotyczące prawa właściwego nie mogą prowadzić do pozbawienia konsumenta ochrony przysługującej mu na podstawie bezwzględnie obowiązujących przepisów państwa, w którym ma on miejsce zwykłego pobytu. Jeśli chodzi o ustanowienie skutecznej i wydajnej procedury rozstrzygania sporów, państwa członkowskie powinny zapewnić wprowadzenie przez dostawców usług płatniczych skutecznej procedury rozpatrywania skarg konsumentów, z której konsumenci mogliby skorzystać przed przekazaniem sporu do rozstrzygnięcia w ramach procedury pozasądowej lub w ramach postępowania sądowego. Procedura rozpatrywania skarg powinna przewidywać krótkie i jasno określone terminy, przed upływem których dostawca usług płatniczych powinien udzielić odpowiedzi na skargę.
- (75) Państwa członkowskie powinny określić, czy właściwe organy wyznaczone w celu udzielania zezwoleń instytucjom płatniczym mogą być również właściwymi organami w odniesieniu do pozasądowych procedur wnoszenia skarg i dochodzenia praw.
- (76) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać przepisów prawa krajowego określających konsekwencje – pod względem odpowiedzialności – niedokładnego sporządzenia lub przekazania oświadczeń.
- (77) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać określonych w dyrektywie Rady 2006/112/WE⁴¹ przepisów dotyczących opodatkowania usług płatniczych podatkiem VAT.
- (78) W trosce o pewność prawa zasadne jest przyjęcie przepisów przejściowych, umożliwiających osobom, które rozpoczęły działalność jako instytucje płatnicze zgodnie z przepisami prawa krajowego transponującymi dyrektywę 2007/64/WE przed wejściem w życie niniejszej dyrektywy, kontynuowanie tej działalności na terytorium danego państwa członkowskiego przez określony czas.
- (79) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do dostosowania odwołania zawartego w zaleceniu 2003/361/WE – w przypadku zmiany tego zalecenia, oraz w odniesieniu do aktualizacji – w przypadku inflacji lub istotnych zmian sytuacji rynkowej – średniej kwoty transakcji płatniczych wykonywanych przez dostawcę usług płatniczych stosowanej jako wartość progowa w państwach członkowskich, które korzystają z możliwości udzielania odstępstwa od (części) wymogów uzyskania zezwolenia w przypadku mniejszych instytucji

³⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁴⁰ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. L 177 z 4.7.2008, s. 6).

⁴¹ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

płatniczych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (80) Aby zapewnić spójne stosowanie niniejszej dyrektywy, Komisja powinna móc korzystać ze specjalistycznej wiedzy i wsparcia EUNB, któremu należy powierzyć zadanie opracowania wytycznych oraz przygotowania regulacyjnych standardów technicznych dotyczących bezpieczeństwa usług płatniczych, a także dotyczących współpracy między państwami członkowskimi w kontekście świadczenia usług i podejmowania działalności w innych państwach członkowskich przez posiadające zezwolenie instytucje płatnicze. Komisji należy powierzyć uprawnienia do przyjęcia tych regulacyjnych standardów technicznych. Te szczegółowe zadania są w pełni zgodne z rolą i zakresem obowiązków EUNB, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 1093/2010 stanowiącym podstawę ustanowienia EUNB.
- (81) W związku z tym, że cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie dalsza integracja jednolitego rynku usług płatniczych, nie może zostać osiągnięty w wystarczającym stopniu przez państwa członkowskie, ponieważ wymaga harmonizacji znacznej liczby różnych przepisów istniejących obecnie w systemach prawnych poszczególnych państw członkowskich, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (82) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających⁴² państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (83) Ze względu na dużą liczbę zmian, jakie należy wprowadzić w dyrektywie 2007/64/WE, dyrektywę tę należy uchylić i zastąpić,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

⁴²

Wspólna deklaracja polityczna państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotycząca dokumentów wyjaśniających (Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14).

TYTUŁ I

PRZEDMIOT, ZAKRES STOSOWANIA I DEFINICJE

Artykuł 1 **Przedmiot**

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia przepisy, zgodnie z którymi państwa członkowskie wyróżniają sześć następujących kategorii dostawców usług płatniczych:
 - a) instytucje kredytowe w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013⁴³, w tym znajdujące się w Unii oddziały, w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 17 wspomnianego rozporządzenia, instytucji kredytowych posiadających siedzibę zarządu w Unii lub, zgodnie z art. 47 dyrektywy 2013/36/UE, poza Unią;
 - b) instytucje pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy 2009/110/WE;
 - c) instytucje świadczące żyro pocztowe uprawnione do świadczenia usług płatniczych zgodnie z prawem krajowym;
 - d) instytucje płatnicze w rozumieniu art. 4 pkt 4 niniejszej dyrektywy;
 - e) Europejski Bank Centralny i krajowe banki centralne, gdy nie działają one w charakterze organów odpowiedzialnych za politykę pieniężną lub innych organów publicznych;
 - f) państwa członkowskie lub ich władze regionalne lub lokalne, gdy nie działają one w charakterze organów publicznych.
2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również przepisy dotyczące przejrzystości warunków i przepisy dotyczące wymogów informacyjnych w odniesieniu do usług płatniczych, a także odpowiednie prawa i obowiązki użytkowników usług płatniczych oraz dostawców usług płatniczych w odniesieniu do świadczenia usług płatniczych jako stałego zajęcia lub działalności gospodarczej.

Artykuł 2 **Zakres stosowania**

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do usług płatniczych świadczonych na terenie Unii, w przypadku których zarówno dostawca usług płatniczych płatnika, jak i dostawca usług płatniczych odbiorcy bądź też jedyny dostawca usług płatniczych w transakcji płatniczej znajdują się na terenie Unii. Przepisy art. 78 i tytułu III mają również zastosowanie do transakcji płatniczych, w przypadku których tylko jeden z dostawców usług płatniczych znajduje się na terenie Unii, w odniesieniu do tych części transakcji płatniczej, które realizowane są w Unii.
2. Przepisy tytułu III mają zastosowanie do usług płatniczych w dowolnej walucie. Przepisy tytułu IV mają zastosowanie do usług płatniczych świadczonych w euro lub w walucie państwa członkowskiego spoza strefy euro.

⁴³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

3. Państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy w odniesieniu do instytucji, o których mowa w art. 2 ust. 5 pkt 2-23 dyrektywy 2013/36/UE, z wyjątkiem instytucji, o których mowa ust. 5 pkt 2 i 3 wspomnianego artykułu.

Artykuł 3

Działalność wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- a) transakcji płatniczych dokonywanych wyłącznie gotówką bezpośrednio od płatnika do odbiorcy bez udziału pośredników;
- b) transakcji płatniczych od płatnika do odbiorcy za pośrednictwem agenta handlowego uprawnionego do prowadzenia negocjacji lub zawierania transakcji sprzedaży lub zakupu towarów lub usług w imieniu płatnika lub odbiorcy;
- c) wykonywanego zawodowo fizycznego transportu banknotów i monet, łącznie z ich odbieraniem, przetwarzaniem i dostarczaniem;
- d) transakcji płatniczych obejmujących wykonywane niezawodowo gromadzenie i przekazywanie gotówki w ramach działalności nienastawionej na przynoszenie zysku lub charytatywnej;
- e) usług, w ramach których gotówka dostarczana jest płatnikowi przez odbiorcę jako część transakcji płatniczej na wyraźne żądanie użytkownika usług płatniczych tuż przed wykonaniem transakcji płatniczej poprzez dokonanie płatności za zakup towarów lub usług;
- f) operacji zamiany gotówki na gotówkę, w przypadku których środki pieniężne nie są przechowywane na rachunku płatniczym;
- g) transakcji płatniczych opartych na jednym z następujących dokumentów wystawionych na dostawcę usług płatniczych w celu przekazania środków pieniężnych do dyspozycji odbiorcy:
 - (i) чеки papierowe zgodne z konwencją genewską z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach;
 - (ii) чеки papierowe podobne do tych, o których mowa w ppkt (i), podlegające przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie jednolitej ustawy o czekach;
 - (iii) weksle trasowane w postaci papierowej zgodne z konwencją genewską z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych;
 - (iv) weksle trasowane w postaci papierowej podobne do tych, o których mowa w ppkt (iii), podlegające przepisom prawnym państw członkowskich niebędących stroną konwencji genewskiej z dnia 7 czerwca 1930 r. w sprawie jednolitej ustawy o wekslach trasowanych i własnych;
 - (v) vouchery w postaci papierowej;
 - (vi) чеки podróżne w postaci papierowej;
 - (vii) przekazy pocztowe w postaci papierowej określone przez Światowy Związek Pocztowy;
- h) transakcji płatniczych dokonywanych w ramach systemu płatności lub systemu rozrachunku papierów wartościowych między agentami rozrachunkowymi,

partnerami centralnymi, izbami rozliczeniowymi lub bankami centralnymi a innymi uczestnikami systemu i dostawcami usług płatniczych, bez uszczerbku dla art. 29;

- i) transakcji płatniczych związanych z obsługą papierów wartościowych i wynikających z nich praw, włącznie z dywidendami, podziałem dochodu i podziałem innych środków, lub wykupem lub sprzedażą, dokonywanych przez osoby, o których mowa w lit. h), lub przez firmy inwestycyjne, instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania lub podmioty zarządzające aktywami świadczące usługi inwestycyjne oraz wszelkie inne podmioty, którym wolno dysponować instrumentami finansowymi;
- j) usług świadczonych przez dostawców usług technicznych, wspierających świadczenie usług płatniczych, jednak bez wchodzenia na jakimkolwiek etapie w posiadanie przekazywanych środków pieniężnych, włączając w to przetwarzanie i przechowywanie danych, usługi powiernicze i ochrony prywatności, uwierzytelnianie danych i podmiotów, udostępnianie technologii informatycznych (IT) i sieci komunikacyjnych, dostarczanie i konserwację terminali i urządzeń wykorzystywanych na potrzeby świadczenia usług płatniczych, z wyłączeniem usług inicjowania płatności i usług zapewniających dostęp do informacji o rachunku;
- k) usług, które mają odpowiadać na konkretne potrzeby i które zostały oparte na szczególnych instrumentach, które można wykorzystywać jedynie w ograniczony sposób, ponieważ pozwalają one posiadaczowi takiego instrumentu nabywać towary lub usługi wyłącznie w pomieszczeniach emitenta lub w ramach ograniczonej sieci podmiotów świadczących usługi na podstawie bezpośredniej umowy handlowej z profesjonalnym emitentem, albo ponieważ można je wykorzystywać wyłącznie do nabycia ograniczonego asortymentu towarów lub usług;
- l) transakcji płatniczych przeprowadzanych przez dostawcę sieci lub usług łączności elektronicznej, w przypadku gdy transakcje są realizowane na rzecz abonenta sieci lub usługi oraz w celu zakupu treści cyfrowej jako usługi pomocniczej w stosunku do usług łączności elektronicznej, niezależnie od urządzenia wykorzystywanego do nabycia lub odbioru treści, pod warunkiem że wartość pojedynczej transakcji płatniczej nie przekracza 50 EUR, a łączna wartość transakcji płatniczych nie przekracza 200 EUR w żadnym miesiącu fakturowania;
- m) transakcji płatniczych przeprowadzanych między dostawcami usług płatniczych, ich agentami lub oddziałami na ich własny rachunek;
- n) transakcji płatniczych przeprowadzanych pomiędzy przedsiębiorstwem dominującym a jego spółką zależną lub pomiędzy spółkami zależnymi tego samego przedsiębiorstwa dominującego, bez pośrednictwa dostawcy usług płatniczych innego niż przedsiębiorstwo należące do tej samej grupy.

Artykuł 4

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „państwo członkowskie pochodzenia” oznacza:
 - (i) państwo członkowskie, w którym znajduje się siedziba statutowa dostawcy usług płatniczych, albo
 - (ii) jeżeli zgodnie z prawem krajowym dostawca usług płatniczych nie ma siedziby statutowej, państwo członkowskie, w którym mieści się siedziba zarządu;

- 2) „przyjmujące państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie inne niż państwo członkowskie pochodzenia, w którym dostawca usług płatniczych ma swojego agenta lub oddział lub w którym świadczy usługi płatnicze;
- 3) „usługa płatnicza” oznacza wszelką działalność gospodarczą wymienioną w załączniku I;
- 4) „instytucja płatnicza” oznacza osobę prawną, której zgodnie z art. 10 udzielono zezwolenia na świadczenie i wykonywanie usług płatniczych w całej Unii;
- 5) „transakcja płatnicza” oznacza działanie zainicjowane przez płatnika lub w jego imieniu bądź też przez odbiorcę, polegające na wpłacie, transferze lub wypłacie środków pieniężnych, niezależnie od rodzaju leżących u jego podstawy zobowiązań między płatnikiem a odbiorcą;
- 6) „system płatności” oznacza system transferu środków pieniężnych oparty na formalnych i znormalizowanych regułach i wspólnych przepisach dotyczących przetwarzania, rozliczeń lub rozrachunku transakcji płatniczych;
- 7) „płatnik” oznacza osobę fizyczną lub prawną, która jest posiadaczem rachunku płatniczego i składa zlecenie płatnicze z tego rachunku płatniczego, lub – w przypadku braku rachunku płatniczego – osobę fizyczną lub prawną, która składa zlecenie płatnicze;
- 8) „odbiorca” oznacza osobę fizyczną lub prawną będącą zamierzonym odbiorcą środków pieniężnych stanowiących przedmiot transakcji płatniczej;
- 9) „dostawca usług płatniczych” oznacza podmioty, o których mowa w art. 1 ust. 1, oraz osoby prawne i fizyczne korzystające z wyłączenia na mocy art. 27;
- 10) „dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek” oznacza dostawcę usług płatniczych udostępniającego i prowadzącego rachunki płatnicze dla płatnika;
- 11) „dostawca usług płatniczych będący osobą trzecią” oznacza dostawcę usług płatniczych prowadzącego rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w załączniku I pkt 7;
- 12) „użytkownik usług płatniczych” oznacza osobę fizyczną lub prawną korzystającą z usługi płatniczej w charakterze płatnika albo odbiorcy, lub obu łącznie;
- 13) „konsument” oznacza osobę fizyczną, która w ramach umów o usługę płatniczą objętych niniejszą dyrektywą działa w celach innych niż działalność handlowa, gospodarcza lub zawodowa;
- 14) „umowa ramowa” oznacza umowę o usługę płatniczą, która reguluje wykonywanie w przyszłości zarówno pojedynczych, jak i następujących po sobie transakcji płatniczych i która może zawierać obowiązek i warunki otwarcia rachunku płatniczego;
- 15) „usługa przekazu pieniężnego” oznacza usługę płatniczą, która umożliwia, bez konieczności otwarcia rachunku płatniczego w imieniu płatnika lub odbiorcy, odbiór środków pieniężnych od płatnika wyłącznie w celu transferu odpowiedniej kwoty odbiorcy lub innemu dostawcy usług płatniczych działającemu w imieniu odbiorcy lub odbiór takich środków pieniężnych w imieniu odbiorcy i ich udostępnienie odbiorcy;
- 16) „rachunek płatniczy” oznacza rachunek prowadzony w imieniu co najmniej jednego użytkownika usług płatniczych, który jest wykorzystywany do wykonywania transakcji płatniczych;
- 17) „środki pieniężne” oznaczają banknoty, monety oraz pieniądź w postaci zapisu księgowego, a także pieniądź elektroniczny w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE;
- 18) „zlecenie płatnicze” oznacza każdą dyspozycję płatnika lub odbiorcy dla jego dostawcy usług płatniczych z żądaniem wykonania transakcji płatniczej;

- 19) „data waluty” oznacza czas odniesienia stosowany przez dostawcę usług płatniczych na potrzeby naliczenia odsetek od kwoty środków pieniężnych, którą obciążono lub uznano rachunek płatniczy;
- 20) „referencyjny kurs walutowy” oznacza kurs walutowy służący za podstawę do obliczeń przy każdej wymianie waluty, który jest udostępniany przez dostawcę usług płatniczych lub pochodzi z publicznie dostępnego źródła;
- 21) „autoryzacja” oznacza procedurę umożliwiającą dostawcy usług płatniczych weryfikację tożsamości użytkownika konkretnego instrumentu płatniczego, w tym na podstawie jego indywidualnych zabezpieczeń lub przez weryfikację indywidualnych dokumentów tożsamości;
- 22) „wzmocniona autoryzacja klienta” oznacza procedurę potwierdzenia tożsamości osoby fizycznej lub prawnej w oparciu o zastosowanie co najmniej dwóch elementów należących do kategorii: wiedza, posiadanie i inherencja, niezależnych w tym sensie, że niezgodność z jednym z nich nie osłabia wiarygodności innych, która jest zaprojektowana w sposób zapewniający ochronę poufności danych służących autoryzacji;
- 23) „referencyjna stopa procentowa” oznacza stopę procentową służącą za podstawę do obliczania wszelkich naliczanych odsetek i pochodzącą z publicznie dostępnego źródła, które może być zweryfikowane przez obydwie strony umowy o usługę płatniczą;
- 24) „niepowtarzalny identyfikator” oznacza kombinację liter, cyfr lub symboli wskazaną użytkownikowi usług płatniczych przez dostawcę usług płatniczych, którą użytkownik usług płatniczych zobowiązany jest podać w celu jednoznacznego zidentyfikowania drugiego użytkownika usług płatniczych lub rachunku płatniczego tego drugiego użytkownika usług płatniczych na potrzeby danej transakcji płatniczej;
- 25) „agent” oznacza osobę fizyczną lub prawną działającą w imieniu instytucji płatniczej w zakresie świadczenia usług płatniczych;
- 26) „instrument płatniczy” oznacza każde zindywidualizowane urządzenie lub każdy zindywidualizowany i uzgodniony przez użytkownika usług płatniczych i dostawcę usług płatniczych zbiór procedur wykorzystywany w celu zainicjowania zlecenia płatniczego;
- 27) „środki porozumiewania się na odległość” oznaczają wszelkie środki, które mogą być wykorzystane do zawarcia umowy o usługę płatniczą i które nie wymagają jednoczesnej fizycznej obecności dostawcy usług płatniczych i użytkownika usług płatniczych;
- 28) „trwały nośnik informacji” oznacza dowolny instrument umożliwiający użytkownikowi usług płatniczych przechowywanie informacji adresowanych osobiście do niego w sposób umożliwiający dostęp do nich w przyszłości przez okres właściwy do celów tych informacji i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;
- 29) „mikroprzedsiębiorstwo” oznacza przedsiębiorstwo, które w momencie zawarcia umowy o usługę płatniczą jest przedsiębiorstwem w rozumieniu art. 1 i art. 2 ust. 1 i 3 załącznika do zalecenia 2003/361/WE w wersji z dnia 6 maja 2003 r.;
- 30) „dzień roboczy” oznacza dzień, w którym stosowny dostawca usług płatniczych płatnika lub dostawca usług płatniczych odbiorcy uczestniczący w wykonaniu transakcji płatniczej prowadzi działalność wymaganą do wykonania transakcji płatniczej;
- 31) „polecenie zapłaty” oznacza usługę płatniczą polegającą na obciążeniu rachunku płatniczego płatnika, w przypadku gdy transakcja płatnicza została zainicjowana przez odbiorcę na podstawie zgody udzielonej przez płatnika na rzecz odbiorcy, dostawcy usług płatniczych odbiorcy lub dostawcy usług płatniczych płatnika;

- 32) „usługa inicjowania płatności” oznacza usługę płatniczą umożliwiającą dostęp do rachunku płatniczego świadczoną przez dostawcę usług płatniczych będącego osobą trzecią, w przypadku której płatnik może mieć aktywny udział w inicjowaniu płatności lub w oprogramowaniu dostawcy usług płatniczych będącego osobą trzecią, bądź też w przypadku której instrumenty płatnicze mogą być wykorzystane przez płatnika lub odbiorcę do przekazania danych płatnika dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek;
- 33) „usługa zapewniająca dostęp do informacji o rachunku” oznaczają usługę płatniczą polegającą na tym, że użytkownikowi usług płatniczych dostarczane są w przystępnej formie skonsolidowane informacje na temat posiadanego przez użytkownika usług płatniczych co najmniej jednego rachunku płatniczego u co najmniej jednego dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek;
- 34) „oddział” oznacza miejsce prowadzenia działalności inne niż siedziba zarządu, które jest częścią instytucji płatniczej, które nie ma osobowości prawnej i które przeprowadza bezpośrednio niektóre lub wszystkie transakcje związane z działalnością instytucji płatniczej; wszystkie miejsca prowadzenia działalności utworzone w tym samym państwie członkowskim przez instytucję płatniczą posiadającą siedzibę zarządu w innym państwie członkowskim uznaje się za jeden oddział;
- 35) „grupa” oznacza grupę przedsiębiorstw, która składa się z przedsiębiorstwa dominującego, jego spółek zależnych oraz podmiotów, w których przedsiębiorstwo dominujące lub jego spółki zależne mają udział, jak również przedsiębiorstwa powiązane ze sobą w sposób określony w art. 12 ust. 1 dyrektywy 83/349/EWG;
- 36) „sieć łączności elektronicznej” oznacza sieć określoną w art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁴;
- 37) „usługa łączności elektronicznej” oznacza usługę zdefiniowaną w art. 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE;
- 38) „treści cyfrowe” oznaczają towary lub usługi zdefiniowane w art. 2 pkt 11 dyrektywy 2011/83/UE.

⁴⁴ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108 z 24.4.2002, s. 33).

TYTUŁ II

DOSTAWCY USŁUG PŁATNICZYCH

ROZDZIAŁ 1

Instytucje płatnicze

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 5

Wniosek o udzielenie zezwolenia

W celu uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej należy złożyć wniosek do właściwych organów państwa członkowskiego pochodzenia, załączając:

- a) program działalności określający w szczególności rodzaj planowanych usług płatniczych;
- b) biznesplan zawierający prognozę budżetu na pierwsze trzy lata obrotowe, z którego wynika, że wnioskodawca jest w stanie zastosować odpowiednie i proporcjonalne systemy, zasoby i procedury niezbędne do prawidłowego prowadzenia działalności;
- c) dokumentację potwierdzającą, że dana instytucja płatnicza posiada kapitał założycielski określony w art. 6;
- d) w przypadku instytucji płatniczych, o których mowa w art. 9 ust. 1, opis środków przedsięwziętych w celu ochrony środków pieniężnych należących do użytkowników usług płatniczych zgodnie z art. 9;
- e) opis stosowanych przez wnioskodawcę rozwiązań w zakresie zarządzania i mechanizmów kontroli wewnętrznej, w tym procedur administracyjnych, procedur dotyczących zarządzania ryzykiem i procedur księgowych, z którego wynika, że te rozwiązania w zakresie zarządzania, mechanizmy kontroli i procedury są proporcjonalne, właściwe, rzetelne i adekwatne;
- f) opis procedury wprowadzonej w celu monitorowania incydentów bezpieczeństwa i skarg klientów dotyczących bezpieczeństwa oraz postępowania i działań następczych w przypadku ich wystąpienia, w tym mechanizmu zgłaszania incydentów uwzględniającego obowiązki w zakresie powiadamiania nałożone na instytucję płatniczą w art. 86;
- g) opis procedury wprowadzonej w celu monitorowania, śledzenia i ograniczenia dostępu do szczególnie chronionych danych dotyczących płatności, a także strategicznych zasobów logicznych i fizycznych;
- h) opis rozwiązań zapewniających ciągłość działania, w tym jasne określenie kluczowych operacji, skutecznych planów awaryjnych oraz procedury mającej na celu regularne weryfikowanie adekwatności i skuteczności takich planów;
- i) opis zasad i definicji mających zastosowanie do gromadzenia danych statystycznych dotyczących wydajności, transakcji i nadużyć;
- j) dokument dotyczący strategii w zakresie bezpieczeństwa, szczegółową ocenę ryzyka w odniesieniu do usług płatniczych oraz opis środków kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka podjętych w celu odpowiedniej ochrony użytkowników usług płatniczych przed zidentyfikowanym ryzykiem, w tym nadużyciami i nielegalnym wykorzystywaniem danych szczególnie chronionych i danych osobowych;

- k) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej ustanowionych przez wnioskodawcę w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁵ i rozporządzeniem (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁶;
- l) opis struktury organizacyjnej wnioskodawcy, w tym w stosownych przypadkach opis planowanego korzystania z usług agentów i oddziałów oraz opis rozwiązań w zakresie outsourcingu, jak również opis udziału wnioskodawcy w krajowym lub międzynarodowym systemie płatności;
- m) dane dotyczące tożsamości osób, które są bezpośrednimi lub pośrednimi akcjonariuszami lub udziałowcami wnioskodawcy posiadającymi znaczny pakiet akcji lub udziałów w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 33 dyrektywy 2013/36/UE, wielkość należącego do nich pakietu akcji lub udziałów, a także dokumentację potwierdzającą, że osoby te spełniają wymogi stawiane z uwagi na konieczność zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą;
- n) dane dotyczące tożsamości osób pełniących funkcje kierownicze i osób odpowiedzialnych za zarządzanie instytucją płatniczą oraz, w stosownych przypadkach, osób odpowiedzialnych za zarządzanie działalnością instytucji płatniczej w zakresie usług płatniczych, jak również dokumentację potwierdzającą, że osoby te cieszą się dobrą opinią oraz posiadają odpowiednią wiedzę i doświadczenie w zakresie świadczenia usług płatniczych, zgodnie z przepisami określonymi przez państwo członkowskie pochodzenia instytucji płatniczej;
- o) w stosownych przypadkach, dane dotyczące tożsamości biegłych rewidentów i firm audytorskich w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁷;
- p) informacje o statusie prawnym wnioskodawcy i jego akt założycielski;
- q) adres siedziby zarządu wnioskodawcy.

Do celów lit. d), e), f) i l) wnioskodawca przedkłada opis przyjętych przez siebie rozwiązań w zakresie badania sprawozdań finansowych oraz rozwiązań organizacyjnych, które pozwalają mu podjąć wszelkie stosowne kroki dla ochrony interesów jego użytkowników oraz dla zapewnienia ciągłości świadczenia usług płatniczych i ich wiarygodności.

Środki kontroli bezpieczeństwa i ograniczania ryzyka, o których mowa w lit. j), wskazują sposób zapewniania wysokiego poziomu bezpieczeństwa technicznego, w tym oprogramowania i systemów informatycznych stosowanych przez wnioskodawcę lub przedsiębiorstwa, którym zleca on całość lub część swoich operacji. Środki te obejmują również środki bezpieczeństwa określone w art. 86 ust. 1. Środki te uwzględniają również wytyczne dotyczące środków bezpieczeństwa Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), o których mowa w art. 86 ust. 2, kiedy zostaną one przyjęte.

⁴⁵ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

⁴⁶ Rozporządzenie (WE) nr 1781/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie informacji o zleceniodawcach, które towarzyszą przekazom pieniężnym (Dz.U. L 345 z 8.12.2006, s. 1).

⁴⁷ Dyrektywa 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniająca dyrektywę Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylająca dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz.U. L 157 z 9.6.2006, s. 87)

Artykuł 6
Kapitał założycielski

Państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania, w momencie udzielania zezwolenia, kapitału założycielskiego złożonego z pozycji, o których mowa w art. 12 dyrektywy 2013/36/UE, w następującej wysokości:

- a) jeżeli instytucja płatnicza świadczy jedynie usługę płatniczą, o której mowa w załączniku I pkt 6, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy od 20 000 EUR;
- b) jeżeli instytucja płatnicza świadczy usługę płatniczą, o której mowa w załączniku I pkt 7, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy od 50 000 EUR;
- c) jeżeli instytucja płatnicza świadczy dowolną z usług płatniczych, o których mowa w załączniku I pkt 1–5, jej kapitał nie może być w żadnym momencie niższy od 125 000 EUR.

Artykuł 7
Fundusze własne

1. Fundusze własne instytucji płatniczej nie mogą być niższe od wyższej z kwot, o których mowa w art. 6 lub 8 niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu przeciwdziałania wielokrotnemu uwzględnianiu tych samych elementów kwalifikujących się do funduszy własnych, w przypadku gdy instytucja płatnicza należy do tej samej grupy co inna instytucja płatnicza, instytucja kredytowa, firma inwestycyjna, podmiot zarządzający aktywami lub zakład ubezpieczeń. Niniejszy ustęp stosuje się również w przypadkach, gdy instytucja płatnicza ma charakter hybrydowy i prowadzi również działalność o innym charakterze niż świadczenie usług płatniczych.
3. Jeżeli spełnione są warunki ustanowione w art. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą postanowić o niestosowaniu art. 8 niniejszej dyrektywy do instytucji płatniczych, które są objęte nadzorem skonsolidowanym dominującej instytucji kredytowej zgodnie z dyrektywą 2013/36/UE.

Artykuł 8
Obliczanie funduszy własnych

1. Niezależnie od wymogów dotyczących kapitału założycielskiego określonych w art. 6, państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych posiadania w każdym momencie funduszy własnych obliczonych zgodnie z jedną z trzech następujących metod, którą określają właściwe organy zgodnie z ustawodawstwem krajowym:

Metoda A

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej 10 % jej stałych kosztów ogólnych z poprzedniego roku. Właściwe organy mogą skorygować ten wymóg, jeżeli od poprzedniego roku w działalności instytucji płatniczej zaszły istotne zmiany. Jeżeli na dzień dokonywania obliczenia instytucja płatnicza prowadzi działalność od mniej niż jednego roku, wymagana kwota jej funduszy własnych jest równa co najmniej 10 % odpowiednich stałych kosztów ogólnych prognozowanych w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu.

Metoda B

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej sumie następujących elementów pomnożonych przez współczynnik korygujący k, określony w ust. 2, gdzie

wolumen płatności (WP) stanowi jedną dwunastą całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez instytucję płatniczą w poprzednim roku:

- a) 4,0 % części WP do 5 mln EUR;
- oraz
- b) 2,5 % części WP powyżej 5 mln EUR do 10 mln EUR;
- oraz
- c) 1 % części WP powyżej 10 mln EUR do 100 mln EUR;
- oraz
- d) 0,5 % części WP powyżej 100 mln EUR do 250 mln EUR;
- oraz
- e) 0,25 % części WP powyżej 250 mln EUR.

Metoda C

Kwota funduszy własnych instytucji płatniczej jest równa co najmniej stosownemu wskaźnikowi, określone w lit. a), pomnożonemu przez współczynnik mnożenia, określony w lit. b), i ponownie pomnożonemu przez współczynnik korygujący k, określony w ust. 2.

- a) Stosowny wskaźnik jest sumą następujących elementów:
 - dochodów z odsetek,
 - kosztów odsetek,
 - otrzymanych prowizji i opłat oraz
 - innych dochodów operacyjnych.

Każdy element uwzględnia się w sumie z jego znakiem dodatnim lub ujemnym. Przy obliczaniu stosownego wskaźnika nie można uwzględniać dochodów ujętych w ramach pozycji nadzwyczajnych lub nieregularnych. Wydatki na usługi świadczone w ramach outsourcingu przez osoby trzecie mogą obniżyć stosowny wskaźnik, jeżeli wydatki ponoszone są przez przedsiębiorstwo podlegające nadzorowi na mocy niniejszej dyrektywy. Stosowny wskaźnik obliczany jest na podstawie obserwacji z ostatnich dwunastu miesięcy pod koniec roku obrachunkowego. Stosowny wskaźnik obliczany jest dla poprzedniego roku obrachunkowego. Niemniej jednak fundusze własne obliczone według tej metody C nie są niższe od 80 % średniej z poprzedzających trzech lat obrachunkowych dla stosownego wskaźnika. Jeżeli dane zweryfikowane przez biegłego rewidenta nie są dostępne, można wykorzystać dane szacunkowe przedsiębiorstwa.

- b) Współczynnik mnożenia wynosi:
 - (i) 10 % części stosownego wskaźnika do 2,5 mln EUR;
 - (ii) 8 % części stosownego wskaźnika od 2,5 mln EUR do 5 mln EUR;
 - (iii) 6 % części stosownego wskaźnika od 5 mln EUR do 25 mln EUR;
 - (iv) 3 % części stosownego wskaźnika od 25 mln EUR do 50 mln EUR;
 - (v) 1,5 % części stosownego powyżej 50 mln EUR.

2. Współczynnik korygujący k stosowany w metodach B i C wynosi:

- a) 0,5, jeżeli instytucja płatnicza świadczy jedynie usługę płatniczą wymienioną w załączniku I pkt 6;

- b) 1, jeżeli instytucja płatnicza świadczy dowolną z usług płatniczych wymienionych w załączniku I pkt 1–5 lub 7.
3. Właściwe organy mogą, na podstawie oceny procesów zarządzania ryzykiem, bazy danych związanych z ryzykiem strat oraz mechanizmów kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej, zażądać od instytucji płatniczej posiadania kwoty funduszy własnych do 20 % wyższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1, lub zezwolić instytucji płatniczej na posiadanie kwoty funduszy własnych do 20 % niższej od kwoty, która byłaby wynikiem zastosowania metody wybranej zgodnie z ust. 1.

Artykuł 9

Wymogi ochronne

1. Państwa członkowskie lub właściwe organy wymagają od instytucji płatniczej świadczącej jakiejkolwiek usługi płatnicze oraz prowadzącej jednocześnie inne rodzaje działalności gospodarczej, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. c), by chroniła ona wszystkie środki pieniężne otrzymane od użytkowników usług płatniczych lub za pośrednictwem innego dostawcy usług płatniczych w celu wykonania transakcji płatniczych, w jeden z następujących sposobów:
- a) środki pieniężne nie są w żadnym momencie łączone ze środkami pieniężnymi jakiejkolwiek osoby fizycznej lub prawnej niebędącej użytkownikiem usług płatniczych, w którego imieniu te środki pieniężne są przechowywane oraz, jeżeli na koniec dnia roboczego następującego po dniu otrzymania tych środków pieniężnych nadal znajdują się w posiadaniu instytucji płatniczej i nie zostały jeszcze dostarczone odbiorcy lub przekazane innemu dostawcy usług płatniczych, zostają złożone na odrębnym rachunku w instytucji kredytowej lub zainwestowane w bezpieczne, płynne aktywa o niskim ryzyku, określone przez właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia; są one chronione zgodnie z prawem krajowym w interesie użytkowników usług płatniczych przed roszczeniami innych wierzycieli instytucji płatniczej, szczególnie w przypadku niewypłacalności;
- b) środki pieniężne objęte są polisą ubezpieczeniową lub inną porównywalną gwarancją wydaną przez zakład ubezpieczeń lub instytucję kredytową, która nie należy do tej samej grupy co dana instytucja płatnicza, na kwotę równoważną tej, która byłaby wydzielona w przypadku braku polisy ubezpieczeniowej lub innej porównywalnej gwarancji, płatną w przypadku niemożności wypełnienia przez instytucję płatniczą swoich zobowiązań finansowych.
2. Jeżeli instytucja płatnicza ma obowiązek chronić środki pieniężne zgodnie z ust. 1 i część tych środków ma być wykorzystywana do celów przyszłych transakcji płatniczych, a pozostała kwota – do celów usług innych niż usługa płatnicza, ta część środków płatniczych, która ma zostać wykorzystana do celów przyszłych transakcji płatniczych, również podlega wymogom zgodnie z ust. 1. W przypadku gdy taka część jest zmienna lub nieznana z wyprzedzeniem, państwa członkowskie zezwalają instytucjom płatniczym na stosowanie przepisów niniejszego ustępu w oparciu o reprezentatywną część uznawaną za wykorzystywaną zazwyczaj do celów usług płatniczych, pod warunkiem że taką reprezentatywną część można w sposób rozsądny oszacować na podstawie danych historycznych w sposób satysfakcjonujący właściwe organy.

Artykuł 10

Udzielanie zezwolenia

1. Państwa członkowskie zobowiązują przedsiębiorstwa inne niż te, o których mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), b), c), e) i f), i inne niż osoby fizyczne lub prawne korzystające z wyłączenia

na mocy art. 27, które zamierzają świadczyć usługi płatnicze, do uzyskania zezwolenia na działalność w charakterze instytucji płatniczej przed rozpoczęciem świadczenia usług płatniczych. Zezwolenia takiego udziela się wyłącznie osobom prawnym mającym siedzibę w danym państwie członkowskim.

2. Zezwolenia udziela się, jeżeli informacje i dokumentacja załączone do wniosku są zgodne z wszystkimi wymogami określonymi w art. 5 i jeżeli właściwe organy przychylnie ocenia wniosek po jego starannym rozpatrzeniu. Przed udzieleniem zezwolenia właściwe organy mogą w stosownych przypadkach przeprowadzić konsultacje z krajowym bankiem centralnym lub innymi stosownymi organami publicznymi.
3. Siedziba zarządu instytucji płatniczej posiadającej zgodnie z prawem krajowym jej państwa członkowskiego pochodzenia siedzibę statutową, musi znajdować się w tym samym państwie członkowskim, w którym znajduje się jej siedziba statutowa.
4. Właściwe organy udzielają zezwolenia jedynie wtedy, gdy, uwzględniając potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, instytucja płatnicza posiada solidne rozwiązania w zakresie zarządzania jej działalnością związaną z usługami płatniczymi, w tym jasną strukturę organizacyjną z dobrze określonymi, przejrzystymi i spójnymi zakresami odpowiedzialności, skuteczne procedury identyfikowania ryzyka, zarządzania i monitorowania ryzykiem oraz zawiadamiania o ryzyku, na które instytucja jest lub może być narażona, oraz odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej, obejmujące prawidłowe procedury w zakresie administracji i rachunkowości; te rozwiązania, procedury i mechanizmy są wszechstronne i proporcjonalne do charakteru, skali i stopnia złożoności usług płatniczych świadczonych przez instytucję płatniczą.
5. W przypadku gdy instytucja płatnicza świadczy jakąkolwiek z usług płatniczych wymienionych w załączniku I i jednocześnie prowadzi inny rodzaj działalności, właściwe organy mogą zażądać utworzenia odrębnego podmiotu zajmującego się działalnością w zakresie usług płatniczych, jeżeli działalność instytucji płatniczej inna niż świadczenie usług płatniczych narusza lub może naruszyć stabilność finansową instytucji płatniczej albo zdolność monitorowania przez właściwe organy wypełniania przez instytucję płatniczą wszystkich zobowiązań ustanowionych niniejszą dyrektywą.
6. Właściwe organy odmawiają udzielenia zezwolenia, jeżeli, mając na uwadze potrzebę zapewnienia rzetelnego i ostrożnego zarządzania instytucją płatniczą, uznają, że akcjonariusze lub udziałowcy posiadający znaczny pakiet akcji lub udziałów nie spełniają stawianych wymogów.
7. W przypadku bliskich powiązań, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 38 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, między instytucją płatniczą i inną osobą fizyczną lub prawną właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy powiązania te nie stanowią przeszkody w skutecznym wykonywaniu przez nie ich funkcji nadzorczych.
8. Właściwe organy udzielają zezwolenia tylko wówczas, gdy przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa trzeciego mające zastosowanie do co najmniej jednej osoby fizycznej lub prawnej, z którą instytucja płatnicza ma bliskie powiązania, lub trudności związane z egzekwowaniem tych przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych nie uniemożliwiają skutecznego wykonywania przez nie ich funkcji nadzorczych.
9. Zezwolenie jest ważne we wszystkich państwach członkowskich i pozwala danej instytucji płatniczej na świadczenie usług płatniczych w całej Unii w ramach swobody świadczenia usług albo swobody przedsiębiorczości, pod warunkiem że takie usługi są objęte zezwoleniem.

Artykuł 11
Powiadamianie o decyzji

Właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę o udzieleniu zezwolenia lub o odmowie jego udzielenia w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wniosku lub – w przypadku gdy wniosek jest niekompletny – w terminie trzech miesięcy od daty otrzymania wszystkich informacji wymaganych do podjęcia decyzji. W każdym przypadku odmowy udzielenia zezwolenia podaje się uzasadnienie.

Artykuł 12
Cofnięcie zezwolenia

1. Właściwe organy mogą cofnąć zezwolenie wydane instytucji płatniczej jedynie wówczas, gdy instytucja:
 - a) nie wykorzysta zezwolenia w ciągu 12 miesięcy, wyraźnie zrzeknie się zezwolenia lub nie prowadzi działalności od ponad sześciu miesięcy, o ile zainteresowane państwo członkowskie nie wprowadziło przepisu przewidującego, że w takich przypadkach zezwolenie wygasa;
 - b) uzyskała zezwolenie wskutek przedłożenia nieprawdziwych informacji lub w jakiegokolwiek inny niezgodny z prawem sposób;
 - c) przestała spełniać warunki, na podstawie których udzielono zezwolenia, lub nie powiadomiła właściwego organu o istotnych zmianach w tym zakresie;
 - d) kontynuując swoją działalność w zakresie usług płatniczych, stanowiłaby zagrożenie dla stabilności systemu płatności lub dla zaufania do tego systemu;
 - e) spełnia inne warunki cofnięcia zezwolenia przewidziane prawem krajowym.
2. W każdym przypadku cofnięcia zezwolenia podaje się uzasadnienie i powiadamia o nim zainteresowanych.
3. Cofnięcie zezwolenia podawane jest do wiadomości publicznej, w tym w rejestrach, o których mowa w art. 13 i 14.

Artykuł 13
Rejestracja w państwie członkowskim pochodzenia

Państwa członkowskie tworzą publiczny rejestr posiadających zezwolenie instytucji płatniczych oraz ich agentów i oddziałów, a także osób fizycznych i prawnych oraz ich agentów i oddziałów korzystających z wyłączenia na mocy art. 27, oraz instytucji, o których mowa w art. 2 ust. 3, które na mocy prawa krajowego są uprawnione do świadczenia usług płatniczych. Odpowiednie wpisy są dokonywane w rejestrze państwa członkowskiego pochodzenia.

W rejestrze tym wyszczególnione są usługi płatnicze, na świadczenie których instytucja płatnicza uzyskała zezwolenie lub do świadczenia których osoba fizyczna lub prawna została zarejestrowana. W ramach rejestru oddzielnie prowadzony jest wykaz posiadających zezwolenie instytucji płatniczych, a oddzielnie – wykaz osób fizycznych i prawnych, które zarejestrowano zgodnie z art. 27. Rejestr jest publicznie udostępniany do wglądu, dostępny on-line i regularnie uaktualniany.

Artykuł 14
Portal internetowy w ramach EUNB

1. EUNB ustanawia portal internetowy pełniący funkcję europejskiego elektronicznego punktu dostępu łączącego rejestry publiczne, o których mowa w art. 13. EUNB jest odpowiedzialny za opracowanie i obsługę tego punktu dostępu.

2. W skład systemu łączącego rejestry publiczne wchodzi:
 - a) rejestry centralne państw członkowskich;
 - b) portal internetowy pełniący funkcję europejskiego elektronicznego punktu dostępu.
3. Państwa członkowskie zapewniają dostęp do swoich rejestrów publicznych poprzez punkt dostępu.
4. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających wymogi techniczne dotyczące dostępu na poziomie Unii do informacji zawartych w rejestrach publicznych, o których mowa w art. 13. EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych [w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w akapicie pierwszym, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 15

Utrzymanie zezwolenia

Instytucja płatnicza powiadamia bez zbędnej zwłoki właściwe organy jej państwa członkowskiego pochodzenia o każdej zmianie mającej wpływ na poprawność informacji i dokumentacji złożonej zgodnie z art. 5.

Artykuł 16

Rachunkowość i badanie ustawowe

1. Do instytucji płatniczych stosuje się odpowiednio dyrektywę 78/660/EWG oraz, w stosownych przypadkach, dyrektywy 83/349/EWG i 86/635/EWG oraz rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁸.
2. O ile nie przewidziano zwolnienia na mocy dyrektywy 78/660/EWG oraz, w stosownych przypadkach, dyrektyw 83/349/EWG i 86/635/EWG, roczne sprawozdania finansowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe instytucji płatniczych badane są przez biegłych rewidentów lub firmy audytorskie w rozumieniu dyrektywy 2006/43/WE.
3. Do celów nadzorczych państwa członkowskie wymagają od instytucji płatniczych przedstawiania oddzielnych informacji dotyczących rachunkowości w odniesieniu do usług płatniczych oraz w odniesieniu do działań, o których mowa w art. 17 ust. 1, które to informacje są przedmiotem sprawozdania z badania. Sprawozdanie to przygotowują, w stosownych przypadkach, biegli rewidentzi lub firma audytorska.
4. Obowiązki ustanowione w art. 63 dyrektywy 2013/36/UE stosuje się odpowiednio do biegłych rewidentów lub firm audytorskich instytucji płatniczych w odniesieniu do działalności w zakresie usług płatniczych.

⁴⁸ Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (OJ L 243 z 11.9.2002, s. 1).

Artykuł 17
Rodzaje działalności

1. Oprócz świadczenia usług płatniczych instytucje płatnicze są uprawnione do prowadzenia następujących rodzajów działalności:
 - a) świadczenia usług operacyjnych i ściśle powiązanych usług dodatkowych, takich jak: zapewnianie wykonania transakcji płatniczych, usługi wymiany walut, działalność polegająca na świadczeniu usługi bezpiecznego przechowywania, a także przechowywanie i przetwarzanie danych;
 - b) obsługi systemów płatności, bez uszczerbku dla art. 29;
 - c) działalności gospodarczej innej niż świadczenie usług płatniczych, z uwzględnieniem obowiązującego prawa unijnego i krajowego.
2. Jeżeli instytucje płatnicze zajmują się świadczeniem co najmniej jednej z usług płatniczych, mogą one prowadzić tylko rachunki płatnicze wykorzystywane wyłącznie do transakcji płatniczych. Państwa członkowskie zapewniają proporcjonalny dostęp do tych rachunków płatniczych.
3. Wszelkie środki pieniężne otrzymywane przez instytucje płatnicze od użytkowników usług płatniczych w celu świadczenia usług płatniczych nie stanowią depozytu ani innych środków finansowych podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2013/36/UE, ani też pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE.
4. Instytucje płatnicze mogą udzielać kredytów związanych z usługami płatniczymi, o których mowa w załączniku I pkt 4 lub 5, jedynie w przypadku spełnienia następujących warunków:
 - a) kredyt ma charakter pomocniczy i udzielany jest wyłącznie w związku z wykonaniem transakcji płatniczej;
 - b) niezależnie od krajowych przepisów dotyczących udzielania kredytów za pośrednictwem kart kredytowych, kredyt udzielony w związku z płatnością i przyznany zgodnie z art. 10 ust. 9 i art. 26 jest spłacany w krótkim terminie, który w żadnym przypadku nie przekracza 12 miesięcy;
 - c) kredyt taki nie jest udzielany ze środków pieniężnych otrzymanych lub przechowywanych w celu wykonania transakcji płatniczej;
 - d) fundusze własne instytucji płatniczej są w każdym momencie adekwatne do całkowitej kwoty udzielonych kredytów, w sposób satysfakcjonujący organy nadzorcze.
5. Instytucje płatnicze nie mogą prowadzić działalności polegającej na przyjmowaniu depozytów lub innych środków finansowych podlegających zwrotowi w rozumieniu art. 9 dyrektywy 2013/36/UE.
6. Niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów dyrektywy 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady⁴⁹ lub innych właściwych przepisów prawa unijnego lub środków krajowych dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które to warunki nie zostały zharmonizowane niniejszą dyrektywą i są zgodne z prawem unijnym.

⁴⁹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133 z 22.5.2008, s. 66).

SEKCJA 2

POZOSTAŁE WYMOGI

Artykuł 18

Korzystanie z usług agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu

1. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze za pośrednictwem agenta, przekazuje ona właściwym organom państwa członkowskiego pochodzenia następujące informacje:
 - a) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres agenta;
 - b) opis mechanizmów kontroli wewnętrznej, z których będą korzystali agenci w celu dopełnienia obowiązków związanych z zapobieganiem praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu zgodnie z dyrektywą 2005/60/WE;
 - c) tożsamość dyrektorów i osób odpowiedzialnych za zarządzanie agentem, który ma być wykorzystywany w celu świadczenia usług płatniczych, a także dokumentację potwierdzającą, że posiadają właściwe kompetencje i reputację.
2. Po otrzymaniu informacji zgodnie z ust. 1 właściwe organy wpisują agenta do rejestru określonego w art. 13.
3. Jeżeli właściwe organy uznają, że dostarczone im informacje są nieprawidłowe, podejmują one dalsze działania w celu sprawdzenia tych informacji przed wpisaniem agenta do rejestru.
4. Jeżeli po przeprowadzeniu działań w celu sprawdzenia tych informacji właściwe organy nie mają wystarczającej pewności co do prawidłowości informacji dostarczonych im zgodnie z ust. 1, odmawiają wpisania agenta do rejestru określonego w art. 13.
5. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza świadczyć usługi płatnicze w innym państwie członkowskim poprzez zaangażowanie agenta, stosuje procedury określone w art. 26. W tym przypadku, zanim możliwe będzie zarejestrowanie agenta na mocy niniejszego artykułu, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia informują właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego o zamiarze zarejestrowania agenta oraz biorą pod uwagę ich opinię.
6. Jeżeli właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego mają uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że w związku z zamierzonym zaangażowaniem agenta lub założeniem oddziału jest popełniane lub zostało popełnione przestępstwo polegające na praniu pieniędzy lub finansowaniu terroryzmu w rozumieniu dyrektywy 2005/60/WE lub podjęto próbę popełnienia takiego przestępstwa, lub że zaangażowanie takiego agenta lub założenie takiego oddziału może zwiększyć ryzyko prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, informują o tym właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia, które mogą odmówić zarejestrowania agenta lub oddziału, lub jeżeli agent lub oddział zostali już wpisani do rejestru – usunąć stosowny wpis.
7. Jeżeli instytucja płatnicza zamierza zlecić wykonywanie funkcji operacyjnych usług płatniczych w ramach outsourcingu, powiadamia o tym właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.

Zlecenie wykonywania ważnych funkcji operacyjnych w ramach outsourcingu nie może następować w sposób naruszający w poważnym stopniu jakość kontroli wewnętrznej instytucji płatniczej oraz zdolność właściwych organów do monitorowania spełniania przez instytucję płatniczą wszystkich zobowiązań ustanowionych w niniejszej dyrektywie.

Do celów akapitu drugiego funkcję operacyjną uznaje się za ważną, jeżeli błąd lub niepowodzenie w jej wykonaniu zagrażałyby w poważnym stopniu ciągłości spełniania przez instytucję płatniczą wymogów dotyczących zezwolenia, o udzielenie którego złożyła wnioski na mocy niniejszego tytułu, lub innych zobowiązań na mocy niniejszej dyrektywy lub też zagrażałyby w poważnym stopniu jej wynikom finansowym bądź rzetelności lub ciągłości świadczonych przez nią usług płatniczych. Państwa członkowskie zapewniają, by zlecając w ramach outsourcingu wykonywanie ważnych funkcji operacyjnych, instytucje płatnicze spełniały następujące warunki:

- a) outsourcing nie może prowadzić do delegowania przez kierownictwo wyższego szczebla swoich obowiązków;
 - b) stosunek i obowiązki instytucji płatniczej wobec jej użytkowników usług płatniczych na mocy niniejszej dyrektywy nie ulegają zmianie;
 - c) warunki, jakie musi spełnić instytucja płatnicza, aby uzyskać i zachować zezwolenie zgodnie z niniejszym tytułem, pozostają nienaruszone;
 - d) żaden z innych warunków, na podstawie których udzielono zezwolenia instytucji płatniczej, nie może przestać obowiązywać ani ulec zmianie.
8. Instytucje płatnicze zapewniają, aby agenci lub oddziały działające w ich imieniu odpowiednio poinformowały o tym fakcie użytkowników usług płatniczych.
9. Instytucje płatnicze bez zbędnej zwłoki informują właściwe organy ich państwa członkowskiego pochodzenia o wszelkich zmianach dotyczących wykorzystywania agentów, w tym dodatkowych agentów, oddziałów lub podmiotów, którzy świadczą usługi w ramach outsourcingu, oraz odpowiednio aktualizują informacje, o których mowa w ust. 1.

Artykuł 19

Odpowiedzialność

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze powierzające wykonywanie funkcji operacyjnych osobom trzecim podejmowały stosowne kroki w celu zapewnienia spełnienia wymogów niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg, zgodnie z którym instytucje te ponoszą pełną odpowiedzialność za wszelkie działania ich pracowników lub wszelkich agentów, oddziałów lub podmiotów świadczących usługi w ramach outsourcingu.

Artykuł 20

Prowadzenie rejestrów

Państwa członkowskie nakładają na instytucje płatnicze wymóg przechowywania dokumentacji do celów niniejszego tytułu przez co najmniej pięć lat, nie naruszając przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub innych właściwych przepisów unijnych.

SEKCJA 3

WŁAŚCIWE ORGANY I NADZÓR

Artykuł 21

Wyznaczenie właściwych organów

1. Państwa członkowskie wyznaczają jako organy właściwe na potrzeby udzielania zezwoleń i nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami płatniczymi, wykonujące obowiązki

przewidziane w niniejszym tytule, organy publiczne albo instytucje uznane przez prawo krajowe lub przez organy publiczne wyraźnie upoważnione do tego celu przez prawo krajowe, w tym krajowe banki centralne.

Wyznacza się takie właściwe organy, które gwarantują niezależność od podmiotów gospodarczych i uniknięcie konfliktu interesów. Bez uszczerbku dla akapitu pierwszego, nie wyznacza się jako właściwe organy instytucji płatniczych, instytucji kredytowych, instytucji pieniądza elektronicznego ani też instytucji świadczących żyro pocztowe.

Państwa członkowskie powiadamiają o tym stosownie Komisję.

2. Państwa członkowskie zapewniają, aby właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 1 posiadały wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania ich obowiązków.
3. Jeżeli na terytorium państwa członkowskiego wyznaczony został więcej niż jeden organ właściwy do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu, państwa członkowskie zapewniają, aby organy te ściśle ze sobą współpracowały w sposób umożliwiający im skuteczne wykonywanie swoich odpowiednich obowiązków. Dotyczy to również przypadków, gdy organy właściwe do spraw objętych przepisami niniejszego tytułu nie są właściwymi organami odpowiedzialnymi za nadzór nad instytucjami kredytowymi.
4. Za wykonanie zadań właściwych organów wyznaczonych zgodnie z ust. 1 odpowiadają właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia.
5. Przepisy ust. 1 nie oznaczają, że właściwe organy mają obowiązek nadzorować działalność gospodarczą instytucji płatniczych inną niż świadczenie usług płatniczych oraz działania, o których mowa w art. 17 ust. 1 lit. a).

Artykuł 22

Nadzór

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przeprowadzane przez właściwe organy kontrole mające na celu sprawdzanie ciągłości zgodności z przepisami niniejszego tytułu były proporcjonalne, wystarczające i adekwatne do rodzajów ryzyka, na które narażone są instytucje płatnicze.

W celu sprawdzenia zgodności z przepisami niniejszego tytułu właściwe organy są uprawnione w szczególności do podjęcia następujących kroków:

- a) wezwania instytucji płatniczej do dostarczenia wszelkich informacji niezbędnych do monitorowania zgodności;
 - b) przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach instytucji płatniczej, każdego agenta lub oddziału świadczącego usługi płatnicze, za których działania odpowiedzialność ponosi dana instytucja płatnicza, lub każdego podmiotu świadczącego usługi w ramach outsourcingu;
 - c) wydawania zaleceń, wytycznych, a w stosownych przypadkach – wiążących przepisów administracyjnych;
 - d) zawieszenia lub cofnięcia zezwolenia w przypadkach, o których mowa w art. 12.
2. Bez uszczerbku dla procedury cofnięcia zezwolenia oraz przepisów prawa karnego państwa członkowskie zapewniają, by ich odpowiednie właściwe organy mogły nakładać lub zarządzać sankcje lub inne środki w stosunku do instytucji płatniczych – lub podmiotom, które sprawują faktyczną kontrolę nad działalnością instytucji płatniczych – które naruszają przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące nadzoru nad ich działalnością w zakresie usług płatniczych lub prowadzenia tej działalności, przy

czym celem takich sankcji i środków jest w szczególności spowodowanie ustania stwierdzonych naruszeń bądź usunięcie ich przyczyn.

3. Niezależnie od wymogów art. 6, art. 7 ust. 1 i 2 oraz art. 8, państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy miały prawo podejmować kroki określone w ust. 1 niniejszego artykułu w celu zapewnienia kapitału wystarczającego dla świadczenia usług płatniczych, szczególnie w przypadkach gdy działalność instytucji płatniczej inna niż świadczenie usług płatniczych narusza lub mogłaby naruszyć stabilność finansową instytucji płatniczej.

Artykuł 23

Tajemnica zawodowa

1. Państwa członkowskie zapewniają, by wszystkie osoby pracujące obecnie lub w przeszłości dla właściwych organów były zobowiązane do zachowania tajemnicy zawodowej, włączając w to ekspertów działających w imieniu właściwych organów, chyba że chodzi o sprawy wchodzące w zakres prawa karnego.
2. Przy wymianie informacji zgodnie z art. 25 tajemnica zawodowa jest bezwzględnie dochowywana w celu zapewnienia ochrony praw osób fizycznych i przedsiębiorstw.
3. Państwa członkowskie mogą stosować przepisy niniejszego artykułu z uwzględnieniem, odpowiednio, art. 53–61 dyrektywy 2013/36/UE.

Artykuł 24

Prawo odwołania się do sądu

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby instytucje płatnicze miały możliwość odwołania się do sądu od odnoszących się do nich decyzji podejmowanych przez właściwe organy zgodnie z przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi przyjętymi zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Ustęp 1 stosuje się także w przypadku zaniechania.

Artykuł 25

Wymiana informacji

1. Właściwe organy poszczególnych państw członkowskich współpracują ze sobą, a w stosownych przypadkach z Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich, EUNB oraz z innymi stosownymi właściwymi organami wyznaczonymi na mocy przepisów unijnych lub krajowych obowiązujących w odniesieniu do dostawców usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie umożliwiają ponadto wymianę informacji między swoimi właściwymi organami a:
 - a) właściwymi organami innych państw członkowskich odpowiedzialnymi za udzielanie zezwoleń instytucjom płatniczym i nadzór nad nimi;
 - b) Europejskim Bankiem Centralnym i krajowymi bankami centralnymi państw członkowskich działającymi w roli organów odpowiedzialnych za politykę pieniężną i nadzór, oraz, w stosownych przypadkach, innymi organami publicznymi odpowiedzialnymi za nadzór nad systemami płatności i rozrachunkowymi;
 - c) innymi stosownymi organami wyznaczonymi zgodnie z niniejszą dyrektywą, dyrektywą 2005/60/WE i innymi przepisami unijnymi obowiązującymi w odniesieniu do dostawców usług płatniczych, takimi jak przepisy mające zastosowanie do prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;

- d) EUNB, działający w roli organu przyczyniającego się do konsekwentnego i spójnego funkcjonowania mechanizmów nadzorczych, o czym mowa w art. 1 ust. 5 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

Artykuł 26

Korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług

1. Każda posiadająca zezwolenie instytucja płatnicza, która korzystając z prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług, zamierza po raz pierwszy świadczyć usługi płatnicze w państwie członkowskim innym niż jej państwo członkowskie pochodzenia, informuje o tym fakcie właściwe organy w swoim państwie członkowskim pochodzenia.

W terminie jednego miesiąca od otrzymania tej informacji właściwe organy w państwie członkowskim pochodzenia informują właściwe organy w przyjmującym państwie członkowskim o nazwie i adresie instytucji płatniczej, nazwiskach osób odpowiedzialnych za zarządzanie oddziałem, jej strukturze organizacyjnej oraz rodzaju usług płatniczych, które instytucja ta zamierza świadczyć na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego.

W celu przeprowadzania kontroli oraz podejmowania niezbędnych kroków przewidzianych w art. 22 w odniesieniu do agenta lub oddziału instytucji płatniczej lub podmiotu świadczącego usługi w ramach outsourcingu na rzecz instytucji płatniczej, znajdujących się na terytorium innego państwa członkowskiego, właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia współpracują z właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego.

2. W ramach współpracy zgodnie z ust. 1 i 2 właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia każdorazowo zgłaszają właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego zamiar przeprowadzenia inspekcji w pomieszczeniach podmiotu znajdujących się na terytorium tego ostatniego.

Właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia mogą jednak przekazać właściwym organom przyjmującego państwa członkowskiego zadanie przeprowadzania inspekcji w pomieszczeniach danej instytucji.

3. Właściwe organy przekazują sobie wzajemnie wszelkie istotne lub stosowne informacje, w szczególności w przypadkach stwierdzenia lub podejrzenia naruszenia prawa przez agenta, oddział lub podmiot świadczący usługi w ramach outsourcingu. W związku z tym właściwe organy przekazują na żądanie wszelkie stosowne informacje, a z własnej inicjatywy przekazują wszelkie istotne informacje.

4. Ustępy 1–4 pozostają bez uszczerbku dla obowiązku spoczywającego na właściwych organach na mocy dyrektywy 2005/60/WE i rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, w szczególności na mocy art. 37 ust. 1 dyrektywy 2005/60/WE i art. 15 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1781/2006, dotyczących nadzorowania lub monitorowania spełniania wymogów ustanowionych w tych instrumentach prawnych.

5. EUNB wydaje wytyczne skierowane do właściwych organów zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące czynników, które należy wziąć pod uwagę przy podejmowaniu decyzji, czy zgłoszona przez instytucję płatniczą działalność, która ma być prowadzona w innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, oznaczałaby korzystanie z prawa przedsiębiorczości lub swobody świadczenia usług. Wytyczne te wydaje się w terminie [...dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].

6. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, i właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego, zgodnie z niniejszym artykułem i art. 18. W projektach regulacyjnych standardów technicznych określa się metody, środki i szczegóły dotyczące współpracy w zakresie informowania o instytucjach płatniczych prowadzących działalność transgraniczną, a w szczególności zakres i sposób przetwarzania informacji, które mają zostać przekazane, w tym wspólną terminologię i standardowe wzory powiadomień, tak by zapewnić spójną i skuteczną procedurę powiadamiania.
- EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia [...] r. (*wstawić datę*) [w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].
7. EUNB opracowuje projekty regulacyjnych standardów technicznych określających ramy współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami państwa członkowskiego pochodzenia i właściwymi organami przyjmującego państwa członkowskiego zgodnie z ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu i art. 22. W projektach regulacyjnych standardów technicznych określa się metody, środki i szczegóły dotyczące współpracy w zakresie nadzoru nad instytucjami płatniczymi prowadzącymi działalność transgraniczną, a w szczególności zakres i sposób przetwarzania informacji, które mają zostać przekazane, tak by zapewnić spójny i skuteczny nadzór nad instytucjami płatniczymi świadczącymi usługi płatnicze na poziomie transgranicznym.
- EUNB przedstawia Komisji projekty tych regulacyjnych standardów technicznych do dnia [...] r. (*wstawić datę*) [w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy].
8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania regulacyjnych standardów technicznych, o których mowa w ust. 6 i 7, zgodnie z procedurą określoną w art. 10–14 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010.

SEKCJA 4

WYŁĄCZENIE

Artykuł 27

Warunki

1. Niezależnie od art. 13 państwa członkowskie mogą wyłączyć stosowanie lub zezwolić swoim właściwym organom na wyłączenie stosowania całości lub części procedury i warunków określonych w sekcjach 1–3, z wyjątkiem art. 21, 23, 24 i 25, oraz zezwolić na wpisanie osób fizycznych lub prawnych do rejestru określonego w art. 13, w przypadku gdy:
- a) średnia miesięczna z poprzedzających dwunastu miesięcy całkowitej kwoty transakcji płatniczych wykonanych przez zainteresowaną osobę, w tym wszelkich agentów, za działania których ponosi ona pełną odpowiedzialność, nie przekracza 1 mln EUR. Wymóg ten oceniany jest na podstawie całkowitej kwoty transakcji płatniczych prognozowanej w biznesplanie, chyba że właściwe organy zażądają skorygowania biznesplanu;
 - b) żadna z osób fizycznych odpowiedzialnych za zarządzanie przedsiębiorstwem lub za jego prowadzenie nie została skazana za przestępstwa związane z praniem pieniędzy lub finansowaniem terroryzmu albo za inne przestępstwa finansowe.

2. Siedziba zarządu lub miejsce zamieszkania każdej osoby fizycznej lub prawnej zarejestrowanej zgodnie z ust. 1 znajduje się w tym państwie członkowskim, w którym faktycznie prowadzi ona swoją działalność.
3. Osoby, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, traktuje się jako instytucje płatnicze; nie stosuje się jednak do nich art. 10 ust. 9 i art. 26.
4. Państwa członkowskie mogą również wprowadzić przepis, zgodnie z którym osoby fizyczne lub prawne zarejestrowane zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu mogą prowadzić tylko niektóre rodzaje działalności spośród wymienionych w art. 17.
5. Osoby, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, zgłaszają właściwym organom każdą zmianę ich sytuacji wpływającą na warunki określone we wspomnianym ustępie. Państwa członkowskie podejmują niezbędne kroki w celu zapewnienia, by w przypadkach gdy przestają być spełniane warunki określone w ust. 1, 2 i 4, zainteresowane osoby miały obowiązek złożenia w terminie 30 dni kalendarzowych wniosku o udzielenie zezwolenia zgodnie z procedurą określoną w art. 10.
6. Ustępów 1–5 niniejszego artykułu nie stosuje się do przepisów dyrektywy 2005/60/WE lub krajowych przepisów w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy.

Artykuł 28 **Zgłoszenie i informacja**

Jeżeli państwo członkowskie korzysta z wyłączenia określonego w art. 27, powiadamia o swojej decyzji odpowiednio Komisję do dnia [wstawić datę (data określająca zakończenie okresu transpozycji)] r. oraz zgłasza Komisji niezwłocznie wszelkie późniejsze zmiany. Ponadto państwo członkowskie informuje Komisję o liczbie osób fizycznych i prawnych, do których zastosowano odstępstwo, oraz – co roku – o całkowitej kwocie transakcji płatniczych wykonanych na dzień 31 grudnia każdego roku kalendarzowego, zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a).

ROZDZIAŁ 2

Przepisy wspólne

Artykuł 29 **Dostęp do systemów płatności**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby przepisy dotyczące dostępu posiadających zezwolenie lub zarejestrowanych dostawców usług płatniczych będących osobami prawnymi do systemów płatności były obiektywne, niedyskryminujące i proporcjonalne oraz aby przepisy te nie ograniczały dostępu do tych systemów bardziej niż jest to konieczne dla ochrony przed określonymi rodzajami ryzyka, takimi jak ryzyko rozrachunkowe, ryzyko operacyjne i ryzyko biznesowe, oraz dla ochrony i stabilności finansowej i operacyjnej systemu płatności.

Systemy płatności nie mogą nakładać na dostawców usług płatniczych, użytkowników usług płatniczych ani na inne systemy płatności żadnego z następujących wymogów:

- a) wszelkich ograniczeń dotyczących skutecznego udziału w innych systemach płatności;
- b) wszelkich zasad, które wprowadzają odmienny sposób traktowania pomiędzy posiadającymi zezwolenie dostawcami usług płatniczych lub pomiędzy zarejestrowanymi dostawcami usług płatniczych w odniesieniu do ich praw, obowiązków i uprawnień jako uczestników systemu płatności;
- c) wszelkich ograniczeń ze względu na status instytucjonalny.

2. Ustęp 1 nie ma zastosowania do:

- a) systemów płatności wyznaczonych na podstawie dyrektywy 98/26/WE;
- b) systemów płatności obejmujących wyłącznie dostawców usług płatniczych należących do grupy złożonej z podmiotów mających powiązania kapitałowe, w której jeden z powiązanych podmiotów sprawuje skuteczną kontrolę nad pozostałymi powiązanymi podmiotami.

Do celów akapitu pierwszego lit. a) niniejszego ustępu państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku gdy wyznaczony system płatności umożliwia dostawcy usług płatniczych przekazanie zlecenia transferu przez system za pośrednictwem bezpośredniego uczestnika, taki pośredni dostęp do usług systemu jest również zapewniany na żądanie innym posiadającym zezwolenie lub zarejestrowanym dostawcom usług płatniczych zgodnie z ust. 1.

Artykuł 30

Zakaz świadczenia usług płatniczych przez osoby niebędące dostawcami usług płatniczych oraz obowiązek powiadomienia

- 1. Państwa członkowskie zakazują świadczenia usług płatniczych osobom fizycznym i prawnym, które nie są dostawcami usług płatniczych ani nie są jednoznacznie wyłączone z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy.
- 2. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by przed podjęciem działalności, o której mowa w art. 3 lit. k) i w odniesieniu do której wolumen transakcji płatniczych obliczony zgodnie z art. 27 ust. 1 lit. a) przekracza próg określony we wspomnianym artykule, dostawcy usług powiadamiali właściwe organy o swoim zamiarze oraz przedkładali wniosek o uznanie prowadzenia działalności w ramach ograniczonej sieci.

W terminie jednego miesiąca od otrzymania wspomnianego wniosku właściwe organy podejmują uzasadnioną opinię na podstawie kryteriów, o których mowa w art. 3 lit. k), w sprawie uznania prowadzenia działalności w ramach ograniczonej sieci i informują o tym odpowiednio dostawcę usług. Streszczenie decyzji podawane jest do wiadomości publicznej w rejestrze publicznym przewidzianym w art. 13.

Właściwe organy powiadamiają Komisję o wszelkich decyzjach podjętych zgodnie z akapitem drugim.

TYTUŁ III

PRZEJRZYSTOŚĆ WARUNKÓW ORAZ WYMOGI INFORMACYJNE W ODNIESIENIU DO USŁUG PŁATNICZYCH

ROZDZIAŁ 1

Przepisy ogólne

Artykuł 31

Zakres stosowania

1. Niniejszy tytuł stosuje się do pojedynczych transakcji płatniczych oraz do umów ramowych i transakcji płatniczych objętych tymi umowami. Strony mogą uzgodnić, że przepisów niniejszego tytułu nie stosuje się w całości lub części, jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
3. Niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów dyrektywy 2008/48/WE lub innych właściwych przepisów prawa unijnego lub środków krajowych dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które to warunki nie zostały zharmonizowane niniejszą dyrektywą i są zgodne z prawem unijnym.

Artykuł 32

Inne przepisy prawa unijnego

Przepisy niniejszego tytułu pozostają bez uszczerbku dla wszelkich przepisów prawa unijnego zawierających dodatkowe wymogi w zakresie informacji wstępnych.

Jeżeli jednak stosuje się również dyrektywę 2002/65/WE, wymogi dotyczące informacji określone w art. 3 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2) lit. c)–g), pkt 3) lit. a), d) i e) oraz pkt 4) lit. b) wspomnianego ustępu, zastępuje się art. 37, 38, 44 i 45 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 33

Oplaty za udostępnianie informacji

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za udostępnianie informacji wymaganych na mocy niniejszego tytułu.
2. Dostawca usług płatniczych i użytkownik usług płatniczych mogą uzgodnić opłaty za informacje dodatkowe lub przekazywanie informacji z większą częstotliwością lub ich przekazywanie za pomocą środków porozumiewania się innych niż określone w umowie ramowej, o ile usługi te są świadczone na żądanie użytkownika usług płatniczych.
3. Jeżeli dostawca usług płatniczych może nakładać opłaty za informacje zgodnie z ust. 2, opłaty te muszą być adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.

Artykuł 34

Ciężar dowodu w odniesieniu do wymogów informacyjnych

Państwa członkowskie mogą postanowić, że na dostawcy usług płatniczych spoczywa obowiązek

udowodnienia, że spełnił on wymogi informacyjne określone w niniejszym tytule.

Artykuł 35

Odstępstwo od wymogów informacyjnych w przypadku instrumentów przeznaczonych do dokonywania płatności na niskie kwoty i pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR albo służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR:
 - a) na zasadzie odstępstwa od art. 44, 45 i 49, dostawca usług płatniczych udostępnia płatnikowi jedynie informacje o głównych cechach usługi płatniczej, w tym o możliwych sposobach korzystania z instrumentu płatniczego, odpowiedzialności i pobieranych opłatach oraz inne istotne informacje niezbędne do podjęcia świadomej decyzji; wskazuje on również, gdzie można w łatwy sposób uzyskać dostęp do innych informacji i warunków określonych w art. 45;
 - b) można uzgodnić, że, na zasadzie odstępstwa od art. 47, dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku proponowania zmian w warunkach umowy ramowej w taki sam sposób, jaki przewidziano w art. 44 ust. 1;
 - c) można uzgodnić, że, na zasadzie odstępstwa od art. 50 i 51, po wykonaniu transakcji płatniczej:
 - (i) dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia jedynie odniesienie umożliwiające użytkownikowi usług płatniczych zidentyfikowanie transakcji płatniczej, jej kwoty, wszelkich opłat lub – w przypadku kilku transakcji płatniczych tego samego rodzaju i na rzecz tego samego odbiorcy – informacje o całkowitej kwocie tych transakcji płatniczych i opłatach pobranych z ich tytułu;
 - (ii) dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku dostarczania lub udostępniania informacji, o których mowa w ppkt (i), jeżeli instrument płatniczy używany jest anonimowo lub jeżeli z innych względów dostawca usług płatniczych nie ma technicznej możliwości ich dostarczenia. Dostawca usług płatniczych zapewnia jednak płatnikowi możliwość sprawdzenia kwoty przechowywanych środków.
2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. Państwa członkowskie mogą zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR w odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych.

ROZDZIAŁ 2

Pojedyncze transakcje płatnicze

Artykuł 36

Zakres stosowania

1. Niniejszy rozdział ma zastosowanie do pojedynczych transakcji płatniczych nieobjętych umową ramową.
2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze dotyczące pojedynczej transakcji płatniczej jest przekazywane przez instrument płatniczy objęty umową ramową, dostawca usług płatniczych nie jest zobowiązany do dostarczania ani udostępniania informacji, którą

użytkownik usługi płatniczej już otrzymał na podstawie umowy ramowej z innym dostawcą usług płatniczych lub którą otrzyma na podstawie tej umowy ramowej.

Artykuł 37

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym zanim jakkolwiek umowa lub oferta dotycząca pojedynczej usługi płatniczej stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek udostępnić użytkownikowi usług płatniczych, w łatwo dostępny sposób, informacje i warunki określone w art. 38. Na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych dostarcza informacje i warunki w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana, lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.
2. Jeżeli umowa o pojedynczą usługę płatniczą została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, które nie pozwalają dostawcy usług płatniczych na spełnienie wymogów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje zobowiązania wynikające z tego ustępu niezwłocznie po wykonaniu tej transakcji płatniczej.
3. Zobowiązania zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu można również wypełnić, dostarczając kopię projektu umowy o pojedynczą usługę płatniczą lub kopię projektu zlecenia płatniczego zawierającego informacje i warunki określone w art. 38.

Artykuł 38

Informacje i warunki

1. Państwa członkowskie zapewniają, by następujące informacje i warunki były dostarczane lub udostępniane użytkownikowi usług płatniczych:
 - a) wyszczególnienie informacji lub określenie niepowtarzalnego identyfikatora, które muszą być podane przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo zainicjowane lub wykonane;
 - b) maksymalny czas wykonania świadczonej usługi płatniczej;
 - c) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;
 - d) w stosownych przypadkach, faktyczny kurs walutowy lub referencyjny kurs walutowy, który ma zostać zastosowany do transakcji płatniczej.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by w przypadku usług inicjowania płatności dostawca usług płatniczych będący osobą trzecią dostarczał płatnikowi informacje na temat oferowanych usług oraz dane kontaktowe dostawcy usług płatniczych będącego osobą trzecią.
3. W stosownych przypadkach wszelkie inne informacje i warunki określone w art. 42 są udostępniane w łatwo dostępny dla użytkownika usług płatniczych sposób.

Artykuł 39

Informacje dla płatnika i odbiorcy w przypadku usługi inicjowania płatności

W przypadku gdy dostawca usług płatniczych będący osobą trzecią na polecenie płatnika inicjuje zlecenie płatnicze, bezpośrednio po zainicjowaniu zlecenia płatniczego dostarcza lub udostępnia on płatnikowi oraz, w stosownym przypadku, odbiorcy następujące dane:

- a) potwierdzenie pomyślnego zainicjowania zlecenia płatniczego u dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek dla płatnika;
- b) informację umożliwiającą płatnikowi i odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
- c) kwotę transakcji płatniczej;
- d) w stosownych przypadkach kwotę wszelkich opłat należnych z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat.

Artykuł 40

Informacje dla dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek dla płatnika w przypadku usługi inicjowania płatności

Jeżeli zlecenie płatnicze jest inicjowane przez własny system dostawcy usług płatniczych będącego stroną trzecią, w przypadku oszustwa lub sporu udostępnia on płatnikowi i dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek numer identyfikacyjny transakcji oraz informacje o autoryzacji.

Artykuł 41

Informacje dla płatnika po otrzymaniu zlecenia płatniczego

Bezpośrednio po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika dostarcza lub udostępnia płatnikowi, w ten sam sposób jak określony w art. 37 ust. 1, następujące dane:

- a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie użytej w zleceniu płatniczym;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych od płatnika z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;
- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika lub odniesienie do tego kursu, o ile różni się od kursu podawanego zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. d), oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;
- e) datę otrzymania zlecenia płatniczego.

Artykuł 42

Informacje dla odbiorcy po wykonaniu transakcji płatniczej

Bezpośrednio po wykonaniu transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy dostarcza lub udostępnia odbiorcy, w ten sam sposób jak określony w art. 37 ust. 1, wszystkie następujące dane:

- a) informację umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
- b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której środki pieniężne są udostępniane odbiorcy;
- c) kwotę wszelkich opłat należnych od odbiorcy z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot takich opłat;

- d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;
- e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.

ROZDZIAŁ 3

Umowy ramowe

Artykuł 43

Zakres stosowania

Niniejszy rozdział ma zastosowanie do transakcji płatniczych objętych umową ramową.

Artykuł 44

Wstępne informacje ogólne

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w odpowiednim czasie, zanim jakakolwiek umowa ramowa lub oferta takiej umowy stanie się dla użytkownika usług płatniczych wiążąca, dostawca usług płatniczych ma obowiązek dostarczenia użytkownikowi usług płatniczych w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji i warunków określonych w art. 45. Informacje i warunki muszą być sformułowane w sposób łatwo zrozumiały oraz w przejrzystej i czytelnej formie, w języku urzędowym państwa członkowskiego, w którym usługa płatnicza jest oferowana, lub w jakimkolwiek innym języku uzgodnionym przez strony.
2. Jeżeli umowa ramowa została zawarta na wniosek użytkownika usług płatniczych korzystającego ze środków porozumiewania się na odległość, które nie pozwalają dostawcy usług płatniczych na spełnienie wymogów ust. 1, dostawca usług płatniczych wypełnia swoje obowiązki wynikające z tego ustępu niezwłocznie po zawarciu umowy ramowej.
3. Zobowiązania zgodnie z ust. 1 można również wypełnić, dostarczając kopię projektu umowy ramowej zawierającego informacje i warunki określone w art. 45.

Artykuł 45

Informacje i warunki

Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych otrzymywał następujące informacje i warunki:

1. dotyczące dostawcy usług płatniczych:
 - a) imię i nazwisko lub nazwę dostawcy usług płatniczych, adres jego siedziby zarządu oraz, w stosownych przypadkach, adres geograficzny jego agenta lub oddziału w państwie członkowskim, w którym usługa płatnicza jest oferowana, a także wszelkie inne adresy, w tym adres poczty elektronicznej, mające znaczenie do celów porozumiewania się z dostawcą usług płatniczych;
 - b) dane właściwych organów nadzoru i rejestru określonego w art. 13 lub jakiegokolwiek innego stosownego publicznego rejestru, do którego dostawca usług płatniczych wpisany jest jako posiadający zezwolenie, oraz numer wpisu lub równoważne środki identyfikacji w tym rejestrze;
2. dotyczące korzystania z usługi płatniczej:
 - a) opis najważniejszych cech świadczonej usługi płatniczej;

- b) wyszczególnienie informacji lub określenie niepowtarzalnego identyfikatora, które muszą być podane przez użytkownika usług płatniczych, aby zlecenie płatnicze mogło zostać prawidłowo zainicjowane lub wykonane;
 - c) informacje na temat sposobu i procedury udzielania zgody na zainicjowanie lub wykonanie transakcji płatniczej oraz wycofywania takiej zgody zgodnie z art. 57 i 71;
 - d) informacje na temat momentu otrzymania zlecenia płatniczego zgodnie z art. 69 oraz nieprzekraczalny termin, o ile taki termin został ustanowiony przez dostawcę usług płatniczych;
 - e) informacje na temat maksymalnego czasu wykonania świadczonej usługi płatniczej;
 - f) ustalenie możliwości uzgodnienia limitów wydatków przewidzianych dla korzystania z instrumentu płatniczego zgodnie z art. 60 ust. 1;
3. dotyczące opłat, stóp procentowych i kursów walutowych:
- a) wszelkie opłaty należne dostawcy usług płatniczych od użytkownika usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, wyszczególnienie kwot wszelkich opłat;
 - b) w stosownych przypadkach, stopy procentowe i kursy walutowe, które zostaną zastosowane, lub, jeżeli mają być zastosowane referencyjne stopy procentowe i referencyjne kursy walutowe – sposób obliczania rzeczywistej wysokości odsetek oraz stosowna data i wskaźnik lub podstawa stosowana do ustalenia referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego;
 - c) o ile zostało to uzgodnione, natychmiastowe zastosowanie zmian referencyjnej stopy procentowej lub referencyjnego kursu walutowego oraz wymogi w zakresie informowania o zmianach zgodnie z art. 47 ust. 2;
4. dotyczące komunikowania się:
- a) w stosownych przypadkach, środki porozumiewania się, w tym wymogi techniczne dla sprzętu i oprogramowania użytkownika usług płatniczych, uzgodnione przez strony do przekazywania informacji lub dokonywania zgłoszeń zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - b) sposób oraz częstotliwość dostarczania lub udostępniania informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą;
 - c) język lub języki, w jakich zawiera się umowę ramową oraz w jakich strony porozumiewają się w trakcie tego stosunku umownego;
 - d) prawo użytkownika usług płatniczych do otrzymania warunków umownych regulujących umowę ramową oraz informacji i warunków zgodnie z art. 46;
5. dotyczące środków ochronnych i naprawczych:
- a) w stosownych przypadkach, opis środków, jakie musi przedsięwziąć użytkownik usług płatniczych w celu bezpiecznego przechowywania instrumentu płatniczego oraz informacje dotyczące sposobu dokonania zgłoszenia dostawcy usług płatniczych do celów art. 61 ust. 1 lit. b), a także opis bezpiecznej procedury powiadamiania klienta przez dostawcę usług płatniczych w przypadku podejrzenia lub faktycznego wystąpienia oszustwa lub zagrożeń dla bezpieczeństwa;
 - b) o ile zostało to uzgodnione, warunki, na jakich dostawca usług płatniczych zastrzega sobie prawo zablokowania instrumentu płatniczego zgodnie z art. 60;
 - c) odpowiedzialność płatnika zgodnie z art. 66, w tym informacje dotyczące stosownej kwoty;

- d) sposób, w jaki użytkownik usług płatniczych ma obowiązek powiadomić dostawcę usług płatniczych o wszelkich przypadkach nieautoryzowanych lub nieprawidłowo zainicjowanych lub wykonanych transakcji płatniczych zgodnie z art. 63, oraz termin takiego powiadomienia, jak również odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze zgodnie z art. 65;
 - e) odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za zainicjowanie lub wykonanie transakcji płatniczych zgodnie z art. 80;
 - f) warunki uzyskania zwrotu zgodnie z art. 67 i 68;
6. dotyczące zmian i wypowiedzenia umowy ramowej:
- a) o ile zostało to uzgodnione, informacja, że jeżeli przed proponowanym dniem wejścia w życie zmian warunków użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec takich zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę zgodnie z art. 47;
 - b) okres obowiązywania umowy;
 - c) prawo użytkownika usług płatniczych do wypowiedzenia umowy ramowej i wszelkie inne uzgodnienia dotyczące wypowiedzenia umowy zgodnie z art. 47 ust. 1 i art. 48;
7. dotyczące procedur dochodzenia praw:
- a) wszelkie klauzule umowne dotyczące prawa mającego zastosowanie do umowy ramowej lub właściwego sądu;
 - b) pozasądowe procedury wnoszenia skarg i dochodzenia praw dostępne dla użytkownika usług płatniczych zgodnie z przepisami art. 88-91.

Artykuł 46

Dostępność informacji i warunków umownych regulujących umowy ramowe

W każdym momencie podczas trwania stosunku umownego użytkownik usług płatniczych ma prawo otrzymać na wniosek warunki umowne regulujące umowę ramową, a także informacje i warunki określone w art. 45, w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku informacji.

Artykuł 47

Zmiany warunków umowy ramowej

1. Wszelkie zmiany w umowie ramowej oraz w informacjach i warunkach określonych w art. 45 są proponowane przez dostawcę usług płatniczych w sposób przewidziany w art. 44 ust. 1, nie później niż dwa miesiące przed proponowaną datą ich zastosowania.
W stosownych przypadkach, zgodnie z art. 45 ust. 6 lit. a), dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych, że jeżeli przed proponowaną datą wejścia w życie tych zmian użytkownik usług płatniczych nie zgłosi dostawcy sprzeciwu wobec tych zmian, to uznaje się, że użytkownik wyraził na nie zgodę. W tym przypadku dostawca usług płatniczych wskazuje również, że użytkownik usług płatniczych ma prawo bezzwłocznie wypowiedzieć umowę ramową bez ponoszenia opłat przed datą proponowanego zastosowania zmian.
2. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych mogą być stosowane bezzwłocznie i bez uprzedzenia, pod warunkiem że takie prawo zostało uzgodnione w umowie ramowej oraz że podstawą tych zmian są referencyjne stopy procentowe lub referencyjne kursy walutowe uzgodnione zgodnie z art. 45 ust. 3 lit. b) i c). Użytkownik usług płatniczych otrzymuje informację na temat wszelkich zmian stopy procentowej przy najbliższej okazji w taki sam sposób, jak przewidziano w art. 44 ust. 1, chyba że strony uzgodniły konkretną

częstotliwość lub sposób dostarczania lub udostępniania informacji. Zmiany stóp procentowych i kursów walutowych na korzystniejsze dla użytkowników usług płatniczych mogą być jednak dokonywane bez uprzedzenia.

3. Zmiany stóp procentowych lub kursów walutowych stosowanych w transakcjach płatniczych są wprowadzane i obliczane w sposób neutralny, który nie dyskryminuje użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 48 **Wypowiedzenie**

1. Użytkownik usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową w dowolnym momencie, chyba że strony uzgodniły okres wypowiedzenia. Okres ten nie może przekraczać jednego miesiąca.
2. Wypowiedzenie przez użytkownika usług płatniczych umowy ramowej zawartej na określony okres dłuższy niż 12 miesięcy lub też na czas nieokreślony nie wiąże się dla niego z żadnymi opłatami, jeżeli następuje po upływie 12 miesięcy. We wszystkich innych przypadkach opłaty za wypowiedzenie umowy powinny być adekwatne i zgodne z kosztami.
3. Jeżeli tak uzgodniono w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może wypowiedzieć umowę ramową zawartą na czas nieokreślony z co najmniej dwumiesięcznym wypowiedzeniem, w taki sam sposób jak przewidziany w art. 44 ust. 1.
4. Pobierane regularnie opłaty z tytułu usług płatniczych są uiszczane przez użytkownika usług płatniczych jedynie w sposób proporcjonalny aż do wypowiedzenia umowy. Opłaty uiszczone z góry podlegają proporcjonalnemu zwrotowi.
5. Przepisy niniejszego artykułu nie naruszają przepisów ustawowych i wykonawczych państw członkowskich regulujących prawo stron do uznania umowy ramowej za niewykonalną lub nieważną.
6. Państwa członkowskie mogą przewidzieć korzystniejsze przepisy dla użytkowników usług płatniczych.

Artykuł 49 **Informacje przed wykonaniem indywidualnych transakcji płatniczych**

W przypadku indywidualnej transakcji płatniczej dokonywanej na podstawie umowy ramowej i zainicjowanej przez płatnika, dostawca usług płatniczych dostarcza na wniosek płatnika i w odniesieniu do tej konkretnej transakcji płatniczej szczegółowych informacji dotyczących maksymalnego terminu jej wykonania oraz opłat należnych od płatnika, a w stosownych przypadkach – wyszczególnienie kwot wszelkich opłat.

Artykuł 50 **Informacje dla płatnika dotyczące indywidualnych transakcji płatniczych**

1. Po obciążeniu rachunku płatnika kwotą indywidualnej transakcji płatniczej lub – w przypadku gdy płatnik nie korzysta z rachunku płatniczego – po otrzymaniu zlecenia płatniczego dostawca usług płatniczych płatnika bez zbędnej zwłoki dostarcza płatnikowi, w taki sam sposób jak określono w art. 44 ust. 1, następujące informacje:
 - a) informację umożliwiającą płatnikowi zidentyfikowanie każdej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, informacje dotyczące odbiorcy;
 - b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w jakiej obciążono rachunek płatniczy płatnika, lub w walucie wykorzystanej do zlecenia płatniczego;

- c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od płatnika;
 - d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych płatnika oraz kwotę transakcji płatniczej po przeliczeniu walut;
 - e) datę waluty zastosowaną przy obciążeniu rachunku lub datę otrzymania zlecenia płatniczego.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy dostarczać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający płatnikowi przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych raz w miesiącu bezpłatnie dostarczają informacje w formie papierowej.

Artykuł 51

Informacje dla odbiorcy dotyczące indywidualnych transakcji płatniczych

1. Po wykonaniu indywidualnej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych odbiorcy bez zbędnej zwłoki dostarcza odbiorcy, w taki sam sposób jak określono w art. 44 ust. 1, następujące informacje:
- a) informację umożliwiającą odbiorcy zidentyfikowanie transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, płatnika, oraz wszelkie inne informacje przekazane wraz z transakcją płatniczą;
 - b) kwotę transakcji płatniczej w walucie, w której uznawany jest rachunek płatniczy odbiorcy;
 - c) kwotę wszelkich opłat z tytułu transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, ich wyszczególnienie lub odsetki należne od odbiorcy;
 - d) w stosownych przypadkach, kurs walutowy zastosowany w danej transakcji płatniczej przez dostawcę usług płatniczych odbiorcy oraz kwotę transakcji płatniczej przed przeliczeniem walut;
 - e) datę waluty zastosowaną przy uznaniu rachunku.
2. Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym informacje, o których mowa w ust. 1, należy dostarczać lub udostępniać okresowo co najmniej raz w miesiącu i w uzgodniony sposób umożliwiający odbiorcy przechowywanie i odtwarzanie tych informacji w niezmienionej postaci.
3. Państwa członkowskie mogą jednak wprowadzić wymóg, zgodnie z którym dostawcy usług płatniczych raz w miesiącu bezpłatnie dostarczają informacje w formie papierowej.

ROZDZIAŁ 4

Przepisy wspólne

Artykuł 52

Waluta i przeliczanie walut

1. Płatności dokonywane są w walucie uzgodnionej przez strony.
2. W przypadku gdy usługa przeliczenia waluty oferowana jest przed zainicjowaniem transakcji płatniczej i gdy usługa ta jest oferowana w punkcie sprzedaży lub przez odbiorcę, strona oferująca płatnikowi usługę przeliczenia waluty ujawnia płatnikowi

informacje dotyczące wszelkich opłat, jak również kurs walutowy, który ma być zastosowany przy przeliczaniu waluty transakcji płatniczej.

Płatnik udziela zgody na oferowaną mu na tej podstawie usługę przeliczenia waluty.

Artykuł 53

Informacje dotyczące dodatkowych opłat lub zniżek

1. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego odbiorca żąda opłaty lub oferuje zniżkę, odbiorca informuje o tym płatnika przed zainicjowaniem transakcji płatniczej.
2. W przypadku gdy za korzystanie z danego instrumentu płatniczego dostawca usług płatniczych lub osoba trzecia żąda opłaty, informuje o tym użytkownika usług płatniczych przed zainicjowaniem transakcji płatniczej.

TYTUŁ IV

PRAWA I OBOWIĄZKI W ODNIESIENIU DO ŚWIADCZENIA USŁUG PŁATNICZYCH I KORZYSTANIA Z NICH

ROZDZIAŁ 1

PRZEPISY WSPÓLNE

Artykuł 54 **Zakres stosowania**

1. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić, że art. 55 ust. 1, art. 57 ust. 3 oraz art. 64, 66, 67, 68, 71 i 80 nie mają zastosowania w całości lub w części. Użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych mogą także uzgodnić inny termin niż określony w art. 63.
2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, nie stosuje się art. 91.
3. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że przepisy niniejszego tytułu mają zastosowanie do mikroprzedsiębiorstw w taki sam sposób jak do konsumentów.
4. Niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów dyrektywy 2008/48/WE lub innych właściwych przepisów prawa unijnego lub przepisów krajowych dotyczących warunków udzielania kredytów konsumentom, które to warunki nie zostały zharmonizowane niniejszą dyrektywą i są zgodne z prawem unijnym.

Artykuł 55 **Obowiązujące opłaty**

1. Dostawca usług płatniczych nie może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłat za wypełnienie obowiązków informacyjnych lub za środki naprawcze i zapobiegawcze na podstawie niniejszego tytułu, chyba że w art. 70 ust. 1, art. 71 ust. 5 i art. 79 ust. 2 określono inaczej. Opłaty te są uzgadniane pomiędzy użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych i muszą być adekwatne i zgodne z faktycznie poniesionymi przez dostawcę usług płatniczych kosztami.
2. W przypadku gdy transakcja płatnicza nie wiąże się z przeliczaniem jakiejkolwiek waluty, państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym odbiorca uiszcza opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych, a płatnik – opłaty nałożone przez swojego dostawcę usług płatniczych.
3. Dostawca usług płatniczych nie uniemożliwia odbiorcy żądania od płatnika opłaty, oferowania mu zniżki lub zachęcania go w inny sposób do korzystania z określonego instrumentu płatniczego. Wszelkie obowiązujące opłaty nie mogą jednak przekraczać kosztów ponoszonych przez odbiorcę z tytułu korzystania z danego instrumentu płatniczego.
4. Państwa członkowskie zapewniają jednak, by odbiorca nie nakładał opłat za wykorzystywanie instrumentów płatniczych, w odniesieniu do których opłaty interchange zostały określone zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr [XX/XX/XX] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr rozporządzenia po jego przyjęciu].

Odstępstwo dla instrumentów płatniczych przeznaczonych do dokonywania płatności na niskie kwoty i dla pieniądza elektronicznego

1. W przypadku instrumentów płatniczych, które zgodnie z umową ramową dotyczą wyłącznie indywidualnych transakcji płatniczych na kwotę nieprzekraczającą 30 EUR lub które mają limit wydatków w wysokości 150 EUR albo służą do przechowywania środków w kwocie nieprzekraczającej w żadnym momencie 150 EUR, dostawcy usług płatniczych mogą uzgodnić ze swoimi użytkownikami usług płatniczych, że:
 - a) art. 61 ust. 1 lit. b), art. 62 ust. 1 lit. c) i d), jak również art. 66 ust. 2 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatniczy nie pozwala na jego blokowanie lub uniemożliwienie jego dalszego używania;
 - b) art. 64 i 65 oraz art. 66 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania, jeżeli instrument płatniczy jest używany anonimowo lub dostawca usług płatniczych z innych przyczyn nieodłącznie związanych z instrumentem płatniczym nie jest w stanie udowodnić, że transakcja płatnicza była autoryzowana;
 - c) na zasadzie odstąpienia od art. 70 ust. 1 dostawca usług płatniczych nie ma obowiązku powiadomienia użytkownika usług płatniczych o odmowie wykonania zlecenia płatniczego, jeżeli niewykonanie zlecenia jasno wynika z kontekstu;
 - d) na zasadzie odstąpienia od art. 71 płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po przekazaniu zlecenia płatniczego lub udzieleniu odbiorcy zgody na wykonanie transakcji płatniczej;
 - e) na zasadzie odstąpienia od art. 74 i 75 stosuje się inne terminy wykonania.
2. W przypadku krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie lub ich właściwe organy mogą zmniejszyć lub podwoić kwoty, o których mowa w ust. 1. W odniesieniu do przedpłaconych instrumentów płatniczych mogą one zwiększyć te kwoty do wysokości 500 EUR.
3. Art. 65 i 66 niniejszej dyrektywy mają zastosowanie także do pieniądza elektronicznego w rozumieniu art. 2 pkt 2 dyrektywy 2009/110/WE, z wyjątkiem przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika nie ma możliwości zablokowania rachunku płatniczego lub instrumentu płatniczego. Państwa członkowskie mogą ograniczyć to odstąpienie do rachunków płatniczych lub instrumentów płatniczych o określonej wartości.

ROZDZIAŁ 2

Autoryzacja transakcji płatniczych

Udzielenie i cofnięcie zgody

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby transakcję płatniczą uważano za autoryzowaną tylko pod warunkiem udzielenia przez płatnika zgody na wykonanie transakcji płatniczej. Transakcja płatnicza może być autoryzowana przez płatnika przed wykonaniem transakcji płatniczej lub, jeżeli płatnik i dostawca usług płatniczych tak uzgodnili, po jej wykonaniu.
2. Udzielenie zgody na wykonanie transakcji płatniczej lub szeregu transakcji płatniczych odbywa się w sposób uzgodniony pomiędzy płatnikiem a dostawcą usług płatniczych. Zgody można udzielić również bezpośrednio lub pośrednio za pośrednictwem odbiorcy. Uznaje się również, że udzielono zgody na wykonanie transakcji płatniczej, w przypadku gdy płatnik udzielił zezwolenia dostawcy usług płatniczych będącemu osobą trzecią na zainicjowanie transakcji płatniczej z dostawcą usług płatniczych prowadzącym rachunek.

W przypadku braku zgody transakcję płatniczą uważa się za nieautoryzowaną.

3. Płatnik może w każdej chwili wycofać zgodę, ale nie później niż do momentu, w którym zlecenie płatnicze stało się nieodwołalne zgodnie z art. 71. Zgoda na wykonanie szeregu transakcji płatniczych może również zostać cofnięta, skutkiem czego wszelkie przyszłe transakcje płatnicze należy uznać za nieautoryzowane.
4. Procedura udzielania zgody jest uzgadniana pomiędzy płatnikiem a odpowiednim dostawcą lub dostawcami usług płatniczych.

Artykuł 58

Dostęp do informacji dotyczących rachunku płatniczego dla dostawcy usług płatniczych będącego osobą trzecią oraz wykorzystywanie przez niego tych informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by płatnik miał prawo do korzystania z dostawcy usług płatniczych będącego osobą trzecią w celu otrzymania usługi płatniczej umożliwiającej dostęp do rachunków płatniczych, zgodnie z pkt 7 załącznika I.
2. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych będący osobą trzecią otrzymał zezwolenie płatnika na świadczenie usług płatniczych zgodnie z ust. 1, jest on zobowiązany do:
 - a) zapewnienia, by indywidualne zabezpieczenia użytkownika usług płatniczych nie były dostępne dla innych stron;
 - b) autoryzowania samego siebie w jednoznaczny sposób wobec dostawcy (dostawców) usług płatniczych prowadzącego (prowadzących) rachunek na rzecz posiadacza rachunku;
 - c) nieprzechowywania szczególnie chronionych danych dotyczących płatności lub indywidualnych zabezpieczeń użytkownika usług płatniczych.
3. W przypadku gdy w odniesieniu do usługi inicjowania płatności dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek otrzymał zlecenie płatnicze płatnika za pośrednictwem usług dostawcy usług płatniczych będącego stroną trzecią, niezwłocznie powiadamia on tego ostatniego o otrzymaniu zlecenia płatniczego oraz przedstawia informacje na temat dostępności wystarczających środków pieniężnych na potrzeby danej transakcji płatniczej.
4. Dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunek traktują zlecenia płatnicze przekazane za pośrednictwem usług dostawcy usług płatniczych będącego stroną trzecią w niedyskryminujący sposób pod względem czasu wykonania i priorytetowego charakteru w stosunku do zleceń płatniczych przekazanych przez samego płatnika, chyba że istnieją ku temu obiektywne powody.

Artykuł 59

Dostęp do informacji dotyczących rachunku płatniczego dla emitenta instrumentu płatniczego będącego osobą trzecią oraz wykorzystywanie przez niego tych informacji

1. Państwa członkowskie zapewniają, by płatnik miał prawo do korzystania z emitenta instrumentu płatniczego będącego osobą trzecią w celu otrzymania usługi związanej z kartami płatniczymi.
2. Jeżeli płatnik udzielił zgody emitentowi instrumentu płatniczego będącemu osobą trzecią, który zapewnił płatnikowi instrument płatniczy, na otrzymanie informacji na temat dostępności wystarczających środków pieniężnych na potrzeby danej transakcji płatniczej na danym rachunku płatniczym posiadanym przez płatnika, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek w odniesieniu do danego rachunku płatniczego dostarcza takie informacje emitentowi instrumentu płatniczego będącemu osobą trzecią bezzwłocznie po otrzymaniu zlecenia płatniczego płatnika.

3. Dostawcy usług płatniczych prowadzący rachunek traktują zlecenia płatnicze przekazane za pośrednictwem usług emitenta instrumentu płatniczego będącego stroną trzecią w niedyskryminujący sposób pod względem czasu wykonania i priorytetowego charakteru w stosunku do zleceń płatniczych przekazanych przez samego płatnika, chyba że istnieją ku temu obiektywne powody.

Artykuł 60

Limity wykorzystania instrumentu płatniczego

1. W przypadkach gdy do celów udzielania zgody używany jest określony instrument płatniczy, płatnik i jego dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić limity wydatków dla transakcji płatniczych wykonanych za pomocą tego instrumentu płatniczego.
2. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może zastrzec sobie prawo blokowania instrumentu płatniczego z obiektywnie uzasadnionych względów związanych z bezpieczeństwem instrumentu płatniczego, w związku z podejrzeniem nieuprawnionego użycia instrumentu płatniczego lub jego użycia w nieuczciwych zamiarach, lub, w przypadku instrumentu płatniczego z linią kredytową, z powodu znacznego zwiększenia ryzyka, że płatnik może nie być w stanie spłacić zaciągniętych zobowiązań.
3. W takich przypadkach dostawca usług płatniczych powinien w uzgodniony sposób poinformować płatnika o zablokowaniu instrumentu płatniczego i jego przyczynach, o ile jest to możliwe przed zablokowaniem instrumentu płatniczego, a najpóźniej – bezzwłocznie po jego zablokowaniu, chyba że przekazanie takiej informacji byłoby niewskazane z obiektywnie uzasadnionych względów bezpieczeństwa lub jest zabronione na mocy innych właściwych przepisów prawa unijnego lub krajowego.
4. Dostawca usług płatniczych odblokowuje instrument płatniczy lub zastępuje go nowym instrumentem płatniczym, jeżeli przestały istnieć przyczyny do utrzymywania takiej blokady.

Artykuł 61

Obowiązki użytkownika usług płatniczych związane z instrumentami płatniczymi

1. Użytkownik usług płatniczych uprawniony do korzystania z instrumentu płatniczego jest zobowiązany do:
 - a) korzystania z instrumentu płatniczego zgodnie z obiektywnymi, niedyskryminacyjnymi i proporcjonalnymi warunkami wydawania instrumentu płatniczego i korzystania z niego;
 - b) po stwierdzeniu utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego albo jego nieuprawnionego użycia powiadamiania o tym bez zbędnej zwłoki dostawcę usług płatniczych lub podmiot wskazany przez tego dostawcę.
2. Do celów ust. 1 lit. a) użytkownik usług płatniczych podejmuje w szczególności, z chwilą otrzymania instrumentu płatniczego, wszelkie stosowne kroki w celu ochrony indywidualnych zabezpieczeń tego instrumentu. Obowiązki dochowania staranności w tym względzie przez użytkowników usług płatniczych nie utrudniają jednak wykorzystywania jakichkolwiek instrumentów i usług płatniczych dopuszczonych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 62

Obowiązki dostawcy usług płatniczych związane z instrumentami płatniczymi

1. Dostawca usług płatniczych wydający instrument płatniczy ma następujące obowiązki:
 - a) upewnia się, że indywidualne zabezpieczenia instrumentu płatniczego nie są dostępne dla osób innych niż użytkownik usług płatniczych uprawniony do wykorzystywania tego instrumentu płatniczego, bez uszczerbku dla obowiązków użytkownika usług płatniczych określonych w art. 61;
 - b) powstrzymuje się od wysyłania niezamówionego instrumentu płatniczego, z wyjątkiem sytuacji, w których instrument płatniczy przekazany już użytkownikowi usług płatniczych podlega wymianie;
 - c) zapewnia stałą dostępność odpowiednich środków umożliwiających użytkownikowi usług płatniczych dokonanie zgłoszenia zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b) lub wystąpienie z wnioskiem o odblokowanie na podstawie art. 60 ust. 4; na wniosek użytkownika usług płatniczych dostawca usług płatniczych zapewnia mu możliwość udowodnienia dokonania takiego zgłoszenia w ciągu 18 miesięcy od tego zgłoszenia;
 - d) zapewnia płatnikowi możliwość bezpłatnego dokonania zgłoszenia zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b) oraz nakłada opłatę, w stosownym przypadku, jedynie z tytułu kosztów zastąpienia bezpośrednio związanych z instrumentem płatniczym;
 - e) uniemożliwia wszelkie korzystanie z instrumentu płatniczego po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b).
2. Dostawca usług płatniczych ponosi ryzyko związane z przesłaniem płatnikowi instrumentu płatniczego lub jego indywidualnych zabezpieczeń.

Artykuł 63

Zgłaszanie nieautoryzowanych lub nieprawidłowo wykonanych transakcji płatniczych

1. Użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę od dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek wyłącznie, jeżeli bez zbędnej zwłoki powiadomi dostawcę usług płatniczych o stwierdzeniu nieautoryzowanej lub nieprawidłowo wykonanej transakcji płatniczej uprawniającej do zgłoszenia roszczeń, w tym na mocy art. 80, i nie później niż w ciągu 13 miesięcy od daty obciążenia rachunku, chyba że, w stosownych przypadkach, dostawca usług płatniczych nie dostarczył lub nie udostępnił informacji o tej transakcji płatniczych zgodnie z tytułem III.
2. W przypadku gdy zaangażowany jest dostawca usług płatniczych będący osobą trzecią, użytkownik usług płatniczych uzyskuje korektę również od dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu, nie naruszając przepisów art. 65 ust. 2 i art. 80 ust. 1.

Artykuł 64

Dowód autoryzacji i wykonania transakcji płatniczych

1. Państwa członkowskie nakładają wymóg, zgodnie z którym w przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, lub twierdzi, że transakcja płatnicza została wykonana nieprawidłowo, do dostawcy usług płatniczych oraz, jeżeli jest zaangażowany i w stosownym przypadku, do dostawcy usług płatniczych będącego osobą trzecią należy udowodnienie, że transakcja płatnicza była autoryzowana, odpowiednio zapisana i zaksięgowana i że na transakcję nie miała wpływu żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka.

Jeżeli transakcja płatnicza została zainicjowana za pośrednictwem dostawcy usług płatniczych będącego osobą trzecią, to na nim spoczywa ciężar udowodnienia, że na transakcję płatniczą nie wpłynęła żadna awaria techniczna ani innego rodzaju usterka związana z usługą płatniczą, za którą jest on odpowiedzialny.

2. W przypadku gdy użytkownik usług płatniczych zaprzecza temu, że autoryzował wykonaną transakcję płatniczą, zarejestrowaną przez dostawcę usług płatniczych, w tym w stosownym przypadku przez dostawcę usług płatniczych będącego osobą trzecią, samo użycie instrumentu płatniczego niekoniecznie jest wystarczające do udowodnienia, że transakcja płatnicza została przez płatnika autoryzowana albo że płatnik działał w nieuczciwych zamiarach lub dopuścił się celowego lub rażącego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków przewidzianych w art. 61.

Artykuł 65

Odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych za nieautoryzowane transakcje płatnicze

1. Bez uszczerbku dla art. 63 państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku nieautoryzowanej transakcji płatniczej dostawca usług płatniczych płatnika bezzwłocznie dokonywał na jego rzecz zwrotu kwoty, na jaką opiewała nieautoryzowana transakcja płatnicza oraz, w stosownych przypadkach, przywrócił obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza. Obejmuje to zapewnienie, by data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie była późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.
2. W przypadku gdy zaangażowany jest dostawca usług płatniczych będący osobą trzecią, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek zwraca kwotę nieautoryzowanej transakcji płatniczej i, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miała miejsca nieautoryzowana transakcja płatnicza. Możliwa jest rekompensata finansowa dla dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek ze strony dostawcy usług płatniczych będącego osobą trzecią.
3. Dalsze rekompensaty finansowe mogą zostać ustalone zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do umowy zawartej między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych lub, w stosownym przypadku, do umowy zawartej między płatnikiem a dostawcą usług płatniczych będącym osobą trzecią.

Artykuł 66

Odpowiedzialność płatnika za nieautoryzowane transakcje płatnicze

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 65 płatnik może ponosić odpowiedzialność za straty związane z wszelkimi nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi do maksymalnej wysokości 50 EUR, będące skutkiem posłużenia się utraconym lub skradzionym instrumentem płatniczym lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego.

Płatnik ponosi wszelkie straty związane z nieautoryzowanymi transakcjami płatniczymi, jeżeli poniósł je, działając w nieuczciwych zamiarach lub w wyniku rażącego lub celowego zaniedbania co najmniej jednego z obowiązków określonych w art. 61. W takich przypadkach maksymalna kwota, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie ma zastosowania. W odniesieniu do płatności za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość w przypadku, gdy dostawca usług płatniczych nie wymaga wzmocnionej autoryzacji klienta, płatnik ponosi konsekwencje finansowe wyłącznie, jeżeli działał w nieuczciwych zamiarach. W przypadku gdy odbiorca lub dostawca usług płatniczych odbiorcy nie akceptują wzmocnionej autoryzacji klienta, zwracają szkody finansowe wyrządzone dostawcy usług płatniczych płatnika.

2. Po dokonaniu zgłoszenia zgodnie z art. 61 ust. 1 lit. b) płatnik nie ponosi żadnych konsekwencji finansowych będących skutkiem posłużenia się utraconym, skradzionym lub sprzeniewierzonym instrumentem płatniczym, chyba że działał w nieuczciwych zamiarach. Jeżeli dostawca usług płatniczych nie zapewnia odpowiednich środków umożliwiających w dowolnym momencie dokonanie zgłoszenia utraty, kradzieży lub sprzeniewierzenia instrumentu płatniczego, czego wymaga art. 62 ust. 1 lit. c), płatnik nie ponosi odpowiedzialności za konsekwencje finansowe będące skutkiem posłużenia się takim instrumentem płatniczym, chyba że działał w nieuczciwych zamiarach.

Artykuł 67

Zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik był uprawniony do otrzymania od swojego dostawcy usług płatniczych zwrotu kwoty autoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, która została już wykonana, jeżeli spełnione są następujące warunki:
 - a) w momencie autoryzacji nie została określona dokładna kwota transakcji płatniczej;
 - b) kwota transakcji płatniczej jest wyższa niż kwota, jakiej płatnik racjonalnie mógł się spodziewać, uwzględniając wcześniejszy schemat wydatków, warunki zawarte w umowie ramowej i istotne dla sprawy okoliczności.

Na wniosek dostawcy usług płatniczych płatnik ponosi ciężar udowodnienia, że warunki te zostały spełnione.

Zwrot obejmuje pełną kwotę wykonanej transakcji płatniczej. Obejmuje to zapewnienie, by data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie była późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.

W odniesieniu do poleceń zapłaty płatnik posiada bezwarunkowe prawo do otrzymania zwrotu w terminie określonym w art. 68. z wyjątkiem sytuacji, w których odbiorca spełnił już zobowiązania umowne, a płatnik skorzystał już z usługi lub zużył towary. Na wniosek dostawcy usług płatniczych odbiorca ponosi ciężar udowodnienia, że warunki, o którym mowa w akapicie trzecim, zostały spełnione.

2. Jednak do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. b) płatnik nie może powoływać się na przyczyny związane z wymianą waluty, jeżeli zastosowany został referencyjny kurs walutowy uzgodniony z jego dostawcą usług płatniczych zgodnie z art. 38 ust. 1 lit. d) i art. 45 ust. 3 lit. b).
3. Płatnik i dostawca usług płatniczych mogą uzgodnić w umowie ramowej, że płatnik nie ma prawa do zwrotu, w przypadku gdy udzielił zgody na wykonanie transakcji płatniczej bezpośrednio dostawcy usług płatniczych i, w stosownych przypadkach, informacja o przyszłej transakcji płatniczej została dostarczona lub udostępniona płatnikowi w uzgodniony sposób przez dostawcę usług płatniczych lub przez odbiorcę co najmniej cztery tygodnie przed terminem wykonania zlecenia.

Artykuł 68

Wnioski o zwroty z tytułu transakcji płatniczych zainicjowanych przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby płatnik mógł występować o zwrot, o którym mowa w art. 67, z tytułu nieautoryzowanej transakcji płatniczej zainicjowanej przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem przez okres ośmiu tygodni, począwszy od daty obciążenia rachunku.

2. W terminie 10 dni roboczych od daty otrzymania wniosku o zwrot dostawca usług płatniczych dokonuje zwrotu pełnej kwoty transakcji płatniczej albo podaje uzasadnienie odmowy dokonania zwrotu, wskazując organy, do których płatnik może się odwołać w tej sprawie zgodnie z art. 88–91, jeżeli nie zgadza się on z przedstawionym uzasadnieniem.

Prawo dostawcy usług płatniczych do odmowy zwrotu na mocy akapitu pierwszego nie ma zastosowania w przypadku określonym w art. 67 ust. 1 akapit czwarty.

ROZDZIAŁ 3

Wykonanie transakcji płatniczych

SEKCJA 1

ZLECENIA PŁATNICZE I TRANSFEROWANE KWOTY

Artykuł 69

Otrzymywanie zleceń płatniczych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by za moment otrzymania zlecenia płatniczego uznawano moment, w którym zlecenie płatnicze zainicjowane bezpośrednio przez płatnika lub w jego imieniu przez dostawcę usług płatniczych będącego osobą trzecią, bądź też pośrednio przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, zostało otrzymane przez dostawcę usług płatniczych płatnika. Jeżeli moment otrzymania zlecenia płatniczego nie przypada na dzień roboczy dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego. Dostawca usług płatniczych może ustalić nieprzekraczalny termin pod koniec dnia roboczego, po którym wszelkie otrzymane zlecenia płatnicze uznaje się za otrzymane następnego dnia roboczego.
2. Jeżeli użytkownik usług płatniczych inicjujący zlecenie płatnicze i dostawca usług płatniczych uzgodnią, że wykonanie zlecenia płatniczego rozpoczyna się określonego dnia lub na koniec określonego okresu lub w dniu, w którym płatnik przekazał do dyspozycji dostawcy usług płatniczych środki pieniężne, dzień ten uznaje się za moment otrzymania zlecenia płatniczego do celów art. 74. Jeżeli uzgodniony dzień nie jest dniem roboczym dla dostawcy usług płatniczych płatnika, uznaje się, że zlecenie płatnicze zostało otrzymane następnego dnia roboczego.

Artykuł 70

Odmowa wykonania zleceń płatniczych

1. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych odmawia wykonania zlecenia płatniczego, użytkownik usług płatniczych powiadamiany jest o odmowie i, o ile to możliwe, jej przyczynach oraz o procedurze korekty błędów rzeczowych, które spowodowały odmowę, chyba że zakazują tego inne właściwe przepisy unijne lub krajowe.

Dostawca usług płatniczych dostarcza lub udostępnia takie powiadomienie w uzgodniony sposób przy najbliższej okazji oraz, w każdym przypadku, w terminach określonych zgodnie z art. 74.

Umowa ramowa może zawierać warunek, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych może pobierać opłaty za takie powiadomienie, jeżeli odmowa ta była obiektywnie uzasadniona.
2. W przypadku gdy wszystkie warunki określone w umowie ramowej płatnika zostały spełnione, dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek na rzecz płatnika nie może odmówić wykonania autoryzowanego zlecenia płatniczego, bez względu na to, czy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, w jego imieniu przez dostawcę usług

płatniczych będącego osobą trzecią czy przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, chyba że jest to zabronione na mocy innych właściwych przepisów prawa unijnego lub krajowego.

3. Do celów art. 74 i 80 zlecenie płatnicze, którego wykonania odmówiono, uznaje się za nieotrzymane.

Artykuł 71

Nieodwołalność zlecenia płatniczego

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby użytkownik usług płatniczych nie mógł odwołać zlecenia płatniczego od momentu jego otrzymania przez dostawcę usług płatniczych płatnika, chyba że w niniejszym artykule określono inaczej.
2. W przypadku gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez dostawcę usług płatniczych będącego osobą trzecią w imieniu płatnika bądź przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, płatnik nie może odwołać zlecenia płatniczego po udzieleniu zgody dostawcy usług płatniczych będącemu osobą trzecią na zainicjowanie transakcji płatniczej bądź też po przekazaniu zlecenia płatniczego odbiorcy lub udzieleniu odbiorcy zgody na wykonanie transakcji płatniczej.
3. W przypadku polecenia zapłaty i bez uszczerbku dla praw do zwrotu płatnik może jednak odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień obciążenia rachunku.
4. W przypadku, o którym mowa w art. 69 ust. 2, użytkownik usług płatniczych może odwołać zlecenie płatnicze nie później niż do końca dnia roboczego poprzedzającego uzgodniony dzień.
5. Po upływie terminów określonych w ust. 1-4 zlecenie płatnicze można odwołać wyłącznie, jeżeli i w zakresie w jakim uzgodnili to między sobą użytkownik usług płatniczych i odpowiedni dostawcy usług płatniczych. W sytuacji, o której mowa w ust. 2 i 3, wymagana jest również zgoda odbiorcy. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dany dostawca usług płatniczych może pobierać opłatę za odwołanie zlecenia płatniczego.

Artykuł 72

Kwoty transferowane i kwoty otrzymane

1. Państwa członkowskie nakładają na dostawcę (dostawców) usług płatniczych płatnika, dostawcę (dostawców) usług płatniczych odbiorcy i wszelkich pośredników dostawców usług płatniczych wymóg transferowania pełnej kwoty transakcji płatniczej i powstrzymywania się od potrącania opłat z transferowanej kwoty.
2. Odbiorca i dostawca usług płatniczych mogą jednak uzgodnić możliwość pomniejszenia przez danego dostawcę usług płatniczych przekazywanej kwoty o pobierane przez siebie opłaty przed uznaniem rachunku odbiorcy kwotą transakcji. W takim przypadku pełna kwota transakcji płatniczej i opłaty są przedstawiane oddzielnie w informacji podawanej odbiorcy.
3. Jeżeli od transferowanej kwoty potrącane są jakiekolwiek inne opłaty niż te, o których mowa w ust. 2, dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej zainicjowanej przez płatnika. W przypadkach gdy transakcja płatnicza jest inicjowana przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, dostawca usług płatniczych zapewnia, by odbiorca otrzymał pełną kwotę transakcji płatniczej.

SEKCJA 2

DATA WYKONANIA I DATA WALUTY

Artykuł 73

Zakres stosowania

1. Niniejszą sekcję stosuje się do:
 - a) transakcji płatniczych w euro;
 - b) krajowych transakcji płatniczych w walucie danego państwa członkowskiego spoza strefy euro;
 - c) transakcji płatniczych obejmujących tylko jedno przeliczenie waluty między euro a walutą państwa członkowskiego spoza strefy euro, pod warunkiem że wymagane przeliczenie waluty jest dokonane w danym państwie członkowskim spoza strefy euro, a w przypadku transgranicznych transakcji płatniczych – że przelew transgraniczny jest dokonywany w euro.
2. Niniejsza sekcja ma zastosowanie do innych transakcji płatniczych, chyba że użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych uzgodnili inaczej, z wyjątkiem art. 78, z którego strony nie mogą zmieniać. Jeżeli jednak użytkownik usług płatniczych i dostawca usług płatniczych uzgodnią okres dłuższy niż te, które określono w art. 74, okres ten w przypadku wewnątrzunijnych transakcji płatniczych nie może przekraczać czterech dni roboczych od momentu otrzymania zlecenia zgodnie z art. 69.

Artykuł 74

Transakcje płatnicze na rachunek płatniczy

1. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych płatnika zapewnia, by po momencie otrzymania zlecenia zgodnie z art. 69 rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej nie później niż do końca następnego dnia roboczego. Terminy te mogą zostać przedłużone o kolejny dzień roboczy w odniesieniu do transakcji płatniczych inicjowanych w formie papierowej.
2. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy udostępnia kwotę transakcji płatniczej na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty po otrzymaniu środków przez dostawcę usług płatniczych zgodnie z art. 78.
3. Państwa członkowskie wprowadzają wymóg, zgodnie z którym dostawca usług płatniczych odbiorcy przekazuje zlecenie płatnicze zainicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem dostawcy usług płatniczych płatnika w terminie uzgodnionym między odbiorcą a dostawcą usług płatniczych, umożliwiając rozrachunek w odniesieniu do polecenia zapłaty w uzgodnionym terminie płatności.

Artykuł 75

Brak rachunku płatniczego odbiorcy u dostawcy usług płatniczych

W przypadku gdy odbiorca nie posiada rachunku płatniczego u dostawcy usług płatniczych, środki pieniężne są udostępniane odbiorcy przez dostawcę usług płatniczych, który otrzymuje środki pieniężne dla odbiorcy, w terminie określonym w art. 74.

Artykuł 76

Gotówka wpłacona na rachunek płatniczy

W przypadku gdy konsument wpłaca gotówkę na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych w walucie tego rachunku płatniczego, dostawca usług płatniczych zapewnia, aby kwota ta została udostępniona z datą waluty przypadającą natychmiast po momencie otrzymania środków pieniężnych. Jeżeli użytkownik usług płatniczych nie jest konsumentem, kwota ta zostaje udostępniona z datą waluty przypadającą nie później niż następnego dnia roboczego po otrzymaniu środków pieniężnych.

Artykuł 77

Krajowe transakcje płatnicze

W odniesieniu do krajowych transakcji płatniczych państwa członkowskie mogą ustanowić krótsze maksymalne terminy wykonania niż przewidziano to w niniejszej sekcji.

Artykuł 78

Data waluty i dostępność środków pieniężnych

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przy uznawaniu rachunku płatniczego odbiorcy stosowano datę waluty nie późniejszą niż dzień roboczy, w którym rachunek dostawcy usług płatniczych odbiorcy został uznany kwotą transakcji płatniczej.
Dostawca usług płatniczych odbiorcy zapewnia, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy natychmiast po uznaniu tą kwotą rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy, w tym również płatności w ramach jednego dostawcy usług płatniczych.
2. Państwa członkowskie zapewniają, by przy obciążaniu rachunku płatniczego płatnika data waluty nie była wcześniejsza niż moment, w którym rachunek ten został obciążony kwotą transakcji płatniczej.

SEKCJA 3

ODPOWIEDZIALNOŚĆ

Artykuł 79

Nieprawidłowe niepowtarzalne identyfikatory

1. Jeżeli zlecenie płatnicze jest wykonywane zgodnie z niepowtarzalnym identyfikatorem, zlecenie płatnicze uważa się za wykonane prawidłowo w odniesieniu do odbiorcy określonego przez niepowtarzalny identyfikator.
2. Jeżeli niepowtarzalny identyfikator podany przez użytkownika usług płatniczych jest nieprawidłowy, dostawca usług płatniczych nie ponosi odpowiedzialności na mocy art. 80 za niewykonanie lub wadliwe wykonanie transakcji płatniczej.
3. Dostawca usług płatniczych płatnika podejmuje jednak stosowne starania, aby odzyskać środki pieniężne będące przedmiotem transakcji płatniczej.
4. Jeżeli zostało to uzgodnione w umowie ramowej, dostawca usług płatniczych może pobierać od użytkownika usług płatniczych opłatę za odzyskanie środków pieniężnych.
5. Jeżeli użytkownik usług płatniczych dostarcza informacje dodatkowe względem informacji określonych w art. 38 ust. 1 lit. a) lub art. 45 ust. 2 lit. b), dostawca usług płatniczych ponosi odpowiedzialność jedynie za wykonanie transakcji płatniczych na podstawie niepowtarzalnego identyfikatora podanego przez użytkownika usług płatniczych.

Niewykonanie, wadliwe lub opóźnione wykonanie

1. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane bezpośrednio przez płatnika, dostawca usług płatniczych, nie naruszając przepisów art. 63, art. 79 ust. 2 i 3 oraz art. 83, ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, chyba że może udowodnić płatnikowi oraz, w stosownych przypadkach, dostawcy usług płatniczych odbiorcy, że dostawca usług płatniczych odbiorcy otrzymał kwotę transakcji płatniczej zgodnie z art. 74 ust. 1. W takim przypadku dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej.

W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika za pośrednictwem dostawcy usług płatniczych będącego stroną trzecią, dostawca usług płatniczych będący stroną trzecią, nie naruszając przepisów art. 63, art. 79 ust. 2 i 3 oraz art. 83, ponosi wobec płatnika odpowiedzialność za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej, chyba że może udowodnić płatnikowi oraz, w stosownych przypadkach, dostawcy usług płatniczych prowadzącemu rachunek na rzecz płatnika, że dostawca usług płatniczych płatnika otrzymał inicjację płatności zgodnie z art. 69. W takim przypadku dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek na rzecz płatnika ponosi odpowiedzialność wobec odbiorcy za prawidłowe wykonanie transakcji płatniczej.

W przypadku gdy dostawca usług płatniczych płatnika lub dostawca usług płatniczych będący osobą trzecią ponosi odpowiedzialność zgodnie z akapitem pierwszym lub drugim, dany dostawca usług płatniczych bez zbędnej zwłoki zwraca płatnikowi kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej oraz, w stosownych przypadkach, przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca wadliwe wykonanie transakcji płatniczej. Data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie jest późniejsza od daty obciążenia kwotą transakcji.

W przypadku opóźnionego wykonania transakcji płatniczej płatnik może zdecydować, by kwota została uznana na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota powinna być zostać uznana, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z akapitem pierwszym, niezwłocznie przekazuje on do dyspozycji odbiorcy kwotę transakcji płatniczej oraz, w stosownych przypadkach, uznaje rachunek płatniczy odbiorcy odpowiednią kwotą. Do kwoty stosuje się datę waluty nie późniejszą niż data waluty, którą należało by zastosować wobec tej kwoty, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze jest inicjowane przez płatnika, dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną zgodnie z niniejszym ustępem, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia płatnika o wyniku. Za podjęcie tych działań na płatnika nie jest nakładana żadna opłata.

2. W przypadku gdy zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, nie naruszając przepisów art. 63, art. 79 ust. 2 i 3 oraz art. 83, dostawca usług płatniczych ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za prawidłowe przekazanie zlecenia płatniczego dostawcy usług płatniczych płatnika zgodnie z art. 74 ust. 3. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z niniejszym akapitem, niezwłocznie przekazuje ponownie dane zlecenie płatnicze dostawcy usług płatniczych płatnika. W przypadku opóźnionego przekazania zlecenia płatniczego kwota zostaje uznana na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data

waluty, z którą kwota powinna była zostać uznana, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

Ponadto, nie naruszając przepisów art. 63, art. 79 ust. 2 i 3 oraz art. 83, dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi wobec odbiorcy odpowiedzialność za przeprowadzenie transakcji płatniczej zgodnie z jego obowiązkami na mocy art. 78. Jeżeli dostawca usług płatniczych odbiorcy ponosi odpowiedzialność zgodnie z niniejszym akapitem, zapewnia on, by kwota transakcji płatniczej była do dyspozycji odbiorcy niezwłocznie po uznaniu nią rachunku dostawcy usług płatniczych odbiorcy. Kwota zostaje uznana na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota powinna była zostać uznana, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, za którą dostawca usług płatniczych odbiorcy nie ponosi odpowiedzialności zgodnie z akapitami pierwszym i drugim, odpowiedzialność wobec płatnika ponosi dostawca usług płatniczych płatnika. Jeżeli dostawca usług płatniczych płatnika ponosi w ten sposób odpowiedzialność, w stosownych przypadkach i bez zbędnej zwłoki zwraca on płatnikowi kwotę niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej i przywraca obciążony rachunek płatniczy do stanu, jaki istniałby, gdyby nie miało miejsca wadliwe wykonanie transakcji płatniczej. Data waluty w odniesieniu do uznania rachunku płatniczego płatnika nie jest późniejsza od daty obciążenia tą kwotą.

W przypadku opóźnionego wykonania transakcji płatniczej płatnik może zdecydować, by kwota została uznana na rachunku płatniczym odbiorcy z datą waluty nie późniejszą niż data waluty, z którą kwota powinna była zostać uznana, gdyby transakcja została wykonana prawidłowo.

W przypadku niewykonanej lub wadliwie wykonanej transakcji płatniczej, jeżeli zlecenie płatnicze jest inicjowane przez odbiorcę lub za jego pośrednictwem, dostawca usług płatniczych, bez względu na odpowiedzialność ponoszoną zgodnie z niniejszym ustępem, podejmuje na wniosek natychmiastowe starania w celu prześledzenia transakcji płatniczej i powiadamia odbiorcę o wyniku. Za podjęcie tych działań na odbiorcę nie jest nakładana żadna opłata.

3. Ponadto dostawcy usług płatniczych ponoszą odpowiedzialność wobec swoich użytkowników usług płatniczych za wszelkie opłaty, za które są odpowiedzialni, oraz za wszelkie odsetki, którymi użytkownik usług płatniczych został obciążony w rezultacie niewykonania transakcji płatniczej lub wadliwego, w tym opóźnionego, jej wykonania.

Artykuł 81

Dodatkowa rekompensata finansowa

Wszelkie rekompensaty finansowe dodatkowe względem rekompensat przewidzianych w niniejszej sekcji mogą być ustalane zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do umowy zawartej między użytkownikiem usług płatniczych a dostawcą usług płatniczych.

Artykuł 82

Prawo do roszczeń zwrotnych

1. Jeżeli odpowiedzialność dostawcy usług płatniczych zgodnie z art. 80 można przypisać innemu dostawcy usług płatniczych lub pośrednikowi, ten dostawca usług płatniczych lub pośrednik rekompensuje pierwszemu dostawcy usług płatniczych wszelkie straty poniesione lub kwoty zapłacone zgodnie z art. 80. Obejmuje to rekompensatę w przypadku, gdy którykolwiek z dostawców usług płatniczych nie zastosuje wzmocnionej autoryzacji klienta.

2. Dalsze rekompensaty finansowe można określić zgodnie z ustaleniami między dostawcami usług płatniczych lub pośrednikami oraz prawem właściwym dla ustaleń dokonanych między nimi.

Artykuł 83

Brak odpowiedzialności

Odpowiedzialność wynikająca z przepisów rozdziałów 2 i 3 nie ma zastosowania w przypadkach wystąpienia nadzwyczajnych i nieprzewidywalnych okoliczności niezależnych od strony powołującej się na takie okoliczności, których skutki byłyby nieuniknione mimo wszelkich starań w celu zapobieżenia im, lub gdy dostawcę usług płatniczych wiążą inne zobowiązania prawne podlegające przepisom krajowym lub unijnym.

ROZDZIAŁ 4

OCHRONA DANYCH

Artykuł 84

Ochrona danych

Do przetwarzania danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy zastosowanie mają przepisy dyrektywy 95/46/WE, przepisy krajowe transponujące dyrektywę 95/46/WE oraz przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

ROZDZIAŁ 5

WYMOGI OPERACYJNE I DOTYCZĄCE BEZPIECZEŃSTWA ORAZ AUTORYZACJI

Artykuł 85

Wymogi w zakresie bezpieczeństwa i zgłaszanie incydentów

1. Dostawcy usług płatniczych podlegają dyrektywie [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu], a zwłaszcza przepisom dotyczącym zarządzania ryzykiem i wymogom w zakresie zgłaszania incydentów zawartym w art. 14 i 15 wspomnianej dyrektywy.
2. Organ wyznaczony zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu] bez zbędnej zwłoki informuje właściwe organy w państwie członkowskim pochodzenia oraz EUNB o zgłoszeniach incydentów w zakresie bezpieczeństwa sieci i informacji otrzymanych od dostawców usług płatniczych.
3. Po otrzymaniu zgłoszenia i w stosownym przypadkach EUNB powiadamia właściwe organy w innych państwach członkowskich.
4. W uzupełnieniu przepisów art. 14 ust. 4 dyrektywy [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu], w przypadku gdy incydent w zakresie bezpieczeństwa potencjalnie może wpłynąć na interesy finansowe użytkowników usług płatniczych danego dostawcy usług płatniczych, bez zbędnej zwłoki powiadamia on swoich użytkowników usług płatniczych o incydencie oraz informuje ich o możliwych środkach łagodzących, które mogą oni podjąć w celu złagodzenia skutków incydentu.

Wdrażanie i sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych co roku przekazywali organowi wyznaczonemu zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu] zaktualizowane informacje na temat oceny ryzyka operacyjnego i zagrożeń bezpieczeństwa związanych z usługami płatniczymi, które świadczą, oraz na temat adekwatności środków łagodzących i mechanizmów kontroli wprowadzonych w odpowiedzi na to ryzyko i zagrożenia. Organ wyznaczony zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu] bez zbędnej zwłoki przekazuje kopię tych informacji właściwym organom w państwie członkowskim pochodzenia.
2. Nie naruszając przepisów art. 14 i 15 dyrektywy [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu] EUNB w ścisłej współpracy z EBC opracowuje wytyczne w odniesieniu do ustanowienia, wdrożenia i monitorowania środków bezpieczeństwa, w tym w stosownym przypadku procedur certyfikacyjnych. EUNB uwzględnia między innymi normy lub specyfikacje opublikowane przez Komisję zgodnie z art. 16 ust. 2 dyrektywy [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu].
3. EUNB w bliskiej współpracy z EBC dokonuje przeglądu wytycznych regularnie, a co najmniej raz na dwa lata.
4. Nie naruszając przepisów art. 14 i 15 dyrektywy [dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji] [Urząd Publikacji proszę wstawić nr dyrektywy po jej przyjęciu] EUNB wydaje wytyczne mające ułatwić dostawcom usług płatniczych identyfikowanie poważnych incydentów oraz okoliczności, w jakich instytucja płatnicza jest zobowiązana do zgłoszenia incydentu w zakresie bezpieczeństwa. Wytyczne te wydaje się do dnia [wstawić datę: dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r.

Autoryzacja

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawca usług płatniczych stosował wzmocnioną autoryzację klienta w przypadku, gdy płatnik inicjuje elektroniczną transakcję płatniczą, chyba że wytyczne wydane przez EUNB dopuszczają konkretne wyjątki w oparciu o ryzyko związane ze świadczoną usługą płatniczą. Ma to również zastosowanie do dostawców usług płatniczych będących osobą trzecią w przypadku inicjowania transakcji w imieniu płatnika. Dostawca usług płatniczych prowadzący rachunek umożliwia dostawcy usług płatniczych będącemu stroną trzecią opieranie się na metodach autoryzacji stosowanych przez tego pierwszego w przypadku działania w imieniu użytkownika usług płatniczych.
2. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych świadczy usługi, o których mowa w załączniku I pkt 7, autoryzuje samego siebie wobec dostawcy usług płatniczych prowadzącego rachunek na rzecz posiadacza rachunku.
3. EUNB w ścisłej współpracy z EBC wydaje wytyczne skierowane do dostawców usług płatniczych określonych w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczące aktualnego stanu wiedzy na temat autoryzacji klienta oraz wszelkich wyjątków od stosowania wzmocnionej autoryzacji klienta. Wytyczne te wydaje się do dnia [wstawić datę: dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy] r. i w stosownym przypadku regularnie aktualizuje.

ROZDZIAŁ 6

POZASĄDOWE PROCEDURY WNOŚZENIA SKARG I DOCHODZENIA PRAW REGULUJĄCE ROZSTRZYGANIE SPORÓW

SEKCJA 1

PROCEDURY WNOŚZENIA SKARG

Artykuł 88

Skargi

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie procedur umożliwiających użytkownikom usług płatniczych i innym zainteresowanym stronom, w tym organizacjom konsumenckim, składanie do właściwych organów skarg w odniesieniu do domniemanych naruszeń przez dostawców usług płatniczych przepisów niniejszej dyrektywy.
2. W stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla prawa do wszczęcia postępowania przed sądem zgodnie z krajowym prawem proceduralnym, w odpowiedzi właściwych organów do skarżącego informuje się o istnieniu pozasądowych procedur wnoszenia skarg i pozasądowych procedur wnoszenia skarg i dochodzenia praw ustanowionych zgodnie z art. 91.

Artykuł 89

Właściwe organy

1. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy w celu zapewnienia i monitorowania skutecznego przestrzegania niniejszej dyrektywy. Wyznaczone właściwe organy podejmują wszelkie niezbędne działania, aby zapewnić skuteczne przestrzeganie niniejszej dyrektywy. Organy te są niezależne od dostawców usług płatniczych. Są one właściwymi organami w rozumieniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1039/2010.
2. Organy, o których mowa w ust. 1, posiadają wszystkie uprawnienia niezbędne do wykonywania swoich obowiązków. W przypadku gdy do zapewnienia i monitorowania skutecznego przestrzegania niniejszej dyrektywy uprawniony jest więcej niż jeden właściwy organ, państwa członkowskie zapewniają ścisłą współpracę pomiędzy tymi organami, tak aby mogły one skutecznie wykonywać swoje odpowiednie obowiązki.
3. W przypadku naruszenia lub podejrzenia naruszenia przepisów prawa krajowego przyjętych zgodnie z tytułem III i IV, właściwymi organami, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są właściwe organy państwa członkowskiego pochodzenia dostawcy usług płatniczych, z wyjątkiem agentów lub oddziałów prowadzonych na mocy prawa przedsiębiorczości, w odniesieniu do których właściwymi organami są organy przyjmującego państwa członkowskiego.
4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wyznaczonych właściwych organach, o których mowa w ust. 1 najpóźniej do dnia [rok po wejściu w życie niniejszej dyrektywy] r. Państwa członkowskie informują Komisję o każdym podziale obowiązków między tymi organami. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o każdej późniejszej zmianie w zakresie wyznaczenia i odpowiednich kompetencji tych organów.

SEKCJA 2

POZASĄDOWE PROCEDURY DOCHODZENIA PRAW I SANKCJE

Artykuł 90

Wewnętrzne procedury rozstrzygania sporów

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych wprowadzili odpowiednie i skuteczne procedury rozpatrywania skarg konsumenckich w celu rozpatrywania skarg użytkowników usług płatniczych związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie nakładają wymóg, by dostawcy usług płatniczych podejmowali wszelkie możliwe wysiłki w celu udzielenia pisemnej odpowiedzi na skargi użytkowników usług płatniczych, ustosunkowując się do wszystkich podniesionych kwestii w odpowiednim terminie wynoszącym co najwyżej 15 dni roboczych. W wyjątkowych sytuacjach, jeżeli odpowiedź nie może zostać udzielona w terminie 15 dni roboczych ze względów, na które dostawca usług płatniczych nie ma wpływu, dostawca ten jest zobowiązany do przesłania wstępnej odpowiedzi, w której wyraźnie podaje się powód opóźnienia w udzieleniu odpowiedzi oraz termin, w którym konsument otrzyma ostateczną odpowiedź. Termin ten nie może w żadnym wypadku przekroczyć kolejnych 30 dni roboczych.
3. Dostawca usług płatniczych informuje użytkownika usług płatniczych o pozasądowych podmiotach ds. dochodzenia praw, które są właściwe do rozstrzygania sporów dotyczących praw i obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy.
4. Informacje, o których mowa w ust. 2, są udostępnione w sposób łatwy, bezpośredni, wyraźnie widoczny i stale dostępny na stronie internetowej dostawcy usług płatniczych, jeżeli strona taka istnieje, w ogólnych warunkach umowy między dostawcą usług płatniczych a użytkownikiem usług płatniczych oraz na fakturach i paragonach związanych z takimi umowami. Określa się w nich również, w jaki sposób można uzyskać dostęp do dalszych informacji na temat danego podmiotu ds. dochodzenia praw oraz warunków korzystania z niego.

Artykuł 91

Pozasądowe dochodzenie praw

1. Państwa członkowskie zapewniają ustanowienie – zgodnie z właściwymi przepisami prawa krajowego lub unijnego – odpowiednich i skutecznych pozasądowych procedur wnoszenia skarg i dochodzenia praw regulujących rozstrzyganie sporów, regulujących rozstrzyganie sporów między użytkownikami usług płatniczych a dostawcami usług płatniczych związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy, w stosownych przypadkach – z wykorzystaniem istniejących organów. Państwa członkowskie zapewniają, by takie procedury miały zastosowanie do dostawców usług płatniczych oraz by obejmowały one również działalność upoważnionych przedstawicieli.
2. Państwa członkowskie wymagają, by organy, o których mowa w ust. 1, współpracowały w celu rozstrzygania transgranicznych sporów związanych z prawami i obowiązkami wynikającymi z niniejszej dyrektywy.

Sankcje

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług płatniczych i dostawcy usług płatniczych będący osobą trzecią mogli zostać pociągnięci do odpowiedzialności za naruszanie przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.
2. Bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do nakładania sankcji karnych, państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy mogły podejmować odpowiednie środki administracyjne i nakładać sankcje administracyjne w przypadku, gdy dostawcy usług płatniczych oraz dostawcy usług płatniczych będący osobą trzecią, o których mowa w ust. 1, naruszają przepisy krajowe przyjęte w ramach transpozycji niniejszej dyrektywy, oraz zapewniają, by przepisy te były odpowiednio stosowane. Przedmiotowe środki i sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

TYTUŁ V

AKTY DELEGOWANE

Artykuł 93 *Akty delegowane*

Komisja jest uprawniona do przyjęcia zgodnie z art. 94 aktów delegowanych dotyczących:

- a) dostosowania odwołania do zalecenia 2003/361/WE zawartego w art. 4 pkt 29 niniejszej dyrektywy, w przypadku zmiany tego zalecenia;
- b) aktualizacji kwot określonych w art. 27 ust. 1 i art. 66 ust. 1 w celu uwzględnienia inflacji i znacznych zmian zachodzących na rynku.

Artykuł 94 *Wykonywanie przekazanych uprawnień*

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 93, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia [...] r. [wstawić datę wejścia w życie aktu ustawodawczego].
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 93, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 93 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 95

Pełna harmonizacja

1. Nie naruszając przepisów art. 31 ust. 2, art. 34, art. 35 ust. 2, art. 48 ust. 6, art. 50 ust. 3, art. 51 ust. 3, art. 54 ust. 2, art. 56 ust. 2 oraz art. 77 i 96, państwa członkowskie nie utrzymują ani nie przyjmują, w zakresie, w jakim niniejsza dyrektywa zawiera zharmonizowane przepisy, przepisów innych niż te ustanowione w niniejszej dyrektywie.
2. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z jednej z możliwości, o których mowa w ust. 1, informuje Komisję o tym fakcie, jak również o wszelkich późniejszych zmianach. Komisja podaje tę informację do wiadomości publicznej na stronie internetowej lub w inny łatwo dostępny sposób.
3. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy usług płatniczych nie stosowali na niekorzyść użytkowników usług płatniczych odstępstw od przepisów prawa krajowego przyjętych w celu wykonania niniejszej dyrektywy lub odpowiadających jej przepisom, chyba że taka możliwość została wyraźnie przewidziana w dyrektywie.

Dostawcy usług płatniczych mogą jednak podjąć decyzję o przyznaniu użytkownikom usług płatniczych bardziej korzystnych warunków.

Artykuł 96

Klauzula przeglądu

W terminie pięciu lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu sprawozdanie dotyczące stosowania i wpływu niniejszej dyrektywy, a w szczególności adekwatności i wpływu przepisów dotyczących opłat określonych w art. 55 ust. 3 i 4.

Artykuł 97

Przepis przejściowy

1. Państwa członkowskie zezwalają osobom prawnym, które przed dniem [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę określającą zakończenie okresu transpozycji] rozpoczęły działalność jako instytucja płatnicza zgodnie z prawem krajowym transponującym dyrektywę 2007/64/WE, na kontynuowanie tej działalności do dnia [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę: 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji] zgodnie z wymogami określonymi w dyrektywie 2007/64/WE, bez wymogu ubiegania się o zezwolenie zgodnie z art. 5 niniejszej dyrektywy oraz przestrzegania pozostałych przepisów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie wymagają, by osoby prawne, o których mowa w akapicie pierwszym, przekazały właściwym organom wszystkie stosowne informacje w celu umożliwienia tym ostatnim – do dnia [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji] – oceny tego, czy te osoby prawne spełniają wymogi określone w niniejszej dyrektywie, a jeżeli nie, jakie środki należy podjąć w celu zapewnienia zgodności, lub czy odpowiednim środkiem jest cofnięcie zezwolenia.

Jeżeli w wyniku oceny przeprowadzonej przez właściwe organy stwierdzone zostanie, że osoby prawne, o których mowa w akapicie pierwszym, spełniają wymogi określone w tytule II niniejszej dyrektywy, udziela się im zezwolenia i wpisuje do rejestru państwa członkowskiego pochodzenia oraz do rejestru EUNB przewidzianych w art. 13 i 14 niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy te osoby prawne nie spełniają wymogów określonych w tytule II niniejszej dyrektywy do dnia [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji] zabrania się im świadczenia usług płatniczych.

2. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, by osoby prawne, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy niniejszego artykułu, automatycznie otrzymywały zezwolenie i były wpisywane do rejestru krajowego w ich państwie członkowskim pochodzenia oraz do rejestru EUNB przewidzianych w art. 13 i 14 niniejszej dyrektywy, jeżeli właściwe organy posiadają już dokumentację potwierdzającą, że spełniono wymogi ustanowione w art. 5 i 10. Właściwe organy informują zainteresowane podmioty przed udzieleniem zezwolenia.
3. Państwa członkowskie zezwalają osobom fizycznym i prawnym, które przed dniem [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę określającą zakończenie okresu transpozycji] prowadziły działalność jako instytucje płatnicze w rozumieniu niniejszej dyrektywy oraz wobec których zastosowano wyłączenie zgodnie z art. 26 dyrektywy 2007/64/WE, na kontynuowanie tej działalności w danym państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą 2007/64/WE do dnia [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę 12 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji], bez wymogu występowania o zezwolenie zgodnie z art. 5 lub art. 27 niniejszej dyrektywy oraz przestrzegania pozostałych przepisów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy. Wszystkim osobom, którym w tym okresie nie udzielono zezwolenia lub nie przyznano wyłączenia zgodnie z niniejszą dyrektywą, zabrania się świadczenia usług płatniczych zgodnie z art. 30 niniejszej dyrektywy.

Artykuł 98

Zmiany dyrektywy 2002/65/WE

Art. 4 ust. 5 dyrektywy 2002/65/WE otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku gdy zastosowanie ma również dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady [Urząd Publikacji proszę wstawić nr niniejszej dyrektywy], przepisy dotyczące informacji zgodnie z art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem pkt 2 lit. c)–g), pkt 3 lit. a), d) i e) oraz pkt 4 lit. b), zastępuje się art. 37, 38, 44 i 45 wspomnianej dyrektywy.

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady [wstawić pełen tytuł](Dz.U. L [...]).”.

Artykuł 99

Zmiany dyrektywy 2013/36/UE

Punkt 4 załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁵⁰ otrzymuje brzmienie:

⁵⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

„4. Usługi płatnicze zgodnie z definicją w art. 4 pkt 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/XX/UE* [Urząd Publikacji proszę wstawić nazwę i nr niniejszej dyrektywy po jej przyjęciu].

* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady [...] z dnia [...] r.”.

Artykuł 100 **Zmiany dyrektywy 2009/110/WE**

W art. 18 dyrektywy 2009/110/WE dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Państwa członkowskie zezwalają instytucjom pieniądza elektronicznego, które przed przyjęciem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady [Urząd Publikacji proszę wstawić nr niniejszej dyrektywy]* podjęły działalność zgodnie z niniejszą dyrektywą i dyrektywą 2007/64/WE w państwie członkowskim, w którym znajduje się ich siedziba główna, na kontynuowanie tej działalności w tym państwie członkowskim lub w innym państwie członkowskim, bez wymogu występowania o zezwolenie zgodnie z art. 3 niniejszej dyrektywy oraz przestrzegania pozostałych wymogów, które są zawarte lub o których mowa w tytule II niniejszej dyrektywy do dnia [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji].

Państwa członkowskie wymagają, by osoby prawne, o których mowa w akapicie pierwszym, przekazały właściwym organom wszystkie stosowne informacje w celu umożliwienia tym ostatnim – do dnia [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji] – oceny tego, czy te osoby prawne spełniają wymogi określone w tytule II niniejszej dyrektywy, a jeżeli nie, jakie środki należy podjąć w celu zapewnienia zgodności, lub czy odpowiednim środkiem jest cofnięcie zezwolenia.

Jeżeli w wyniku oceny przeprowadzonej przez właściwe organy stwierdzone zostanie, że osoby prawne, o których mowa w akapicie pierwszym, spełniają wymogi określone w tytule II niniejszej dyrektywy, udziela się im zezwolenia i wpisuje do rejestru. W przypadku gdy te osoby prawne nie spełniają wymogów określonych w tytule II niniejszej dyrektywy do dnia [...] r. [Urząd Publikacji proszę wstawić datę 6 miesięcy po dacie określającej zakończenie okresu transpozycji], zgodnie z art. 30 niniejszej dyrektywy zabrania się im emisji pieniądza elektronicznego.

* Dyrektywa ... Parlamentu Europejskiego i Rady [wstawić pełen tytuł](Dz.U. L [...]).

**.”.

Artykuł 101 **Uchylenie**

Dyrektywa 2007/64/WE zostaje uchylona ze skutkiem od dnia [Urząd Publikacji proszę wstawić datę – dzień po dacie określonej w art. 102 ust. 2 akapit pierwszy].

Odesłania do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.

Artykuł 102
Transpozycja

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia [...] r. [dwa lata od daty przyjęcia], przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.
2. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia [...] r.
Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
3. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 103

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 104

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I
USŁUGI PŁATNICZE (DEFINICJA 3 W ART. 4)

1. Usługi umożliwiające wpłatę gotówki na rachunek płatniczy oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
2. Usługi umożliwiające wypłatę gotówki z rachunku płatniczego oraz wszelkie działania niezbędne do prowadzenia rachunku płatniczego.
3. Wykonywanie transakcji płatniczych, w tym transfer środków pieniężnych na rachunek płatniczy u dostawcy usług płatniczych użytkownika lub u innego dostawcy usług płatniczych:
 - a) realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
 - b) realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu,
 - c) realizacja usługi polecenia przelewu, w tym stałych zleceń.
4. Wykonywanie transakcji płatniczych, jeżeli środki pieniężne mają pokrycie w linii kredytowej przyznanej użytkownikowi usług płatniczych:
 - a) realizacja usług polecenia zapłaty, w tym jednorazowych poleceń zapłaty,
 - b) realizacja transakcji płatniczych przy użyciu karty płatniczej bądź podobnego instrumentu,
 - c) realizacja usługi polecenia przelewu, w tym stałych zleceń.
5. Wydawanie instrumentów płatniczych lub usługi acquiringu transakcji płatniczych.
6. Usługi przekazu pieniężnego.
7. Usługi oparte na dostępie do rachunków płatniczych świadczone przez dostawcę usług płatniczych, który nie jest dostawcą usług płatniczych prowadzącym rachunek, w postaci:
 - a) usług inicjowania płatności;
 - b) usług zapewniających dostęp do informacji.

ZALĄCZNIK II
TABELA KORELACJI

Niniejsza dyrektywa			Dyrektywa 2007/64/WE	
Artykuł 1 ust. 1			Artykuł 1 ust. 1	
Artykuł 1 ust. 2			Artykuł 1 ust. 2	
Artykuł 2 ust. 1			Artykuł 2 ust. 1	
Artykuł 2 ust. 2			Artykuł 2 ust. 2	
Artykuł 2 ust. 3			Artykuł 2 ust. 3	
Artykuł 3 skreślono lit. o)			Artykuł 3	
Artykuł 4 dodano definicje			Artykuł 4	
		Artykuł 5 – dodano przepisy dotyczące wniosków o udzielenie zezwolenia	Artykuł 5	
Artykuł 6			Artykuł 6	
Artykuł 7 ust. 1			Artykuł 7 ust. 1	
Artykuł 7 ust. 2			Artykuł 7 ust. 2	
Artykuł 7 ust. 3			Artykuł 7 ust. 3	
Artykuł 8 ust. 1			Artykuł 8 ust. 1	
Artykuł 8 ust. 2			Artykuł 8 ust. 2	
Artykuł 8 ust. 3			Artykuł 8 ust. 3	
Artykuł 9 ust. 1			Artykuł 9 ust. 1	
		Artykuł 9 ust. 2 Artykuł 9 – skreślono ust. 3 i 4	Artykuł 9 ust. 2	
Artykuł 10 ust. 1			Artykuł 10 ust. 1	
Artykuł 10 ust. 2			Artykuł 10 ust. 2	
Artykuł 10 ust. 3			Artykuł 10 ust. 3	
Artykuł 10 ust. 4			Artykuł 10 ust. 4	
Artykuł 10 ust. 5			Artykuł 10 ust. 5	
Artykuł 10 ust. 6			Artykuł 10 ust. 6	
Artykuł 10 ust. 7			Artykuł 10 ust. 7	
Artykuł 10 ust. 8			Artykuł 10 ust. 8	

Artykuł 10 ust. 9	Artykuł 10 ust. 9	
Artykuł 11	Artykuł 11	
Artykuł 12 ust. 1	Artykuł 12 ust. 1	
Artykuł 12 ust. 2	Artykuł 12 ust. 2	
Artykuł 12 ust. 3	Artykuł 12 ust. 3	
Artykuł 13	Artykuł 13	
Artykuł 14 ust. 1		
Artykuł 14 ust. 2		
Artykuł 14 ust. 3		
Artykuł 14 ust. 4		
Artykuł 15	Artykuł 14	
Artykuł 16 ust. 1	Artykuł 15 ust. 1	
Artykuł 16 ust. 2	Artykuł 15 ust. 2	
Artykuł 16 ust. 3	Artykuł 15 ust. 3	
Artykuł 16 ust. 4	Artykuł 15 ust. 4	
Artykuł 17 ust. 1	Artykuł 16 ust. 1	
Artykuł 17 ust. 2	Artykuł 16 ust. 2	
Artykuł 17 ust. 3		
Artykuł 17 ust. 4	Artykuł 16 ust. 3	
Artykuł 17 ust. 5	Artykuł 16 ust. 4	
Artykuł 17 ust. 6	Artykuł 16 ust. 5	
Artykuł 18 ust. 1	Artykuł 17 ust. 1	
Artykuł 18 ust. 2	Artykuł 17 ust. 2	
Artykuł 18 ust. 3	Artykuł 17 ust. 3	
Artykuł 18 ust. 4	Artykuł 17 ust. 4	
Artykuł 18 ust. 5	Artykuł 17 ust. 5	
Artykuł 18 ust. 6	Artykuł 17 ust. 6	
Artykuł 18 ust. 7	Artykuł 17 ust. 7	
Artykuł 18 ust. 8	Artykuł 17 ust. 8	
Artykuł 18 ust. 9		
Artykuł 19 ust. 1	Artykuł 18 ust. 1	

Artykuł 19 ust. 2	Artykuł 18 ust. 2	
Artykuł 20	Artykuł 19	
Artykuł 21 ust. 1	Artykuł 20 ust. 1	
Artykuł 21 ust. 2	Artykuł 20 ust. 2	
Artykuł 21 ust. 3	Artykuł 20 ust. 3	
Artykuł 21 ust. 4	Artykuł 20 ust. 4	
Artykuł 21 ust. 5	Artykuł 20 ust. 5	
Artykuł 22 ust. 1	Artykuł 21 ust. 1	
Artykuł 22 ust. 2	Artykuł 21 ust. 2	
Artykuł 22 ust. 3	Artykuł 21 ust. 3	
Artykuł 23 ust. 1	Artykuł 22 ust. 1	
Artykuł 23 ust. 2	Artykuł 22 ust. 2	
Artykuł 23 ust. 3	Artykuł 22 ust. 3	
Artykuł 24 ust. 1	Artykuł 23 ust. 1	
Artykuł 24 ust. 2	Artykuł 23 ust. 2	
Artykuł 25 ust. 1	Artykuł 24 ust. 1	
Artykuł 25 ust. 2 – skreślono lit. d)	Artykuł 24 ust. 2	
Artykuł 26 ust. 1	Artykuł 25 ust. 1	
Artykuł 26 ust. 2	Artykuł 25 ust. 2	
Artykuł 26 ust. 3	Artykuł 25 ust. 3	
Artykuł 26 ust. 4	Artykuł 25 ust. 4	
Artykuł 26 ust. 5	Artykuł 25 ust. 5	
Artykuł 26 ust. 6		
Artykuł 26 ust. 7		
Artykuł 26 ust. 8		
Artykuł 26 ust. 9		
Artykuł 27 ust. 1	Artykuł 26 ust. 1	
Artykuł 27 ust. 2	Artykuł 26 ust. 2	
Artykuł 27 ust. 3	Artykuł 26 ust. 3	
Artykuł 27 ust. 4	Artykuł 26 ust. 4	

Artykuł 27 ust. 5	Artykuł 26 ust. 5	
Artykuł 27 ust. 6	Artykuł 26 ust. 6	
Artykuł 28	Artykuł 27	
Artykuł 29 ust. 1	Artykuł 28 ust. 1	
Artykuł 29 ust. 2 – skreślono lit. c)	Artykuł 28 ust. 2	
Artykuł 30 ust. 1	Artykuł 29	
Artykuł 30 ust. 2		
Artykuł 31 ust. 1	Artykuł 30 ust. 1	
Artykuł 31 ust. 2	Artykuł 30 ust. 2	
Artykuł 31 ust. 3	Artykuł 30 ust. 3	
Artykuł 32	Artykuł 31	
Artykuł 33 ust. 1	Artykuł 32 ust. 1	
Artykuł 33 ust. 2	Artykuł 32 ust. 2	
Artykuł 33 ust. 3	Artykuł 32 ust. 3	
Artykuł 34	Artykuł 33	
Artykuł 35 ust. 1	Artykuł 34 ust. 1	
Artykuł 35 ust. 2	Artykuł 34 ust. 2	
Artykuł 36 ust. 1	Artykuł 35 ust. 1	
Artykuł 36 ust. 2	Artykuł 35 ust. 2	
Artykuł 37 ust. 1	Artykuł 36 ust. 1	
Artykuł 37 ust. 2	Artykuł 36 ust. 2	
Artykuł 37 ust. 3	Artykuł 36 ust. 3	
Artykuł 38 ust. 1	Artykuł 37 ust. 1	
Artykuł 38 ust. 2		
Artykuł 38 ust. 3	Artykuł 37 ust. 2	
Artykuł 39		
Artykuł 40		
Artykuł 41	Artykuł 38	
Artykuł 42	Artykuł 39	
Artykuł 43	Artykuł 40	
Artykuł 44 ust. 1	Artykuł 41 ust. 1	

Artykuł 44 ust. 2	Artykuł 41 ust. 2	
Artykuł 44 ust. 3	Artykuł 41 ust. 3	
Artykuł 45 ust. 1	Artykuł 42 ust. 1	
Artykuł 45 ust. 2	Artykuł 42 ust. 2	
Artykuł 45 ust. 3	Artykuł 42 ust. 3	
Artykuł 45 ust. 4	Artykuł 42 ust. 4	
Artykuł 45 ust. 5	Artykuł 42 ust. 5	
Artykuł 45 ust. 6	Artykuł 42 ust. 6	
Artykuł 45 ust. 7	Artykuł 42 ust. 7	
Artykuł 46	Artykuł 43	
Artykuł 47 ust. 1	Artykuł 44 ust. 1	
Artykuł 47 ust. 2	Artykuł 44 ust. 2	
Artykuł 47 ust. 3	Artykuł 44 ust. 3	
Artykuł 48 ust. 1	Artykuł 45 ust. 1	
Artykuł 48 ust. 2	Artykuł 45 ust. 2	
Artykuł 48 ust. 3	Artykuł 45 ust. 3	
Artykuł 48 ust. 4	Artykuł 45 ust. 4	
Artykuł 48 ust. 5	Artykuł 45 ust. 5	
Artykuł 48 ust. 6	Artykuł 45 ust. 6	
Artykuł 49	Artykuł 46	
Artykuł 50 ust. 1	Artykuł 47 ust. 1	
Artykuł 50 ust. 2	Artykuł 47 ust. 2	
Artykuł 50 ust. 3	Artykuł 47 ust. 3	
Artykuł 51 ust. 1	Artykuł 48 ust. 1	
Artykuł 51 ust. 2	Artykuł 48 ust. 2	
Artykuł 51 ust. 3	Artykuł 48 ust. 3	
Artykuł 52 ust. 1	Artykuł 49 ust. 1	
Artykuł 52 ust. 2	Artykuł 49 ust. 2	
Artykuł 53 ust. 1	Artykuł 50 ust. 1	
Artykuł 53 ust. 2	Artykuł 50 ust. 2	
Artykuł 54 ust. 1	Artykuł 51 ust. 1	

Artykuł 54 ust. 2	Artykuł 51 ust. 2	
Artykuł 54 ust. 3	Artykuł 51 ust. 3	
Artykuł 54 ust. 4	Artykuł 51 ust. 4	
Artykuł 55 ust. 1	Artykuł 52 ust. 1	
Artykuł 55 ust. 2	Artykuł 52 ust. 2	
Artykuł 55 ust. 3	Artykuł 52 ust. 3	
Artykuł 55 ust. 4		
Artykuł 56 ust. 1	Artykuł 53 ust. 1	
Artykuł 56 ust. 2	Artykuł 53 ust. 2	
Artykuł 56 ust. 3	Artykuł 53 ust. 3	
Artykuł 57 ust. 1	Artykuł 54 ust. 1	
Artykuł 57 ust. 2	Artykuł 54 ust. 2	
Artykuł 57 ust. 3	Artykuł 54 ust. 3	
Artykuł 57 ust. 4	Artykuł 54 ust. 4	
Artykuł 58 ust. 1		
Artykuł 58 ust. 2		
Artykuł 58 ust. 3		
Artykuł 58 ust. 4		
Artykuł 59 ust. 1		
Artykuł 59 ust. 2		
Artykuł 59 ust. 3		
Artykuł 60 ust. 1	Artykuł 55 ust. 1	
Artykuł 60 ust. 2	Artykuł 55 ust. 2	
Artykuł 60 ust. 3	Artykuł 55 ust. 3	
Artykuł 60 ust. 4	Artykuł 55 ust. 4	
Artykuł 61 ust. 1	Artykuł 56 ust. 1	
Artykuł 61 ust. 2	Artykuł 56 ust. 2	
Artykuł 62 ust. 1	Artykuł 57 ust. 1	
Artykuł 62 ust. 2	Artykuł 57 ust. 2	
Artykuł 63 ust. 1	Artykuł 58	
Artykuł 63 ust. 2		

Artykuł 64 ust. 1	Artykuł 59 ust. 1	
Artykuł 64 ust. 2	Artykuł 59 ust. 2	
Artykuł 65 ust. 1	Artykuł 60 ust. 1	
Artykuł 65 ust. 2		
Artykuł 65 ust. 3	Artykuł 60 ust. 2	
Artykuł 66 ust. 1	Artykuł 61 ust. 1 i 2	
Artykuł 66 ust. 2	Artykuł 61 ust. 4 i 5	
Artykuł 67 ust. 1	Artykuł 62 ust. 1	
Artykuł 67 ust. 2	Artykuł 62 ust. 2	
Artykuł 67 ust. 3	Artykuł 62 ust. 3	
Artykuł 68 ust. 1	Artykuł 63 ust. 1	
Artykuł 68 ust. 2	Artykuł 63 ust. 2	
Artykuł 69 ust. 1	Artykuł 64 ust. 1	
Artykuł 69 ust. 2	Artykuł 64 ust. 2	
Artykuł 70 ust. 1	Artykuł 65 ust. 1	
Artykuł 70 ust. 2	Artykuł 65 ust. 2	
Artykuł 70 ust. 3	Artykuł 65 ust. 3	
Artykuł 71 ust. 1	Artykuł 66 ust. 1	
Artykuł 71 ust. 2	Artykuł 66 ust. 2	
Artykuł 71 ust. 3	Artykuł 66 ust. 3	
Artykuł 71 ust. 4	Artykuł 66 ust. 4	
Artykuł 71 ust. 5	Artykuł 66 ust. 5	
Artykuł 72 ust. 1	Artykuł 67 ust. 1	
Artykuł 72 ust. 2	Artykuł 67 ust. 2	
Artykuł 72 ust. 3	Artykuł 67 ust. 3	
Artykuł 73 ust. 1	Artykuł 68 ust. 1	
Artykuł 73 ust. 2	Artykuł 68 ust. 2	
Artykuł 74 ust. 1	Artykuł 69 ust. 1	
Artykuł 74 ust. 2	Artykuł 69 ust. 2	
Artykuł 74 ust. 3	Artykuł 69 ust. 3	
Artykuł 75	Artykuł 70	

Artykuł 76	Artykuł 71	
Artykuł 77	Artykuł 72	
Artykuł 78 ust. 1	Artykuł 73 ust. 1	
Artykuł 78 ust. 2	Artykuł 73 ust. 2	
Artykuł 79 ust. 1	Artykuł 74 ust. 1	
Artykuł 79 ust. 2	Artykuł 74 ust. 2	
Artykuł 79 ust. 3	Artykuł 74 ust. 2	
Artykuł 79 ust. 4	Artykuł 74 ust. 2	
Artykuł 79 ust. 5	Artykuł 74 ust. 3	
Artykuł 80 ust. 1	Artykuł 75 ust. 1	
Artykuł 80 ust. 2	Artykuł 75 ust. 2	
Artykuł 80 ust. 3	Artykuł 75 ust. 3	
Artykuł 81	Artykuł 76	
Artykuł 82 ust. 1	Artykuł 77 ust. 1	
Artykuł 82 ust. 2	Artykuł 77 ust. 2	
Artykuł 83	Artykuł 78	
Artykuł 84	Artykuł 79	
Artykuł 85 ust. 1		
Artykuł 85 ust. 2		
Artykuł 85 ust. 3		
Artykuł 85 ust. 4		
Artykuł 86 ust. 1		
Artykuł 86 ust. 2		
Artykuł 86 ust. 3		
Artykuł 86 ust. 4		
Artykuł 87 ust. 1		
Artykuł 87 ust. 2		
Artykuł 87 ust. 3		
Artykuł 88 ust. 1	Artykuł 80 ust. 1	
Artykuł 88 ust. 2	Artykuł 80 ust. 2	
Artykuł 89 ust. 1		

Artykuł 89 ust. 2		
Artykuł 89 ust. 3	Artykuł 82 ust. 2	
Artykuł 89 ust. 4		
Artykuł 90 ust. 1		
Artykuł 90 ust. 2		
Artykuł 90 ust. 3		
Artykuł 91 ust. 1	Artykuł 83 ust. 1	
Artykuł 91 ust. 2	Artykuł 83 ust. 2	
Artykuł 92 ust. 1		
Artykuł 92 ust. 2		
Artykuł 93	Artykuł 84	
Artykuł 94 ust. 1		
Artykuł 94 ust. 2		
Artykuł 94 ust. 3		
Artykuł 94 ust. 4		
Artykuł 94 ust. 5		
Artykuł 95 ust. 1	Artykuł 86 ust. 1	
Artykuł 95 ust. 2	Artykuł 86 ust. 2	
Artykuł 95 ust. 3	Artykuł 86 ust. 3	
Artykuł 96	Artykuł 87	
Artykuł 97	Artykuł 88	
Artykuł 98 ust. 1		
Artykuł 98 ust. 2		
Artykuł 99 ust. 1		
Artykuł 99 ust. 2		
Artykuł 101		
Artykuł 102 ust. 1	Artykuł 94 ust. 1	
Artykuł 102 ust. 2	Artykuł 94 ust. 1	
Artykuł 102 ust. 3	Artykuł 94 ust. 2	

Artykuł 103	Artykuł 95	
Artykuł 104	Artykuł 96	
Załącznik I	Załącznik	

ZAŁĄCZNIK III
Ocena skutków finansowych – „Agencje”

- 1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY**
 - 1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy**
 - 1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa**
 - 1.3. Charakter wniosku/inicjatywy**
 - 1.4. Cel(e)**
 - 1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy**
 - 1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy**
 - 1.7. Przewidywane tryby zarządzania**
- 2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA**
 - 2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości**
 - 2.2. System zarządzania i kontroli**
 - 2.3. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom**
- 3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY**
 - 3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ**
 - 3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki**
 - 3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki*
 - 3.2.2. Szacunkowy wpływ na środki finansowe [organu]*
 - 3.2.3. Szacunkowy wpływ na zasoby ludzkie [organu]*
 - 3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*
 - 3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu*
 - 3.3. Szacunkowy wpływ na dochody**

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE i 2013/36/UE i uchylająca dyrektywę 2007/64/WE.

1.2. Dziedziny polityki w strukturze ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa⁵¹

Rynek wewnętrzny – detaliczne usługi finansowe

Ochrona konsumentów – usługi finansowe

1.3. Charakter wniosku/inicjatywy

☐ Wniosek/inicjatywa dotyczy nowego działania

1.4. Cel(e)

1.4.1. Wieloletnie cele strategiczne Komisji wskazane we wniosku/inicjatywie

Wspieranie inteligentnego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu

Wspieranie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej

1.4.2. Cele szczegółowe i działania ABM/ABB, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Rozwój ogólnounijnego rynku płatności elektronicznych, który umożliwi konsumentom, detalistom i innym uczestnikom rynku czerpanie pełni korzyści z unijnego rynku wewnętrznego.

Wylimitowanie luk w standaryzacji i interoperacyjności w przypadku płatności realizowanych przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych.

Wylimitowanie barier dla konkurencji, zwłaszcza w przypadku płatności realizowanych przy użyciu kart i przez internet.

Ujednolicenie praktyk w zakresie pobierania opłat oraz praktyk kierujących wybór formy płatności w odniesieniu do usług płatniczych świadczonych w całej UE.

Zadbanie o to, by nowatorskie usługi i instrumenty płatnicze zostały objęte ramami regulującymi płatności detaliczne w UE.

Zapewnienie spójnego stosowania ram prawnych (dyrektywy w sprawie usług płatniczych) oraz ujednolicenie praktycznego funkcjonowania przepisów dotyczących udzielania zezwoleń na świadczenie usług płatniczych we wszystkich państwach członkowskich i prowadzenia w tych państwach nadzoru nad świadczeniem wspomnianych usług.

Zapewnienie odpowiedniego i spójnego poziomu ochrony interesów konsumentów w kontekście transakcji płatniczych, w tym objęcie ochroną regulacyjną nowych kanałów i innowacyjnych usług płatniczych.

⁵¹ ABM: Activity Based Management: zarządzanie kosztami działań - ABB: Activity Based Budgeting: budżet zadaniowy.

1.4.3. *Oczekiwane wyniki i wpływ*

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Proponowane zmiany zapewnią większą jasność prawa i równe warunki działania, sprzyjające uniwersalnemu obniżaniu poziomu kosztów i cen dla użytkowników usług płatniczych, zapewniające większy wybór i przejrzystość usług płatniczych, ułatwiające świadczenie innowacyjnych usług płatniczych, a także zapewniające bezpieczne i przejrzyste usługi tego rodzaju. Proponowane środki stawiają sobie za cel realizację tych zamierzeń w sposób neutralny z punktu widzenia techniki, pozwalający zachować aktualność wprowadzonych rozwiązań w miarę dalszego rozwoju usług płatniczych. Cele te zostaną osiągnięte poprzez aktualizację i uzupełnienie istniejących ram regulujących usługi płatnicze, ustanowienie przepisów zwiększających przejrzystość, innowacyjność i bezpieczeństwo w obszarze płatności detalicznych oraz poprawę spójności między przepisami poszczególnych państw członkowskich, przy położeniu szczególnego nacisku na uzasadnione potrzeby konsumentów.

1.4.4. *Wskaźniki wyników i wpływu*

Po wdrożeniu niniejszej dyrektywy przynajmniej przez znaczną większość państw członkowskich Komisja dokona oceny jej wdrożenia i skutków, w oparciu o ocenę zgodności krajowych środków wdrażających oraz analizę wpływu dyrektywy na rynek. Komisja przedstawi sprawozdanie z tej oceny Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Europejskiemu Bankowi Centralnemu oraz zaproponuje dalsze działania.

1.5. **Uzasadnienie wniosku/inicjatywy**

1.5.1. *Potrzeby, które mają zostać zaspokojone w perspektywie krótko- lub długoterminowej*

Dyrektywa usprawni funkcjonowanie wewnętrznego rynku usług płatniczych oraz szerzej – rynku wszystkich towarów i usług, zważywszy na potrzebę istnienia innowacyjnych, wydajnych i bezpiecznych sposobów płatności. Ma ona zwłaszcza na celu:

☐ zapewnienie równych warunków działania na zasadach uczciwej konkurencji wszystkim kategoriom dostawców usług płatniczych, w tym nowym dostawcom, co z kolei przyczyni się do poszerzenia oferty oraz zwiększenia wydajności, przejrzystości i bezpieczeństwa płatności detalicznych;

☐ ułatwienie świadczenia innowacyjnych usług z zakresu płatności realizowanych przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych w kontekście transgranicznym poprzez stworzenie jednolitego rynku obejmującego wszystkie płatności detaliczne.

Ponadto zapewni ona osiągnięcie odpowiedniej równowagi między wysokim poziomem ochrony konsumentów a konkurencyjnością przedsiębiorstw, ograniczając tym samym zakres swobody w pobieraniu przez akceptantów opłat z tytułu stosowania instrumentów płatniczych do wysokości poniesionych kosztów.

Ułatwi ona także przeprowadzanie transakcji gospodarczych w obrębie Unii, co przyczyni się do osiągnięcia szerszych celów strategii Europa 2020 oraz pobudzenia wzrostu gospodarczego.

1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej*

Zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności określonymi w art. 5 TUE, cele niniejszego wniosku nie mogą być w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast mogą zostać skuteczniej osiągnięte na szczeblu Unii. Zintegrowany unijny rynek elektronicznych płatności detalicznych przyczynia się do osiągnięcia celu art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej

przewidującego utworzenie rynku wewnętrznego. Korzyści płynące z integracji rynku obejmują większą konkurencję między dostawcami usług płatniczych, a także szerszą ofertę oraz większy poziom innowacji i większe bezpieczeństwo dla użytkowników usług płatniczych, zwłaszcza konsumentów. Zintegrowany rynek płatności, który ze swej natury opiera się na sieciach, które przekraczają granice poszczególnych państw, wymaga ogólnounijnego podejścia, ponieważ obowiązujące zasady, przepisy, procedury i normy muszą być spójne we wszystkich państwach członkowskich, aby zapewnić pewność prawa i równe warunki działania wszystkim uczestnikom rynku. Alternatywą dla ogólnounijnej koncepcji byłby system wielostronnych lub dwustronnych umów, których złożoność i koszty byłyby zbyt wysokie w porównaniu z ustawodawstwem na poziomie Unii. Ewentualne działania na szczeblu Unii są zatem zgodne z zasadą pomocniczości.

1.5.3. Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań

Analiza obecnych ram regulacyjnych, a w szczególności dyrektywy w sprawie usług płatniczych, uwypukliła następujące problemy:

- niespójne stosowanie istniejących przepisów w poszczególnych państwach członkowskich z powodu dużej liczby wariantów oraz często bardzo ogólnych kryteriów stosowania. W szczególności niektóre wyłączenia określone w dyrektywie w sprawie usług płatniczych wydają się zbyt ogólne lub przestarzałe w kontekście zmian następujących na rynku oraz są interpretowane w bardzo różny sposób. Luki jeśli chodzi o zakres stosowania przepisów powstają również w odniesieniu do płatności, w przypadku których jedna część transakcji realizowana jest poza EOG, oraz płatności w walutach krajów nienależących do UE, co prowadzi do ciągłego rozdrobnienia rynku, arbitrażu regulacyjnego oraz zakłócenia konkurencji;
- próżnia prawna w przypadku niektórych nowo powstałych dostawców usług internetowych, takich jak dostawcy usług będący osobami trzecimi oferujący możliwość inicjowania płatności w oparciu o bankowość internetową. Usługi te stanowią realną i często tańszą alternatywę dla płatności z wykorzystaniem kart i są atrakcyjne również dla konsumentów, którzy kart nie posiadają. Obecne modele biznesowe budzą jednak pewne zastrzeżenia banków i niektórych państw członkowskich, ponieważ ci nowi dostawcy nie są obecnie objęci istniejącymi ramami prawnymi. Próżnia prawna grozi zahamowaniem innowacji oraz ograniczeniem dostępu do rynku na odpowiednich warunkach;
- brak standaryzacji i interoperacyjności – pod różnymi względami i w różnym stopniu – różnych rozwiązań płatniczych (płatności realizowanych przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych), zwłaszcza w kontekście transgranicznym; problem ten dodatkowo pogłębiają słabe mechanizmy zarządzania unijnym rynkiem płatności detalicznych;
- zróżnicowane i niespójne praktyki w zakresie pobierania opłat (z tytułu korzystania z danego instrumentu płatniczego, stosowane przez akceptantów) w poszczególnych państwach członkowskich (około połowa państw członkowskich UE dopuszcza, a druga połowa zabrania pobierania opłat dodatkowych), co prowadzi do znacznej dezorientacji wśród konsumentów, którzy dokonują zakupów za granicą lub w internecie, oraz tworzy nierówne warunki działania;
- w obszarze kart płatniczych: szereg ograniczających zasad i praktyk biznesowych zakłócających konkurencję (dotyczących wielostronnych opłat interchange oraz zasad regulujących możliwość wyboru przez akceptantów akceptowanych przez siebie kart oraz ich elastyczność w tym względzie).

Przegląd europejskich ram, a zwłaszcza dyrektywy w sprawie usług płatniczych, oraz przeprowadzone w 2012 r. konsultacje poświęcone zielonej księdze Komisji w sprawie płatności realizowanych przy pomocy kart płatniczych, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych pozwoliły stwierdzić konieczność wprowadzenia dalszych środków i dokonania aktualizacji ram regulacyjnych, w tym dostosowania dyrektywy w sprawie usług płatniczych, aby ramy regulujące płatności były w

stanie skuteczniej zaspokajać potrzeby efektywnego europejskiego rynku płatności, w pełni przyczyniając się do stworzenia warunków rynkowych, które sprzyjają konkurencji, innowacji i bezpieczeństwu.

1.5.4. Spójność z innymi właściwymi instrumentami oraz możliwa synergia

Ramy prawne ustanowione dyrektywą w sprawie usług płatniczych, rozporządzeniem (WE) nr 924/2009 w sprawie płatności transgranicznych oraz drugą dyrektywą w sprawie pieniądza elektronicznego (2009/110/WE) pozwoliły już osiągnąć znaczne postępy w ogólnej integracji europejskiego rynku płatności detalicznych. Rozporządzeniem (UE) nr 260/2012 w sprawie terminu migracji na system SEPA ustanowiono terminy migracji na system ogólnoeuropejskich poleceń przelewu i ogólnoeuropejskich poleceń zapłaty, który od 2014 r. w pełni zastąpi obowiązujące w poszczególnych państwach systemy krajowych i transgranicznych płatności w euro w obrębie UE. Ramy regulacyjne uzupełnia szereg dochodzeń prowadzonych przez Komisję i wydanych przez nią decyzji na gruncie unijnego prawa konkurencji na przestrzeni ostatnich lat w obszarze płatności detalicznych.

Rynek płatności detalicznych jest jednak bardzo dynamiczny i w ostatnich kilku latach był areną istotnych innowacji. Ważne obszary rynku płatności, w szczególności płatności realizowane przy użyciu kart i nowe sposoby płatności takie jak płatności realizowane przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, są często nadal podzielone wzdłuż granic państwowych, utrudniając wydajny rozwój innowacyjnych i łatwych w użyciu cyfrowych usług płatniczych oraz ograniczając konsumentom i detalistom dostęp do wydajnych, wygodnych i bezpiecznych metod płatności (wyjątek stanowią ewentualnie karty kredytowe) na poziomie ogólnoeuropejskim, umożliwiającym im zakupy coraz szerszego asortymentu towarów i usług. Najnowsze zmiany, jakie nastąpiły na tych rynkach, uwypukliły również pewne luki w obecnie obowiązujących ramach prawnych regulujących płatności, a także niedoskonałość rynku płatności realizowanych przy użyciu kart, przez internet i za pośrednictwem urządzeń przenośnych, które wyeliminować ma niniejsza inicjatywa.

1.6. Okres trwania działania i jego wpływ finansowy

☐ Wniosek/inicjatywa o ograniczonym okresie trwania

- ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.
- ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r.

☐ Wniosek/inicjatywa o nieograniczonym okresie trwania

1.7. Planowane tryby zarządzania⁵²

Dla budżetu na 2015 r.

☐ Pośrednie zarządzanie scentralizowane poprzez przekazanie zadań wykonawczych:

- ☐ agencjom wykonawczym
- ☐ Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi
- ☐ Zarządzenie pośrednie poprzez przekazanie zadań z zakresu wykonania budżetu:
- ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);
- ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;
- ☐ organom, o których mowa w art. 208 i 209 rozporządzenia finansowego;
- ☐ organom prawa publicznego;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile zapewniają one odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego oraz które zapewniają odpowiednie gwarancje finansowe;
- ☐ osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Należy określić częstotliwość i warunki.

W art. 81 rozporządzenia ustanawiającego Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) zobowiązano Komisję do publikowania – do dnia 2 stycznia 2014 r., a następnie co 3 lata – ogólnego sprawozdania na temat doświadczeń zgromadzonych w wyniku funkcjonowania EUNB. W tym celu Komisja opublikuje sprawozdanie ogólne, które zostanie przekazane Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

⁵²

Wyjaśnienia dotyczące trybów zarządzania oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na następującej stronie: http://www.cc.cec/budg/man/budgmanag/budgmanag_en.html

2.1.1. Zidentyfikowane ryzyko

Jeśli chodzi o zgodne z prawem, oszczędne, wydajne i skuteczne wykorzystanie środków wynikające z niniejszego wniosku, oczekuje się, że wniosek nie przyczyni się do powstania nowych rodzajów ryzyka, które nie byłyby obecnie uwzględnione w istniejących ramach kontroli wewnętrznej EUNB.

2.1.2. Przewidywane metody kontroli

Zastosowanie będą miały systemy zarządzania i kontroli przewidziane w rozporządzeniu ustanawiającym Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (1093/2010).

2.2. Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony

Do celów zwalczania oszustw, korupcji oraz wszelkiej innej nielegalnej działalności do EUNB zastosowanie będą miały, bez ograniczeń, przepisy rozporządzenia (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącego dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF).

EUNB przystąpi do Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczącego dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz niezwłocznie przyjmie stosowne przepisy obowiązujące cały personel EUNB.

Decyzje dotyczące finansowania oraz wynikające z nich umowy oraz instrumenty wykonawcze muszą wyraźnie stwierdzać, że Trybunał Obrachunkowy i OLAF mogą, w razie potrzeby, przeprowadzać kontrole na miejscu wobec beneficjentów środków finansowych wydatkowanych przez EUNB oraz wobec pracowników odpowiedzialnych za przydzielenie tych środków.

W art. 64 i 65 rozporządzenia ustanawiającego EUNB określono przepisy dotyczące wykonania i kontroli budżetu EUNB oraz mające zastosowanie przepisy finansowe.

3. SZACUNKOWY WPŁYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
	Numer [treść]	Zróżnicowane /niezróżnicowane ⁽⁵³⁾	państw EFTA ⁵⁴	krajów kandydujących ⁵⁵	państw trzecich	w rozumieniu art. 21 ust. 2 lit. b) rozporządzenia finansowego
1.a	12.03.02 Europejski Urząd Nadzoru Bankowego	Zróżnicowane	TAK	TAK	NIE	NIE

3.2. Szacunkowy wpływ na wydatki

Nowe zadania będą realizowane przez personel dostępny w ramach corocznej procedury przydziału środków budżetowych w świetle ograniczeń budżetowych mających zastosowanie do wszystkich organów UE zgodnie z programowaniem finansowym dla agencji.

3.2.1. Synteza szacunkowego wpływu na wydatki

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych	1.a	Konkurencyjność na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia
---	-----	---

⁵³ Środki zróżnicowane/ środki niezróżnicowane.

⁵⁴ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu.

⁵⁵ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalne kraje kandydujące Bałkanów Zachodnich.

Dyrekcja Generalna: MARKT			2015	2016	2017	2018	2019	2020	OGÓŁEM
12.03.02	Środki na zobowiązania	(1)	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Środki płatności	(2)	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
OGÓŁEM środki dla Dyrekcji Generalnej MARKT	Środki na zobowiązania	=1+1a +3a	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Środki płatności	=2+2a +3b	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		2015 ⁵⁶	2016	2017	2018	2019	2020	OGÓŁEM
OGÓŁEM środki na DZIAŁY 1 do 5 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609
	Środki na płatności	0,160	0,150	0,075	0,075	0,075	0,075	0,609

⁵⁶ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się wprowadzanie w życie wniosku/inicjatywy.

3.2.2. *Szacunkowy wpływ na środki finansowe [organu]*

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych

3.2.3. *Szacunkowy wpływ na zasoby ludzkie [organu]*

3.2.3.1. Streszczenie

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych

3.2.3.2. Szacunkowe zapotrzebowanie na zasoby ludzkie w nadrzędnej DG

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich

3.2.4. *Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi*

- ☐ Wniosek/inicjatywa jest zgodny(-a) z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi.

3.2.5. *Udział osób trzecich w finansowaniu*

Wniosek/inicjatywa przewiduje współfinansowanie szacowane zgodnie z poniższym:

Środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Ogółem
Państwa członkowskie	0,240	0,225	0,112	0,112	0,112	0,112	0,913
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem	0,240	0,225	0,112	0,112	0,112	0,112	0,913

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody.

Załącznik 1

W ramach przeglądu dyrektywy w sprawie usług płatniczych dla EUNB, ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010, przewidziano następujące szczegółowe obowiązki i zadania:

Artykuł 14 – opracowanie i prowadzenie portalu internetowego:

- opracowanie i prowadzenie portalu internetowego służącego za unijny elektroniczny punkt dostępu łączący krajowe rejestry publiczne określone w art. 13 oraz opracowanie projektu standardów regulacyjnych określających wymogi techniczne dotyczące dostępu do informacji zawartych w tych rejestrach publicznych.

Artykuł 26 – obowiązki EUNB w kontekście procedury wydawania „paszportów”:

- przygotowanie wytycznych pozwalających odpowiedzieć na pytanie, czy podejmowanie działalności w innym państwie członkowskim w oparciu o system „paszportów” wchodzi w zakres swobody przedsiębiorczości czy też swobody świadczenia usług. Wytyczne te powinny zostać wydane w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
- opracowanie projektów regulacyjnych standardów technicznych dotyczących współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami z państwa członkowskiego pochodzenia, o których mowa w art. 26 ust. 1, a właściwymi organami z przyjmującego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 26 i 18, określających metody, środki i szczegóły współpracy przy zgłaszaniu instytucji płatniczych prowadzących działalność w kontekście transgranicznym, a zwłaszcza zakres informacji, które mają być przekazywane, i sposób postępowania z tym informacjami, w tym wspólną terminologię i standardowe szablony zgłoszeń, aby zapewnić spójny i wydajny proces dokonywania zgłoszeń. EUNB przekaze te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
- opracowanie projektów regulacyjnych standardów technicznych dotyczących współpracy i wymiany informacji między właściwymi organami z państwa członkowskiego pochodzenia a właściwymi organami z przyjmującego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 26 ust. 2–4 i art. 22, określających metody, środki i szczegóły współpracy przy prowadzeniu nadzoru nad instytucjami płatniczymi prowadzącymi działalność w kontekście transgranicznym, a zwłaszcza zakres informacji, które mają być przekazywane, i sposób postępowania z tym informacjami, aby zapewnić spójny i wydajny nadzór nad instytucjami płatniczymi świadczącymi usługi płatnicze w kontekście transgranicznym. EUNB przekaze te projekty regulacyjnych standardów technicznych Komisji w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuły 86 i 87 – opracowanie wytycznych z zakresu bezpieczeństwa oraz wydanie wytycznych w sprawie postępowania dostawców usług płatniczych z poważnymi incydentami bezpieczeństwa:

- opracowanie wytycznych dotyczących ustanowienia, wdrożenia i monitorowania środków z zakresu bezpieczeństwa na podstawie art. 85, w tym w stosownych przypadkach procesów certyfikacji, zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 85 ust. 3. EUNB uwzględnia m.in. normy lub specyfikacje opublikowane przez Komisję na podstawie art. 16 ust. 2 dyrektywy w sprawie bezpieczeństwa sieci i informacji. EUNB dokonuje regularnego przeglądu tych wytycznych, w ścisłej współpracy z EBC, nie rzadziej niż co dwa lata;
- wydanie wytycznych ułatwiających dostawcom usług płatniczych określenie poważnych incydentów oraz okoliczności, w jakich instytucja płatnicza jest zobowiązana do zgłoszenia incydentu bezpieczeństwa. Wytyczne te zostaną wydane w terminie dwóch lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
- wydanie, w ścisłej współpracy z EBC, wytycznych skierowanych do dostawców usług płatniczych, określonych w art. 1 ust. 1 niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 16 rozporządzenia (UE) nr 1093/2010 dotyczących autoryzacji klientów z wykorzystaniem najnowszych rozwiązań technicznych oraz wszelkich wyjątków od wymogu stosowania wzmocnionej autoryzacji klienta. Wytyczne te zostaną wydane w terminie dwóch lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy i będą w miarę potrzeb regularnie aktualizowane.